EDGAR RICE BURROUGHS

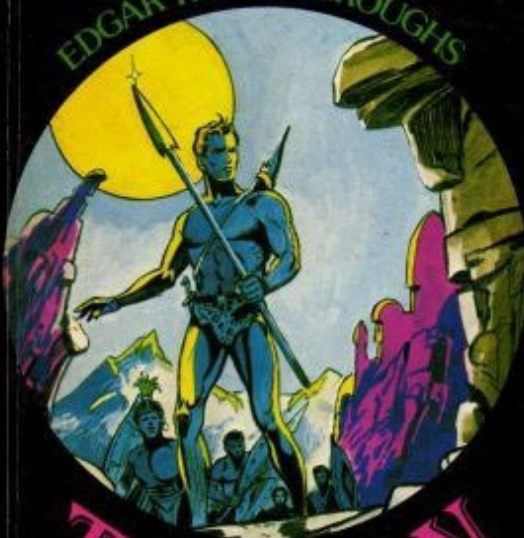

TARZAN

ÉS A GYÉMÁNTOK

EDGAR RICE BURROUGHS: TARZAN ÉS A GYÉMÁNTOK

→

Szkennelte, javította, tördelte: Dr. Kiss István; 2000.

1. Egy belga és egy arab

Albert Werper hadnagy csak meggyalázott neve egykori jó csengésének köszönhette, hogy sikerült megúsznia a lefokozást. Eleinte még alázatos hálát is érzett, amiért erre az isten háta mögötti kongói állomáshelyre küldték, ahelyett, hogy - amint arra jócskán rászolgált - hadbíróság elé állították volna. De a hat hónapos egyhangú élet, a rettenetes elszigeteltség és magány hatására, megváltozott. A fiatal férfi állandóan a saját sorsán töprengett. Napjait beteges önsajnálat töltötte ki, amely végül gyenge és tétova elméjében gyűlöletet ébresztett azok iránt, akik ide küldték. Ugyanazon férfiak iránt, akiknek eleinte szívből hálás volt, amiért megkímélték a rangfosztás szégyenétől.

Bánta már, hogy ott kellett hagynia Brüsszel nagyvilági életét, sokkal jobban bánta, mint valaha elkövetett bűneit, amelyek miatt kipenderítették a fővárosok legvidámabbikából. Ahogy teltek a napok, haragja egyre inkább az őt száműző kongói hatóság képviselője ellen fordult, aki egyben kapitánya és közvetlen felettese volt. Ez a tiszt fagyos, szófukar férfinak bizonyult, aki kevés szeretetet ébresztett maga iránt alárendeltjeiben. De kis különítményének fekete katonái tisztelték, és féltek is tőle.

Werpernek szokásává vált, hogy órákon át meredten bámulta fölöttesét, amikor kettesben üldögéltek közös szállásuk verandáján. Esti cigarettájukat némán szívták, és úgy látszott, egyikük sem kívánja megtörni a csendet. Az esztelen gyűlölet a hadnagyban végül egyfajta tébollyá fejlődött. A kapitány szófukar természetét kicsavart logikával úgy értelmezte, hogy a férfi ezzel próbálja megalázni őt múltjának sötét foltjai miatt. Bemagyarázta magának, hogy fölöttese lenézi, és addig-addig dühöngött, dúlt-fúlt magában, míg egy este tébolya hirtelen gyilkos indulattá változott. Megragadta csípőjén függő pisztolyának markolatát, szeme elkeskenyedett, összevonta a szemöldökét. Végül megszólalt.

- Vegye tudomásul, hogy utoljára alázott meg! - ordította talpra szökve. - Katonatiszt vagyok és úriember, és nem vagyok hajlandó mindent lenyelni magától anélkül, hogy megfizetnék érte! Maga disznó!

A kapitány arcán meglepetés tükröződött, miközben alárendeltje felé fordult. Volt már alkalma látni olyanokat, akikre rájött a dzsungelőrület - a magány és a szüntelen tépelődés őrülete, meg esetleg némi kis láz is. Felállt, és kinyújtotta a kezét, hogy a másik vállára tegye. Nyugodt, bölcs szavakra nyílt az ajka, de e szavakat már nem mondhatta ki.

Werper úgy értelmezte fölöttese tettét, hogy az össze akar akaszkodni vele. Pisztolyát a kapitány szívének szegezte, aki egyetlen lépést tett csupán, amikor Werper meghúzta a ravaszt.

A férfi nyikkanás nélkül elterült a veranda durva deszkapadlóján, és ahogy elvágódott, a Werper agyát elborító köd is felszállt. Így aztán ugyanolyan megvilágításban látta önmagát és imént elkövetett tettét, mint ahogyan - tudta jól - azok fogják látni, akiknek ítélkezniük kell fölötte.

Izgatott kiáltozást hallott a katonák szálláshelye felől, és hallotta, hogy férfiak rohannak feléje. Le fogják tartóztatni, és ha nem is ölik meg, le fogják vinni a Kongó folyón oda, ahol egy előírás szerint kirendelt hadbíróság teszi majd meg ugyanazt, ugyanolyan hathatósan, legfeljebb szabályosabb formában.

Werper nem kívánt meghalni. Soha nem vágyott még ennyire élni, mint ebben a pillanatban, amikor tökéletesen elvesztette az élethez való jogát. Az emberek közeledtek felé. Mitévő legyen? Körülpillantott, mint aki valamilyen elfogadható, méltányolható mentséget keres bűntettére, de csak annak a férfinak a holttestét látta, akit az imént oly értelmetlenül lelőtt.

Kétségbeesetten sarkon fordult, és elmenekült a helyszínre igyekvő katonaság elől. Pisztolyát még mindig keményen markolta, úgy rohant a körülkerített táboron át. A kapunál egy őrszem feltartóztatta. Werper nem állt meg, hogy egyezkedjék vele, vagy hogy tiszti rangjának tekintélyét vesse latba - egyszerűen csak felemelte fegyverét, és lelőtte az ártatlan feketét. A következő pillanatban a szökevény egyetlen rántással feltépte a kaput, és eltűnt a dzsungel sötétjében. Ám előtte még magához vette a halott őrszem puskáját és lőszerhevedereit.

Werper egész éjszaka menekült. Egyre beljebb és beljebb a vadon szívébe. Néha egy-egy oroszlán hangjára meg-megállt, hallgatózott, de aztán felhúzott és lövésre készen tartott puskájával újra csak nekilódult. Jobban félt a sarkában levő és rá vadászó emberektől, mint az előtte levő vad, ragadozó állatoktól.

Végül megvirradt, de ő egyre csak vonszolta magát tovább. Éhségérzete, fáradtsága mindenestül semmivé vált a mellett a rémisztő lehetőség mellett, hogy elfoghatják. Egyedül a menekülésre volt képes gondolni. Nem mert megállni, hogy pihenjen vagy egyen, míg üldözői részéről bármi veszély fenyegette, így aztán csak támolygott tovább, míg végül lerogyott, és nem tudott többé felkelni. Nem tudta, és meg sem próbálta számba venni, hogy mióta menekül. Ereje teljesen elhagyta, még az sem tudatosult benne, hogy teljesítőképessége határára jutott el, mert a kimerültségtől elvesztette az eszméletét.

Így esett, hogy az arab Ahmed Zek talált rá.

Ahmed kíséretének tagjai legszívesebben lándzsájukkal dőfték volna át ősi ellenségük testét, de Ahmed mást gondolt. Ki akarta hallgatni előbb a belgát. És könnyebb előbb kihallgatni valakit, aztán megölni, mint előbb megölni, és aztán kihallgatni.

Így aztán saját sátrába vitette Albert Werper hadnagyot. Ott a rabszolgák mindaddig apránként etették és itatták a foglyot, míg végül visszanyerte eszméletét. Amikor kinyitotta a szemét, idegen feketék arcát pillantotta meg maga körül, közvetlenül a sátor előtt pedig egy arabot. Katonáinak egyenruháját sehol sem látta.

Az arab megfordult, és a fogoly rászegeződő, nyitott szemének láttán belépett a sátorba.

- Ahmed Zek vagyok - közölte. - Ki maga, és mit keresett az országomban? Hol vannak a katonái?

Ahmed Zek! Werpernek tágra nyílt a szeme, és elszorult a szíve. Minden elvetemült gyilkosok leghírhedtebbjének a karmai közé került hát, aki gyűlölt minden európait, kiváltképp azokat, akik belga egyenruhát viseltek. Belga Kongó hadserege éveken át meddő harcot folytatott e férfi és hívei ellen - és e harcban egyik fél sem kért vagy remélt soha könyörületet. De éppen az arabnak a belgák iránti gyűlölete volt az, amiben Werper hamarosan a remény halvány sugarát látta felcsillanni. Hiszen ő is számkivetett volt, törvényen kívüli. Legalább ennyiben közös volt az érdekük, és Werper úgy döntött, hogy ebből tőkét kovácsol, ezt a körülményt próbálja meg minél jobban kamatoztatni.

- Hallottam magáról - felelte -, és éppen magát kerestem. Akikhez tartozom, ellenem fordultak. Gyűlölöm őket. A katonáik ezekben az órákban is utánam kutatnak, hogy megöljenek. Tudtam, hogy maga meg fog védeni tőlük, mert maga is gyűlöli őket. Cserében hajlandó vagyok a

szolgálatába szegődni. Képzett katona vagyok. Tudok harcolni, és a maga ellenségei az én ellenségeim is.

Ahmed Zek némán méregette az európait. Számos gondolat cikázott az agyában, és a legfontosabb ezek közül az volt, hogy ez a hitetlen hazudik. Persze, annak a lehetősége is fennállt, hogy mégsem hazudik, és ha igazat beszél, gondolta az arab, akkor ajánlatát nagyon is érdemes fontolóra venni, mert fegyverforgató férfiakból soha sincs elég, és különösen nincs olyan képzett, a hadtudományban jártas fehérekből, mint amilyen egy európai katonatiszt.

Ahmed Zek összeráncolta a szemöldökét, és Werpernek elszorult a szíve. Werper nem ismerte Ahmed Zeket, nem tudta, hogy hajlamos olyankor is a szemöldökét ráncolni, amikor más mosolyogna, és olyankor mosolyógni, amikor más a szemöldökét ráncolná.

- Ha hazudott nekem - mondta Ahmed Zek -, legyen rá bármikor felkészülve, hogy megölöm. Mit kíván a szolgálataiért cserébe az életén kívül?

- Kezdetben csak ellátást - válaszolta Werper. - Később, ha majd többet érek, nem lesz nehéz megegyeznünk. - Werper pillanatnyilag nem kívánt mást, mint menteni az életét, igy aztán megköttetett az alku. Albert Werper hadnagy a hirhedt Ahmed Zek elefántcsont-rablással és rabszolgaszerzéssel foglalkozó bandájának tagja lett.

A renegát belga hónapokon keresztül portyázott a haramiákkal. Velük harcolt, és semmivel sem maradt el szilajságban, kegyetlen gonoszságban a többi elvetemült bandita mögött. Ahmed Zek előbb éber szemmel, majd növekvő elégedettséggel figyelte az újoncot. Bizalma egyre nőtt, mely Werper számára mind tágabb cselekvési szabadságot eredményezett.

Ahmed Zek fokozatosan a bizalmába fogadta a belgát. Felfedte előtte dédelgetett tervét, amely már régóta izgatta, de amelynek végrehajtására soha nem kínálkozott alkalma. Egy európai segítségével viszont, gondolta, könnyű lesz nyélbe ütni a dolgot. Egy alkalommal odaszólt Werpernek:

- Hallott már arról az emberről, akit Tarzan néven emlegetnek?

Werper bólintott.

- Hallani hallottam róla, de nem ismerem.

- Ha ő nem volna, biztonságosan és nagy haszonnal bővíthetnénk ki "kereskedelmi tevékenységünket" - folytatta az arab. - Évekig harcolt ellenünk, elűzött bennünket az ország leggazdagabb részéről, állandóan zaklatott, és felfegyverezte a bennszülötteket, hogy vissza tudjanak verni minket, ha "kereskedni" jövünk. Nagyon gazdag ember. Ha meg tudnánk találni a módját, hogy sok-sok aranypénzt fizettessünk vele, nemcsak hogy bosszút állnánk rajta, de jócskán kárpótlást kapnánk azért is, amitől miatta estünk el azzal, hogy oltalmába vette a bennszülötteket.

Werper cigarettát vett elő drágakövekkel kirakott tárcájából, és rágyújtott.

- És van valamilyen terve arra, hogy miként lehetne fizetésre bírni? - kérdezte.

- A felesége - felelte Ahmed Zek - az emberek szerint nagyon szép. Jó ára volna följebb északon, ha netán úgy találjuk, hogy túl nehéz behajtani érte a váltságdíjat ettől a Tarzantól.

Werper elgondolkodva hajtotta le a fejét.

Ahmed Zek ott állt, és várta a választ. Albert Werperben a

megmaradt jóérzés tiltakozott az ellen, hogy rabszolgává lealacsonyítva adjanak el egy fehér nőt egy mohamedán hárembe. Ahmed Zekre pillantott. Látta, hogy az arab szeme összeszűkül, és sejtette, hogy társa megérezte: ellenére van a terv. Mit kockáztatott Werper a visszautasítással? Élete ennek a félbarbárnak a kezében volt, aki a hitetlenek életét a kutyáénál is kevesebbre tartotta. Werper szerette az életet. Különben is, ki neki ez a nő? Nyilván európai, tehát valamelyik szervezett társadalom tagja. Ő pedig számkivetett. Minden fehér ember keze őutána nyúl. Természetes ellensége hát ez a nő, és ha vonakodna segédkezet nyújtani elveszejtéséhez, Ahmed Zek megölné.

- Látom, tétovázik - morogta az arab.

- Csak a siker esélyeit mérlegeltem - hazudta Werper -, meg a magam hasznát a dologból. Mivel én európai vagyok, bebocsátást nyerhetek házukba és asztalukhoz. Nincs más embere a csapatban, aki ezt elérhetné. De nagy a kockázat. Jó fizetség dukál nekem, Ahmed Zek!

Megkönnyebbült mosoly suhant át a haramia arcán.

- Ez a beszéd, Werper! - azzal Ahmed Zek megveregette hadnagyának vállát. - Ezúttal jó fizetség jár, és meg is fogja kapni. Most pedig dugjuk össze a fejünket, és találjuk ki, miként lehetne a dolgot a legügyesebben nyélbe ütni.

A két férfi lekuporodott egy durva pokrócra Ahmed egykor fényűző sátrának fakult selymei alatt, és éjszakába nyúló halk beszélgetést folytattak. Mindketten magasak, szakállasak voltak. A nap meg a szél már-már arabos színűre cserzette az európai arcát is. Ruházatának minden egyes darabjával vezére viseletét utánozta, így aztán külsőre ugyanolyan arabnak látszott, mint a másik. Későre járt már, amikor Werper felállt, és visszavonult a saját sátrába.

A következő napot azzal töltötte, hogy rendbehozta belga egyenruháját, és eltüntetett róla mindent, ami arra utalt, hogy valaha katonai célokat szolgált. A sok különféle rabolt holmi közül Ahmed Zek előkotort egy parafasisakot meg egy európai nyerget. Fekete rabszolgáiból és fegyvereseiből olyan szerény kis expedíciót állított ki teherhordókkal, aszkarikkal és sátorverő fiúkkal, amilyenek a nagyvadra menő vadászokat szokták kísérni. A kis csapat élén Werper útnak indult a táborból.

2. Úton Oparba

Két héttel később John Clayton, Greystoke lordja egyik hatalmas afrikai birtokát járta végig, és éppen hazafelé lovagolt, amikor vonuló menetoszlop elejét pillantotta meg azon a síkságon, amely nyári pihenőháza és az északnyugat felé húzódó erdőség között terült el.

Megállította a lovát, és figyelmesen szemügyre vette a mélyedésből előbukkanó, addig nem látható kis csapatot. Éles szemével észrevette, hogy a napsugár visszatükröződik az egyik lóháton haladó férfi fehér sisakján, és abbeli meggyőződésében, hogy egy vándorló európai vadász kívánja igénybe venni vendégszeretetét, megfordult, és lassan elébe lovagolt a jövevénynek, hogy fogadja.

Félórával később már ott lépdelt felfelé a nyári lak verandájára vezető lépcsőn, és bemutatta M. Jules Frecoult-t Lady Greystoke-nak.

- Tökéletesen eltévedtem - magyarázta M. Frecoult. - A csapatvezetőm még sohasem járt az országnak ezen a részén, a vezetőink pedig, akiknek a megegyezés szerint az általunk érintett utolsó falutól kezdve kellett hozzánk csatlakozniuk, még annyit sem tudtak a környékről, mint mi. Két nappal ezelőtt aztán megszöktek. Igazán nagyon szerencsésnek mondhatom magam, hogy a sors kegyéből lakott helyre bukkantam. Nem is tudom, mihez kezdtem volna, ha nem találtam

volna önökre.

Megállapodtak, hogy Frecoult és csapata náluk marad néhány napig, de legalábbis addig, míg teljesen ki nem pihenik magukat. Akkor majd Lord Greystoke kísérőket ad melléjük, akik biztonságosan visszavezetik őket arra a környékre, amelyen Frecoult csapatvezetője feltehetőleg már kiismeri magát.

Az utazgató francia úriember jelmezében Werpernek minden különösebb gond nélkül sikerült megtévesztenie házigazdáját és beférkőznie mind Tarzan, mind Jane Clayton bizalmába. De minél tovább tartózkodott náluk, annál inkább foszlott szét az a reménye, hogy elképzeléseit könnyűszerrel megvalósíthatja.

Lady Greystoke sohasem lovagolt el egyedül nagyobb távolságra a nyári laktól. Tarzan háza népének nagyobb részét vad vaziri harcosok alkották, akiknek vakhűsége eleve kizárta mindenféle erőszakos szöktetési kísérlet lehetőségét vagy maguknak a vaziriknek a lepénzelését.

Eltelt egy hét, és Werper, amennyire meg tudta ítélni, semmivel sem volt közelebb terve végrehajtásához, mint érkezése napján. Ám éppen ekkor történt valami, ami ismét felcsillantotta reményeit, és jóval nagyobb fogással kecsegtette, mint amennyit egy nőért váltságdíjként kicsikarhatott.

Küldönc érkezett a nyári lakhoz a heti postával, és Lord Greystoke a délutánt a dolgozószobájában, levelek olvasásával, megválaszolásával töltötte. A vacsoránál zaklatottnak látszott, este korán elnézést kért és visszavonult, majd nem sokkal később Lady Greystoke is követte. Werper, aki kinn ült a verandán, a kihallatszó hangokból megállapította, hogy komoly beszélgetésbe merültek. Miután rájött, hogy valami rendkívüli jelentőségű dolog van készülőben, csendesen felkelt a székéből, gondosan ügyelve arra, hogy mindvégig a nyári lak körül dúsan tenyésző bokrok árnyékában maradjon, és nesztelenül annak a szobának az ablaka alá lopódzott, amelyben a házigazdája és felesége aludt.

Hallgatózni kezdett, és nem is eredménytelenül, mert a füléig eljutó első szófoszlányok is izgalommal töltötték el. Éppen Lady Greystoke beszélt, amikor Werper hallótávolságon belülre került.

- Engem mindig is aggasztott, hogy elég szilárd-e ez a társaság - mondta -, de még így is hihetetlennek tűnik, hogy ekkora összegű adóssággal mentek csődbe, hacsak nem valami becstelen manipulációról van szó.

- Én is erre gyanakszom - felelte Tarzan -, de akármint volt is, tény, hogy mindent elvesztettem, és nincs más hátra, mint hogy visszatérjek Oparba, és megint megrakodjak arannyal.

- Jaj, John - kiáltotta Lady Greystoke, és Werper hallotta, hogy a hangja megreszket az iszonytól -, hát nincs más megoldás? Elviselhetetlen számomra még a gondolata is annak, hogy visszamenj abba a rémséges városba. Inkább élek örökös szegénységben, de nem akarom, hogy kitedd magad az Oparban rád váró iszonyú veszedelmeknek.

- Nincs okod aggodalomra - válaszolta nevetve Tarzan. - Tudok én vigyázni magamra, és ha nem így volna, a vaziriknek, akik velem jönnek, gondjuk lesz rá, hogy semmi bántódásom ne essék.

- Egyszer már megfutamodtak Oparból, és sorsodra hagytak - emlékeztette a múltra felesége.

- Ilyet többet nem tesznek - felelte a férfi. - Nagyon szégyellték magukat, és már éppen visszatérőben voltak, amikor találkoztam velük.

- De hát csak kell lennie valamilyen más megoldásnak - makacskodott az asszony.

- Biztosan van, de még mindig fele olyan könnyű módja a meggazdagodásnak az, ha elmegyek Opar kazamatáiba, és hozok a kincsből - felelte a férfi. - Nagyon fogok vigyázni, Jane, és Opar lakói minden valószínűség szerint meg sem fogják tudni, hogy ismét ott jártam, és újabb rakományt hoztam el a kincsből, amelynek létezéséről ugyanúgy nincs fogalmuk, mint ahogyan - ha tudnának is róla - az értékéről sem lenne.

Úgy tűnt, hangjának eltökéltsége meggyőzte Lady Greystoke-ot, hogy minden további érvelés hiábavaló, mert nem feszegette tovább a dolgot.

Werper még kis ideig a helyén maradt és hallgatózott, majd mivel bizonyos volt abban, hogy minden lényegest hallott, s félt a leleplezéstől, visszatért a verandára, ahol gyors egymásutánban számos cigarettát szívott el, mielőtt nyugovóra tért.

Másnap a reggelinél Werper bejelentette, hogy szándékában áll hamarosan útra kelni, és engedélyt kért Tarzantól, hogy távozása közben a vazirik országában nagyvadra vadászhassék, amibe Lord Greystoke készségesen beleegyezett.

A belgának két napjába telt, mire végzett előkészületeivel, és végül elvonult karaván jával, egyetlen vaziri kísérő társaságában, akit Lord Greystoke bocsátott rendelkezésére. A csapat még csak egy rövid menetszakaszt tett meg, amikor Werper betegnek tettette magát, és bejelentette, hogy nem áll szándékában továbbmenni, míg teljesen meg nem gyógyul.

Mivel csupán kis távolságra voltak Greystoke-ék nyaralójától, Werper elengedte a vaziri vezetőt, és közölte a harcossal, hogy majd érte küld, ha képes lesz folytatni az utat. Mihelyt a vaziri távozott, a belga sátrába szólította Ahmed Zek egyik fekete bizalmasát. Megparancsolta neki, hogy figyelje meg, mikor kerekedik fel Tarzan, akkor haladéktalanul térjen vissza hozzá, jelentse neki az eseményt, és az irányt, amerre az angol elindult.

A belgának nem is kellett sokáig várnia, mert kiküldöttje másnap azzal a hírrel tért vissza, hogy Tarzan és egy ötven vaziri harcosból álló csapat kora reggel délkelet felé útnak indult.

Werper, miután hosszú levelet írt Ahmed Zeknek, magához hívta karaván vezetőjét, és átadta neki a levelet.

- Azonnal juttasd el ezt egy futárral Ahmed Zekhez - utasította a karaván vezetőt. - Maradj itt a táborban, míg újabb utasításokat nem kapsz tőle vagy tőlem. Ha bárkik idejönnének az angol nyári lakából, mondd azt nekik, hogy a sátramban fekszem, nagyon beteg vagyok, és senkit nem tudok fogadni. Most pedig adj mellém hat teherhordót és hat aszkirit - a legerősebbeket és a legbátrabbakat az egész karaván ból. Nyomába szegődöm az angolnak, és kiderítem, hogy hol van elrejtve az aranya.

Így történt, hogy miközben Tarzan, derekára kerített ágyékkötőjében és a számára legkedvesebb primitív fegyverekkel felszerelkezve Opar halott városa felé vezette hűséges vazirijait, a renegát Werper a hosszú, forró napok során mindvégig követte, éjszakánként pedig közvetlenül mögötte vert tábort.

Míg ők egyre meneteltek, Ahmed Zek egész kíséretével dél felé, a Greystoke-birtok irányába lovagolt.

Tarzan, a dzsungel fia számára az expedíció afféle kedvtelésből tett kirándulás volt. Civilizáltsága a legjobb esetben is csak külső buroknak volt mondható, amelyet örömest vetett le magáról kényelmetlen

európai ruháival együtt, mihelyt valamilyen elfogadható ürügy kínálkozott a számára. Egy nő szerelme volt az, amiért Tarzan a civilizálthoz hasonlatos ember maradt. E körülmény híján ugyanis az emberi civilizációt, minthogy kiismerte, megvetette volna. Gyűlölte a látszatot, a képmutatást. Tiszta elméjével a dolgok velejéig hatolt, ahol nem látott mást, mint a nyugalom, a kényelem utáni hitvány vágyakozást, a tulajdonjog görcsös védelmezését. Azt, hogy az élet kifinomult alkotásait - a művészetet, a zenét és az irodalmat - ilyen puhány eszmék táplálnák, a leghatározottabban visszautasította, sőt kitartott amellett, hogy ezek a civilizációval dacolva maradtak fenn.

- Mutassatok nekem egyetlen olyan elhízott, gyáva gazdagot - szokta volt mondogatni -, akinek a fejéből valamilyen szép eszmény valaha is kipattant. Mindaz, ami az emberi szívben és értelemben igazán fennkölt és jó, az az éhség, a halál és a veszedelmek közepette, a Természet legrettenetesebb erőiben testet öltő és megnyilatkozó Isten színe előtt született.

Így aztán Tarzan vissza-visszatért a Természethez, mint az olyan szerelmes, aki a börtön falai között eltöltött időszak után is elmegy a hosszú ideig elhalasztott találkára. Társai, a vazirik is civilizáltabbak voltak, mint ő. Megfőzték ételüket, mielőtt megették, és sok olyan eledelnek - mint tisztátalannak - a fogyasztásától tartózkodtak, amelyeket Tarzan egész életében élvezettel evett. És lám, a képmutatás mételye oly alattomosan terjed, hogy még a magabiztos majomember is habozott előttük szabadjára engedni természetes vágyait. Sütve ette a húst, pedig jobb szerette nyersen, és nyíllal vagy lándzsával ejtette el a vadat, pedig szíve szerint inkább lesből vetette volna rá magát, erős fogait mélyesztve a nyakába. De az anyatejjel - a vad majom tejével, aki csecsemő korában szoptatta - magába szívott ösztön azért valamiben állhatatosan megkövetelte a magáét: Tarzan sóvárgott a frissen megölt zsákmány meleg vére után, és alig várta, hogy a létéért való küzdelemben összemérhesse izmainak erejét a Vad dzsungellel, amely életének első húsz éve alatt előjogainak kizárólagos forrása volt.

3. A dzsungel hívó szava

Egy éjszaka a majomember eme homályos, ám mindennél hatalmasabb belső kényszertől zaklatottan, álmatlanul forgolódott a tüskés kis bomában, amely egyfajta védelmet nyújtott csapatának a dzsungel-ragadozóinak garázdálkodásával szemben. Egyetlen árva harcos őrködött álmosan a tűz mellett, amit a táboron kívüli sötétségben megvillanó sárga szemek miatt szükségszerű volt táplálni. Az óriásuracskák hol nyögésszerű, hol ugató hangja, elvegyűlve a dzsúngel milliárdnyi lakójának zajával, egyre csak szította a vad tüzet a barbár angol lord kebelében. Egy órája álmatlanul hánykolódott fűágyán, majd nesztelenül, mint egy kísértet, felkelt. Amikor a vaziri háttal fordult felé, a lángoló szemeknek fittyet hányva átvetette magát a bonra tüskés falán, csöndesen fellendült egy terebélyes fára, és már el is tűnt.

Egy ideig a létezés túláradó állati örömében sebesen száguldott a faágak középső teraszán. Nyaktörő ugrásokkal, a levegőben úszva lendült át a dzsungel egyik faóriásáról a másikra, aztán felkapaszkodott a legfelső terasz himbálózó, vékonyabb gallyaira, ahol a hold teljes fényével beragyogta a testét. Kis szélfuvallatok kavargatták a levegőt, és a halál ott leselkedett minden egyes törékeny faágon. Megpihent, és arcát odafordította Goro, a hold felé. Felemelt karokkal állt, reszkető ajkáról a hímmajom ordítása készült felharsanni, de aztán mégis néma maradt, nehogy felriassza odaadó vazirijait, akik valamennyien túlontúl jól ismerték uruk rettenetes üvöltését.

Aztán folytatta útját, immár lassabban, lopva és elővigyázatosan, mert Tarzan, a dzsungel fia zsákmányt akart ejteni. Leereszkedett a

földre, a szuroksötét dzsungel sűrűn nőtt fatörzsei és mélyen lelógó lombjai közé. Időről időre lehajolt, és a föld közelében szaglászott. Szélesre taposott vadcsapást keresett és talált is. Orrlyukai elégedetten szívták be Bara, az őz friss lábnyomának szagát. Tarzan szájában összefutott a nyál, és halk morgás hagyta el nemes metszésű ajkát. A civilizáció máza nyomtalanul hámlott le róla, ismét az eredeti ősvadász volt, a legelső ember, az emberi faj legmagasabb kasztjának megtestesítője. Széllel szemben követte az alig-alig érezhető szagot. Segítette a hétköznapi ember számára elképzelhetetlenül kifinomult, mindenkit felülmúló szaglószerve. Hiába sodorta felé a szél a húsevők nehéz bűzét, nem tévesztette el Bara nyomát, és Horta, a vaddisznó émelyítően édeskés szaga sem tudta elnyomni zsákmánya, az őz lábának kellemesen átható illatát.

Az őz testének szaga hamarosan elárulta Tarzannak, hogy karnyújtásnyira került prédájához. Ujra felugrott egy fa alsó ágteraszára, ahonnan jól szemmel tarthatta maga alatt a terepet. Fülével meg szaglószervével rögtön felfoghatta a legelső arra utaló jelet, hogy zsákmánya a maga testi mivoltában ott van előtte. Nem telt el sok idő, és a majomember valóban meg is pillantotta Barát, aki egy holdfényben fürdő tisztás szélén állt, és feszülten figyelt. Tarzan nesztelenül osont tovább fáról fára, míg végül közvetlenül az őz fölé került.

A majomember jobb kezében apjának hosszú vadászkését tartotta, míg szívében a ragadozó állatok vérszomjas vágya dúlt. Egy szempillantásnyi időre mozdulatlanul megpihent a mit sem sejtő Bara fölött, aztán levetette magát csillogó szőrű hátára. Zuhanó testének súlyától az őz térdre rogyott, és még mielőtt az állat újra lábra állhatott volna, a majomember kése a szívébe fúródott. Amint Tarzan felegyenesedett zsákmányának teteme fölött, hogy a hold felé fordulva beleüvöltse a világba rettenetes diadalordítását, a szél hirtelen jellegzetes szagot sodort orrlyukaiba, és ettől egyszeriben mozdulatlan, néma szoborrá dermedt.

Ádáz tekintetét abba az irányba fordította, ahonnan a szél a figyelmeztető jelet hozta felé. A következő pillanatban a tisztás szélén szétnyílt a fűtenger, és méltóságteljesen lépdelve Numa, az oroszlán tűnt fel a szinen. A tisztáson belülre érve megállt, sárgászöld szemét Tarzanra szegezte, és irigyen bámulta a sikeres vadászt, mert Numának ezen az éjszakán nem volt szerencséje.

A majomember ajkáról mély, figyelmeztető morgás harsant. Numa visszamorgott, de nem közeledett. Ellenkezőleg, csak állt, és puhán ide-oda lengette a farkát, így aztán Tarzan kisvártatva lekuporodott zsákmánya mellé, és jókora adagot kanyarított ki magának a faráról. Numa mind bosszúsabban és dühösebben figyelte a majomembert, két falat között figyelmeztetőleg vadul rá-rámorgott. Mivel ez az oroszlán korábban soha nem találkozott Tarzannal, a dzsungel fiával, most jócskán zavarban volt. Külseje és szaga után ítélve úgy vélte, hogy a másik valami emberféle. Numa kóstolt már emberhúst, és megtanulta, hogy nem a legízletesebb ugyan, viszont messze a legkönnyebben megszerezhető. Most viszont azt hallotta, hogy ez a különös teremtmény vad- állat módjára morog rá, ezzel veszedelmes ellenségeit juttatja az eszébe, és megállásra készteti, holott az éhség és Bara meleg húsának szaga már-már az őrületbe kergette. Tarzan, aki sejtette, hogy mi játszódik le a ragadozó állat szűk agyában, egész idő alatt szemmel tartotta az oroszlánt, és jól is tette, hogy figyelt, mert Numa végül csak nem tudta türtőztetni magát. Hirtelen magasan felcsapta a farkát, mire az elővigyázatos majomember, aki tudván tudta, hogy ez minek a jele, egy pillanat alatt foga közé kapta az őz hátsó fertályának maradékát, és amikor Numa hatalmas súlyával és egy expresszvonat sebességével nekirontott, felugrott egy közeli fára.

Az, hogy Tarzan visszavonult, semmiképpen nem a félelem jele volt. Az élet a dzsungelben másféle elvek szerint zajlik, ott másfajta normák uralkodnak. Tarzan, ha az éhség kínozta volna, bizonyára tapodtat sem mozdul helyéről, hanem szembeszáll a támadó oroszlánnal.

Korábban nem egy alkalommal megtette már ezt, miként arra is jócskán volt példa a múltjában, hogy ő maga támadott rá oroszlánokra. De ezen az éjszakán igazán nem kínozta az éhség, és az őz testéből magával vitt hús is több volt, mint amennyit meg tudott enni. Ennek ellenére nem mondhatni, hogy közönyösen nézte volna, amint Numa az ő zsákmányának húsát marcangolja. Meg kell torolnia ennek az idegen Numának az elbizakodottságát! Azzal Tarzan haladéktalanul nekilátott az óriásmacska életének megkeserítéséhez. Nem messze tőle számos nagy, kemény termésű fa állt. A majomember mókusügyességgel lendült át ezek egyikére, majd kezdetét vette a bombatámadás, amelytől Numa úgy bömbölt, hogy a föld is beléreszketett. Zuhogtak a kemény gyümölcsök az oroszlánra, ahogy Tarzan gyorsan, egymás után szedte és hajigálta le őket. A sárgásbarna szőrű óriásmacska képtelen volt enni ebben a kókusz-záporban - csak bömbölt, morgott, ugrált ide-oda, míg Tarzan végérvÉnyesen elűzte Bara, az őz tetemétől. Üvöltve és bosszúsan távozott, de a tisztás kellős közepén hirtelen visszafogta a hangját, és Tarzan látta, hogy a fenevad leeresztett, előre nyújtott fejjel, a földre kushadva, hosszú farkával aprókat csapkodva, óvatosan lopakodik a szemközti oldalon álló fák felé.

Tarzan azon nyomban éberen figyelni kezdett. Felemelte a fejét, és beleszagolt a dzsungelben gyengén fújdogáló szélbe. Mi lehetett az, ami felkeltette Numa érdeklődését, és arra bírta, hogy puha léptekkel, nesztelenül távozzék csúffá tételének színhelyéről? Épp abban a pillanatban, amikor az oroszlán eltűnt a tisztáson túli fák között, a szembe fújó szél magyarázattal szolgált hirtelen támadt érdeklődésére: erős emberszagot sodort Tarzan érzékeny orrlyukaiba. A majomember elrejtette az őz hátsó fertályának maradványait az egyik fa ágainak villás elágazásába, zsíros tenyerét megtörölte meztelen combján, és Numa nyomába eredt. A tisztásról széles, jól kitaposott elefántcsapás vezetett az erdőbe. Numa ezzel párhuzamosan lopakodott előre, Tarzan pedig, mint valami árnyék, a feje fölött haladt fáról fára. Az ádáz nagymacska és az ember úgyszólván egyidejűleg látta meg a zsákmányt.

Igaz, mire valóban megpillantották, már mindketten tudták, hogy fekete bőrű ember. Érzékeny orrlyukai kinek-kinek sok mindent elárultak. Tarzannak azt is, hogy a szag idegentől származik - egy öreg férfitól, mert a szag fajtól, nemtől és kortól függően mindig más és más. Egy öreg férfi bandukolt egyedül a komor dzsungelen keresztül, ráncos, aszott kis öregember, akinek rémséges forradások és tetoválások borították az arcát. Különös öltözéket viselt, egy hiéna bőrét vetette át a vállán, az állat összeszáradt fejét pedig ősz kobakjára biggyesztette. Jellegzetes külseje alapján Tarzan rájött, hogy bennszülött varázsló, és örömteli várakozással figyelte, hogy Numa mikor támad, a majomember ugyanis nemigen szívelhette a varázslókat. Ám abban a pillanatban, hogy Numa támadásba lendült, a fehér embernek hirtelen eszébe jutott, hogy az oroszlán néhány perccel korábban elorozta zsákmányát, s hogy a bosszú édes.

Az első jel, amely figyelmeztette a fekete férfit, hogy veszélyben van, az ágak recsegése volt, amikor Numa a bokrokon keresztül kicsörtetett a vadcsapásra, talán ha húsz yardnyira a háta mögött. Megfordult, és azt látta, hogy egy óriási, fekete sörényű oroszlán rohan feléje, s mire újra visszafordult, Numa már el is kapta. Ugyanebben a pillanatban a majomember levetette magát az egyik lelógó ágról, és amikor leérkezett az oroszlán hátára, belemártotta kését sárgásbarna szőrű oldalába a bal lapockája mögött. Jobb kezének ujjaival ugyanakkor megmarkolta az állat hosszú sörényét, belemélyesztette fogait Numa nyakába, és rettentő erejű lábaival átkulcsolta a fenevad testét. Fájdalmában és dühében Numa nagyot bődült, felágaskodott, és hanyatt esve rázuhant a majomemberre. Ám a borzasztó erejű emberféle lény továbbra is rajta csimpaszkodott, és a hosszú kés sebesen újra meg újra az oldalába fúródott. Numa, az oroszlán, ide-oda hempergőzött, mancsával és fogával belebelekapott a levegőbe, hátborzongatóan bömbölt és ordított vad igyekezetében, hogy valamiként elérje hátán megkapaszkodott ellenségét. Tarzan nem is egyszer kis híján lesodródott róla. Zúzódásokkal és horzsolásokkal volt tele a teste, elborította Numa vére és az út pora, de egyetlen

pillanatra sem lanyhult tébolyult és vérszomjas támadó kedve, sem pedig ellensége hátába kapaszkodó tagjainak kegyetlen szorítása. Ha csak egy pillanatra is lazít a fogáson, az azt jelentette volna, hogy a testét széttépni-marcangolni vágyó karmok és fogak közé kerül, és ez a dzsungel-szülte angol lord ádáz pályafutásának végével lett volna egyenlő. A varázsló - feltépett, vérző testtel - ott feküdt a földön, ahol a ráugró oroszlán ledöntötte a lábáról. Képtelen volt odébbvonszolni magát, így figyelte a dzsungel eme két urának rettentő csatáját. Beesett szeme csillogott, fogatlan ínyére tapadó ráncos ajkai pedig lassan mozogva a hitvilága rejtelmes démonjait megidéző varázsigéket motyogták.

Egy ideig kétsége sem volt a küzdelem kimenetele felől - biztosra vette, hogy a különös fehér ember alulmarad a rettenetes Szimbával szemben, hisz ki hallott még olyat, hogy egy szál férfi egy szál késsel felfegyverkezve megöljön egy ilyen hatalmas fenevadat! Ám a fekete öregembernek hamarosan kerekre nyílt a szeme, és kételyei, balsejtelmei támadtak. Micsoda csodálatra méltó teremtmény ez, aki a szeme láttára küzd meg Szimbával, és az állatok királyának hatalmas izmaival dacolva állja a sarat! Aztán a forradásos és ráncos arcgödréből fényesen elővillanó szemekben derengeni kezdett az emlékezés világossága. Egészen a múltba nyúlt vissza az emlékezetében, míg végül egy halvány, az évek múlásával elmosódott és megsárgult képet ragadott meg. Egy hajlékony, fehér bőrű ifjú látszott a képen, aki egy csapatnyi óriásmajom társaságában ugrált fáról fára, és az öreg szemek hunyorogni kezdtek, -és rettentő félelem jelent meg bennük - a kísértetekben, szellemekben és démonokban hívő ember babonás félelme.

És ezzel a varázsló számára eljött az a perc, amikor ismét nem volt kétsége a párharc kimenetelét illetoen, csakhogy most pont fordítva ítélte meg a helyzetet. Tudta, hogy a dzsungelbeli isten végezni fog Szimbával, s ha az előbb félt a gyors és hirtelen haláltól, amelyet - diadala esetén - az oroszlántól várhatott, akkor most még jobban rettegett a gondolattól, hogy végzete a győztes révén fog visszavonhatatlanul beteljesedni. Látta, hogy az oroszlán a vérveszteségtől elgyöngül. Látta, hogy rettentő végtagjai reszketnek, meginognak, és végül látta, amint a fenevad lerogy, hogy soha ne keljen fel többé. Látta, hogy az erdei isten vagy démon feláll legyőzött ellensége mellől, és egyik lábát a még mindig remegő tetemére helyezve a holdra emeli arcát, és oly rettentő üvöltést hallat, hogy az egyre fogyatkozó vér megfagyott a varázsló ereiben.

4. Jövendölés és beteljesedés

Aztán Tarzan figyelme az öregember felé fordult. Nem azért végzett Numával, hogy megmentse a feketét - tettével csupán bosszút akart állni az oroszlánon. De most, hogy látta maga előtt a földön fekvő, magatehetetlen, haldokló férfit, valami szánalomféle támadt a szívében. Fiatal korában a legcsekélyebb lelkiismeret furdalás nélkül megölte volna a varázslót, de a civilizáció szelídítőleg hatott rá, miként mindama nemzetekre és fajokra, amelyeket megérintett. Igaz, Tarzan esetében a dolog nem fajult odáig, hogy akár gyávává, akár elpuhulttá vált volna. Meglátott egy szenvedő és haldokló öregembert, és lehajolt, hogy megtapogassa sérüléseit és elállítsa sebeinek vérzését.

- Ki vagy te? - kérdezte az öregember reszkető hangon.

- Tarzan vagyok, a majmok népéből - felelte a majomember nem kisebb büszkeséggel a hangjában, mintha azt mondta volna: John Clayton vagyok, Greystoke lordja.

A varázsló görcsösen megvonaglott, és lehunyta a szemét. Amikor ismét kinyitotta, látszott rajta, hogy beletörődött sorsába, bármilyen iszonyatos formában teljesedik is az be az erdő rettegett démonjának

révén.

- Miért nem ölsz meg? - kérdezte.

- Miért ölnélek meg? - kérdezett vissza Tarzan. - Hisz nem bántottál. Egyébként is a halálodon vagy. Numa, az oroszlán ölt meg.

- Nem akarsz megölni? - Meglepetés és hitetlenkedés érződött ki az öregember remegő hangjából.

- Megmentenélek, ha tehetném - válaszolta Tarzan -, de ez lehetetlen. Miért hitted azt, hogy meg akarlak ölni?

Az öregember egy percig hallgatott. Amikor újra megszólalt, nyilvánvaló volt, hogy némi erőfeszítések árán megpróbálta összeszedni a bátorságát.

- Ismerlek régről - mondta - amikor még a dzsungelben Mbonga, a törzsfőnök országában kóboroltál. Én már akkor is varázsló voltam, amikor meggyilkoltad Kulongát meg a többieket, amikor kifosztottad a kunyhóinkat, és elvitted az edényünket a méreggel. Először nem ismertelek meg, de most már emlékszem rád - te vagy az a fehér bőrű majom, aki a szőrös majmok között élt, és pokollá tette az életünket Mbonga, a törzsfőnök falujában. Te vagy az erdei isten, a Munango-Kivati, akinek mi élelmet tettünk ki a kapu elé, és aki eljött és megette. Mondd meg nekem, mielőtt meghalok - ember vagy, vagy gonosz szellem?

Tarzan nevetett.

- Ember vagyok - mondta.

A vénség sóhajtott, és megrázta a fejét.

- Te megpróbáltál megmenteni Szimbától - mondta. - Jótett helyébe jót várj. Én nagy varázsló vagyok. Figyelj rám, fehér ember! Rossz napokat látok rád köszönteni. A saját véremből látom, amelyet a tenyeremre kentem. Egy még nálad is nagyobb isten kel fel ellened, hogy lesújtson. Fordulj vissza, Munango-Kivati! Fordulj vissza, míg nem késő. Veszély áll előtted, és veszély leselkedik mögötted. De az előtted levő veszélyek a nagyobbak. Látom ... - Elhallgatott, és hosszasan, erőlködve kapkodott levegő után. Majd ráncos kis kupaccá görnyedt össze és meghalt. Tarzan hiába szerette volna megtudni, mit látott még ezeken kívül.

Nagyon késő volt már, amikor a majomember visszatért a bomába, és lefeküdt fekete harcosai közé. Egyikük sem látta elmenni, és most se látta senki, hogy megjött. Mielőtt elaludt, elgondolkodott az öreg varázsló intő szavain.

Amikor felébredt, újra fontolóra vette a hallottakat, de nem fordult vissza, mert nem félt. Pedig, ha tudta volna, mit tartogat a jövő annak számára, akit a világon a legjobban szeret, repült volna vissza hozzá a fák ágain, és hagyta volna, hogy Opar aranya maradjon mindörökre elfeledett rejtekhelyén.

Odébb, Tarzan tábora mögött, egy másik fehér ember is gondolkodóba esett aznap reggel afölött, amit az éjszaka folyamán hallott, és igen közel állt ahhoz, hogy feladja tervét, és visszainduljon az úton, amelyen jött. Werper, a gyilkos volt az, aki az éjszaka csöndjében a távolból maga előtt olyan hangot hallott, amely gyáva lelkét rémülettel töltötte el - olyan hangot, amelyhez fogható még soha életében nem jutott el a fülébe, sőt álmában sem gondolta, hogy Isten teremtette élőlény ilyen rémséges valamit képes kibocsátani a tüdejéből. A hímmajom diadalordítása volt az, amelyet Tarzan üvöltött bele Goro, a hold képébe. Remegni kezdett tőle, arcát elrejtette, és most reggel, immár fényes napvilágnál, ismét remegés fogta el, amikor eszébe jutott. Rögvest meghátrált volna a

megnevezhetetlen veszedelem elől, amelynek a messze visszhangzó rémséges üvöltés mintha előre vetette volna az árnyékát, ha nem félt volna még ennél is jobban urától, Ahmed Zektől.

Így aztán Tarzan, a dzsungel fia, kitartóan haladt Opar omladozó védfalai felé, mögötte pedig, mint a sakál. ott ólálkodott Werper, és csak a Mindenható tudta, kinek-kinek mit tartogat a jövő.

A kopár völgy peremén, ahonnan jól beláthatta Opar aranyozott kupoláit és karcsú tornyait. Tarzan megállt. Éjszaka majd egyedül elmegy a kincseskamrába felderíteni a terepet, gondolta, mert úgy határozott, hogy ezen expedíciója során minden cselekedetében az elővigyázatosság fogja vezetni.

Az éjszaka beálltával felkerekedett. Werper, aki a majomember csapatának nyomában immár egymaga volt, napközben ugyancsak felmászott a sziklákon és elrejtőzött a hegy tetején álló ormótlan kőtömbök között, lopva utána osont. A sziklatömbökkel teleszórt síkságon, amely a völgy pereménél kezdődött és a városfal előtt emelkedő gránitdombig tartott - ahol a kincseskamrába vezető folyosó nyílt -, a belga bőven talált magának fedezéket, miközben Tarzant követte Opar felé.

Látta, hogy az óriás termetű majomember macskaügyességgel kúszik fel a magas sziklafalon. Werper, aki a veszélytől tartva aggályosan kapaszkodott egyre feljebb, egészen megizzadt rémületében, kis híján megbénult a félelemtől. De a kapzsiságtól ösztökélve mégis csak követte Tarzant, míg végre egyszer csak ott állt a sziklás domb csúcsán.

Sehol sem látta Tarzant. Werper egy időre elbújt a domb tetején szétszórtan álló kisebb kőtömbök egyike mögött, de aztán, hogy az angol jelenlétére utaló semmilyen jelt nem látott vagy hallott, előosont rejtekhelyéről, és nekilátott a környék átkutatásának abban a reményben, hogy lesz ideje megállapítani, hol a kincs, és kereket tud oldani, még mielőtt Tarzan visszajön. A belga óhaja ugyanis csupán annyi volt, hogy megtalálja az arany lelőhelyét, aztán később, miután Tarzan eltávozott, nyugodtan idejöhessen embereivel, és elvihessen belőle annyit, amennyit csak elbírnak.

Megtalálta a szűk hasadékot, amelyben megkopott gránitlépcső vezetett le a domb szívébe. Elment egészen a lejáróból továbbvezető alagút sötét torkáig, de itt megállt. Nem mert belépni, nehogy találkozzék a visszatérő Tarzannal.

Messze előtte a majomember egyre tovább tapogatózott a sziklába vájt folyosóban, míg végül elért az ódon faajtóig. A következő pillanatban már ott is állt a kincseskamra belsejében, ahol évszázadokkal korábban emberi kezek rakták fel sorban, egészen magasra a becses nemesfémrudakat annak a hatalmas földrésznek az uralkodói számára, amely azóta elsüllyedt az Atlanti-óceán vizében.

Semmi zaj nem törte meg a föld alatti boltozatos terem csöndjét. Nem látszott jele annak, hogy valaki más is felfedezte volna az elfeledett kincset azóta, hogy a majomember a rejtekhelyen járt.

Tarzan elégedetten megfordult, és elindult a dombtető felé. Werper a gránitszikla egyik kiszögellése mögött fedezéket találva szemmel követte, míg előtűnt a lépcsősor sötétjéből, és a dombtető széle felé tartott. Ez szemközt helyezkedett el a völgy peremével, ahol a vazirik vártak uruk jelére. Akkor Werper lopva elősurrant búvóhelyéről, beosont a bejárat komor sötétjébe és eltűnt.

Tarzan megállt a dombtető szélén, és az oroszlán mennydörgő ordítását hallatta. Majd szabályos időközönként még kétszer megismételte a hívójelet, és miután a harmadik ordítás visszhangja is elült, jónéhány percen keresztül feszült figyelemmel hallgatózott. Egyszer csak a távolból, a völgyön túlról, elmosódottan felhangzott a válaszordítás - egyszer, kétszer, háromszor. Basuli, a törzsfőnök

vette a jelet, és válaszolt.

Tarzan ismét útnak indult a kincseskamra felé, mivel tudta, hogy pár órán belül feketéi vele lesznek, készen arra, hogy Opar különös formájú aranyrúdjaiból újabb vagyont érő mennyiséget vigyenek magukkal. Ezalatt, gondolta, kivisz a becses fémből a dombtetőre annyit, amennyit tud.

Hatszor járta meg az utat az alatt az öt óra alatt, míg Basuli odaért a dombhoz, és ennyi idő elteltével negyvennyolc rudat sikerült kiszállítania a hatalmas sziklatömb szélére. Minden egyes fordulóban akkora terhet vitt magával, amely alatt két átlagos férfinak is rogyadoztak volna a lábai. Az ő robusztus testén viszont a kimerültségnek semmi nyoma sem látszott. Ébenfekete harcosait felsegítette a domb tetejére egy kötéllel, amelyet külön e célból hozott magával.

Hat alkalommal tért vissza a kincseskamrába, és a belga Werper hatszor lapult meg a hosszú terem sötét, árnyékba borult túlsó végében. Aztán még egyszer jött a majomember, és ezúttal vele tartott ötven fegyveres férfi is, akik teherhordóvá vedlettek miatta, mert a világon az egyetlen lényként annyira szerették, hogy rátarti természetük ellenére még ilyen alantas szolgálatra is készek voltak érte. Újabb ötvenkét aranyrúddal lett kevesebb a kincseskamrában, és számuk ezzel százra emelkedett. Ennyit szándékozott Tarzan elvinni.

Amikor a sorban legutolsó vaziri is távozott a teremből, Tarzan visszafordult, hogy egy végső pillantást vessen a mesés kincsre, amelyben a kétszeri megdézsmálás nem tett észrevehető kárt. Egy pillanatra még égve hagyta az egyetlen szál gyertyát, amelynek pislogó lángja az első derengő fénysugarat jelentette az áthatolhatatlan sötétben hosszú-hosszú évszázadok után, mióta a betemetett kamra az emberektől elfeledetten aludta álmát. Tarzan gondolatai visszaszálltak ahhoz a naphoz, amikor először Lépett be a véletlenül felfedezett kincseskamrába, menekülőben a templom alatti kazamatákból, ahol La, a napimádók főpapnője rejtette el.

Megelevenedett előtte a templomban lejátszódott jelenet, amikor ott feküdt kiterítve az áldozati oltáron, La pedig felemelt Tőrrel a kezében magasodott fölé, miközben a felsorakozott fanatikus papok és papnők valóságos extázisban, hisztérikusan várták, mikor buggyan ki az áldozat meleg vére, hogy felfoghassák arany serlegeikben, és megihassák lángsugarú istenségük dicsőségére.

Lelki szemeivel a majomember újra látta a brutális és véres közjátékot, amelyet Tha, a tébolyult pap megzavarta a szertartást, látta, hogyan menekülnek a napisten hívei a förtelmes alak vérszomjas őrjöngése elől, miként támad rá Tha vadul Lára, végül saját szerepét a gyászos eseményekben, amint megküzd a dühöngő oparival, és végül otthagyja holtan a papnő lábainál, akit meg akart szentségteleníteni.

Ez, és még sok minden más futott végig Tarzan agyán, amint ott állt, és a tompa fényű, sárga fémrudak sorait bámulta. Szerette volna tudni, hogy vajon a templomok ura még mindig La-e a romvárosban, amelynek omladozó épületei a körös-körül emelkedő alapfalakon állnak. Vajon kényszerítették-e végül, hogy egybekeljen szörnyszülött papjai valamelyikével? Rettenetes sors lehet ez, gondolta, egy ilyen gyönyörű nő számára. Megrázta a fejét, odalépett a pislákoló gyertyához, eloltotta halvány fényt árasztó lángját, és a kijárat felé indult.

Háta mögött a kincs után kémkedő belga csak azt várta, hogy elmenjen. Megtudta végül is a titkot, amiért jött, s most már szép nyugodtan visszatérhet, gondolta, a távolban várakozó kísérőihez, elvezetheti őket a kincseskamrába, és arannyal roskadásig megrakodva távozhatnak.

A vazirik már elérték az alagút külső végét, kanyargós lépcsőn haladtak a csillagfényben derengő dombtető felé, mire Tarzan végre

lefejtette magáról az emlékek marasztaló ujjait, és lassan utánuk indult.

Ismét, és úgy gondolta, utoljára, becsukta a kincseket rejtő terem masszív ajtaját. A háta mögött a sötétben Werper felállt. Kinyújtóztatta elgémberedett tagjait. Kinyújtotta a kezét, és szeretetteljesen megsimogatta a legközelebbi polcon fekvő egyik fémrudat. Kiemelte helyéről, ahol időtlen idők óta nyugodott, és a tenyerében emelgetve méregette a súlyát. Végül reszkető kapzsiságában mellére szorította az aranyat.

Eközben Tarzan már előre a boldog hazaérkezésről álmodozott, a nyaka köré fonódó drága karokról, a puha kis arcról, amint odabújik az övéhez, de álmai hirtelen szertefoszlottak, amikor eszébe jutott az öreg varázsló és intő szava.

És akkor, mindössze néhány másodperc leforgása alatt mindkét férfi reményei füstbe mentek. Az egyik még pénzsóvárságáról is megfeledkezett páni rémületében, a másiknak pedig egy éles szikladarab hosszú és mély sebet ejtett a fején, és emiatt tökéletesen elvesztette emlékezetét.

5. A lángsugarú isten oltára

Abban a pillanatban történt mindez, amikor Tarzan az ajtót bezárta és megfordult, hogy folytassa útját a külvilág felé. Az egyik pillanatban még minden csendes volt és mozdulatlan - a másikban pedig reszketett a világ, a szűk folyosó oldalfalai megrepedtek, omladoztak, óriás gránitkockák zuhantak le a földre, eltorlaszolva a keskeny utat, s minderre ráhullott a beomló fal. A mennyezetből levált egyik kődarab eltalálta Tarzant, aki az ütéstől nekitántorodott a kincseskamra ajtajának, amelyet testének súlyával belökött. Aztán a földre hemperedve elnyúlt odabent.

A nagy teremben, ahol a kincs rejtőzött, a földrengés kisebb kárt okozott. Néhány fémrúd leesett a magasabban levő polcokról, a kőtömbökből kirakott mennyezet egyik darabja kilazult, és a földre zuhant. A falak is megrepedeztek, de nem omlottak le.

Egyetlen földlökés volt az egész, nem követték újabbak, hogy teljessé tegyék az első által okozott pusztítást. Werper, aki a hirtelen és heves rázkódás erejétől teljes hosszában elterült a földön, most megállapította, hogy nem esett baja. Lassan feltápászkodott. Tapogatózva a kincseskamra túlsó végébe ment, a gyertyát kereste, amelyet Tarzan otthagyott az egyik fémrúd kiálló végén, ahová a lecsöpögő viasszal felragasztotta.

Miután a belga számos gyufát elgyújtogatott, végre megtalálta, amit keresett. Amikor egy pillanattal később a bágyadt fénysugarak némileg enyhítették körötte a túlvilági sötétet, a megkönnyebbüléstől idegesen felsóhajtott, mert az áthatolhatatlan feketeség mindeddig fokozottan éreztette vele helyzetének rémséges voltát.

Amikor szeme hozzászokott a fényhez, az ajtó felé fordította tekintetét. Egyetlen vágya volt csupán: menekülni ebből az ijesztő sirboltból, és akkor egyszer csak megpillantotta a meztelen testű óriást, aki a földön elnyúlva pont az ajtónyílás előtt feküdt. Werper visszahúzódott, mert hirtelen megijedt, hogy lelepleződik, de másodszor is odapillantva már biztosan tudta, hogy az angol meghalt. A férfi mélyen felhasított fejéből kiömlő vér tócsában gyűlt össze a kőpadlón.

A belga gyorsan átugrotta hajdani vendéglátója elterült testét. Eszébe sem jutott segítséget nyújtani a másiknak, pedig nem tudhatta, nem pislákol-e még benne az élet. A folyosó felé iramodott, hogy biztonságba jusson. Ám fellángoló reményei hamar lelohadtak.

Az ajtón túl rögtön azt kellett látnia, hogy a folyosót teljesen és áthatolhatatlanul eltorlaszolta, betömte a lehullott töméntelen sziklatömb. Újra megfordult, és visszament a kincseskamrába. Levette a gyertyát a helyéről, majd nekilátott a terem alapos átkutatásának. Nem is kellett messzire mennie ahhoz, hogy a helyiség túlsó végében egy másik ajtót fedezzen fel; amely nyikorgó sarokpántjain elfordulva ki is nyílt testének súlyától. Az ajtón túl újabb keskeny folyosó kezdődött. Werper elindult rajta, majd a kőlépcsők során felkapaszkodva ismét egy másik folyosóra jutott, amely húsz lábnyira az első szintje fölött folytatódott. A gyertya repdeső fénye megvilágította előtte az utat. A következő pillanatban nagyon is hálás volt, hogy birtokába jutott ennek a kezdetleges és divatjamúlt világítóeszköznek, amelyet pár órával korábban még megvetően lenézett volna, mert a fényénél még éppen idejében vette észre a lába előtt tátongó üreget, ahol a folyosó, amelyen jött, szemmel láthatóan véget ért.

Egy kerek kürtő volt előtte. Előretartotta a gyertyát, és lenézett. Látta, hogy a lába alatt, messze lenn a mélyben, a fényt víztükör veri vissza. Tehát kúthoz érkezett. Felemelte a gyertyát a feje fölé, belekémlelt a fekete űrbe, és a túlsó oldalon meg is pillantotta a folyosó folytatását. De hogyan jut át a mélység fölött?

Amint ott állt és a távolságot méregette a túloldalig, azt fontolgatta, hogy rászánja-e magát ekkora ugrásra, egyszer csak átható üvöltés ütötte meg a fülét, amely fokozatosan elhalkult, és végül kísérteties nyöszörgések sorozatában halt el. A hang félig-meddig emberinek tűnt, de olyan rettenetes volt, hogy ugyanúgy származhatott volna egy elkárhozott, a pokol tüzében senyvedő lélek elkínzott torkából is.

A belga megrázkódott, félve felfelé pillantott, mert úgy tűnt neki, mintha az üvöltés a feje fölül hallatszott volna. Ahogy felnézett, messze fent a magasban egy nyílást látott, meg egy darabka fénylő csillagokkal ékes mennyboltot.

Azt a félig-meddig megérlelődött szándékát, hogy segítségért kiált, a rémisztő üvöltés rögvest semmivé tette. Ahol ilyen hangokat hallani, gondolta, ott emberi lények nem lakhatnak. Nem merte felfedni ittlétét a fenti világ lakóinak, akárkik is. Elmondta magát mindenféle bolondnak, amiért egyáltalán belevágott egy ilyen vállalkozásba. Bárcsak újra ott lehetne épségben Ahmed Zek táborában, fohászkodott, és már-már annak is örült volna, ha feladhatja magát Kongó katonai kormányzatánál, ha ezzel kimenekülhet e rémes kutyaszorítóból, amelybe belekeveredett.

Félve hallgatózott, de az ordítás nem ismétlődött meg, és Werper végül, kétségbeesésében mindenre elszánva magát, nekikészülődött a tátongó űr átugrásának. Visszament húsz lépést, majd rohanvást ne-kifutott, a kút szélén pedig előre és felfelé ugrott. Így próbálta elérni a túlsó oldalt.

Kezében ott szorongatta a sercegő gyertyát, de amikor az ugrásra került sor, a légáramlat eloltotta a lángot. Teljes sötétségben repült a mélység fölött, kezét előrenyújtva fogódzkodót keresett arra az esetre, ha lábával nem sikerülne a folyosó láthatatlan szélére érkeznie. Térdével nekivágódott a sziklába vájt folyosó szemközti végén a kőpadló szélének. Visszacsúszott, egy pillanatra kétségbeesetten kapaszkodott a kezével, és végül ott lógott a nyílás szélén félig kint, félig benn, de biztonságban.

Jó néhány percig mozdulni sem mert, végre aztán óvatosan jobban behúzódzkodott az alagútba, ismét teljes hosszában elterült a földön, és igyekezett úrrá lenni megviselt idegein.

Amikor térde nekicsapódott az alagút peremének, elejtette a gyertyát. Kisvártatva, minden józan belátás ellenére is abban

reménykedve, hogy a gyertya a folyosó kövére esett, nem pedig a kút fenekére, Werper négykézlábra állt, és elkezdett szorgosan kutatni a kis viaszhenger után, amely most sokkal, de sokkal becsesebbnek tűnt a számára, mint Opar mesés vagyont érő valamennyi halomba hordott aranyrúdja.

Amikor végül megtalálta, hevesen magához szorította, majd zokogva és kimerülten a földre hanyatlott. Hosszú percekig feküdt ott remegve és összetörten, de aztán csak feltornázta magát ülő helyzetbe, és gyufát véve elő a zsebéből, meggyújtotta a gyertya még megmaradt csonkját. A világosban könnyebben sikerült visszanyernie uralmát idegei fölött. Nemsokára ismét valamilyen kifelé vezető utat keresve haladt előre az alagútban. A rémisztő ordítás, melyet az ódon kútaknán át hallott, még mindig a fülében csengett. óvatos lépteinek zajától is reszketett rémületében.

Nem jutott messzire, amikor nagy bosszúságára továbbhaladásának útját egy kőből rakott fal zárta el, amely teljesen kitöltötte az alagutat.

Hát ez meg mit jelentsen?

Werper tanult és intelligens ember volt. A katonai kiképzés során rákényszerült, hogy használja az eszét. Tudta, az olyan, sehová nem vezető vakfolyosó, mint ez itt, értelmetlen dolog. Folytatódnia kell a falon túl. Valaki az idők során lezárta valamilyen célból, amelyet csak ő ismert. Werper a gyertya fényénél nekifogott a fal vizsgálatának. Nagy örömére azt tapasztalta, hogy a lapos, faragott kőtömböket, amelyek a falat alkották, csak úgy sorba rakva, habarcs és más kötőanyag nélkül illesztették egymáshoz. Ráncigálni kezdte az egyiket, és örömmel vette tudomásul, hogy könnyűszerrel kiszedhető a helyéről. Egyik kőtömböt a másik után húzkodta ki a falból, míg végül akkora nyílást bontott rajta, amelyen átfért a testével, majd átmászva egy nagy, alacsony helyiségbe jutott. A túlsó oldalon újabb ajtó állta útját, de ezzel is elboldogult, mivel nem volt bereteszelve. Hosszú, sötét folyosót látott maga előtt, de nem jutott messzire benne, amikor a gyertyája annyira leégett, hogy már a körmét pörkölte. Szitkozódva dobta le a földre, ahol még sercegett egy pillanatig, aztán elaludt.

Teljes volt körülötte a sötétség, és félelem járta át újra. Fogalma sem volt, miféle újabb kelepcék és veszélyek várnak még rá, de hajlamos volt azt hinni, hogy ugyanolyan messze van a szabadulástól, mint eddig. Ennyire nyomasztóan hat az emberre a fény teljes hiánya ismeretlen környezetben.

Lassan botorkált tovább. Kezével a folyosó falát, lábával pedig óvatosan minden egyes lépés előtt a földet tapogatta. Hogy mennyi ideig araszolt így előre, azt még csak nem is sejtette, ám végül az a benyomása támadt, hogy az alagút a végtelenbe nyúlik. Mivel teljesen kimerült az erőfeszítésektől, a rettegéstől és a kialvatlanságtól, úgy határozott, hogy lefekszik és kipiheni magát, mielőtt folytatja útját.

Amikor felébredt, a sötétség körös-körül mit sem változott. Nem tudta, mennyit aludt - egy percet vagy egy napot -, de az a tény, hogy frissnek érezte magát és éhes volt, arra utalt, hogy azért nem keveset alhatott. Tapogatózva újra elindult. Ezúttal nem kellett sokat mennie, mert hamarosan egy terembe jutott, amelybe fény szűrődött be a mennyezeten levő nyíláson át, ahonnan kőből készült lépcsősor vezetett egészen a helyiség aljáig. A feje fölötti hasadékon át Werper a napfényben csillogó, vaskos kúszónövényekkel körbefutott oszlopokat látott. Fülelt, de a lombos ágak között fújdogáló szél zúgásán, a madarak károgásán és az aprómajmok makogásán kívül semmilyen hangot nem hallott.

Elszántan felment a lépcsőn. Odafent egy kör alakú belső udvarban találta magát. Közvetlenül előtte egy kőoltár állt, amelyen rozsdabarna színű foltok éktelenkedtek. Az első pillanatban Werper nem sokat gondolkodott azon, hogy mi lehet a sötét foltok magyarázata, de

később aztán rémisztően nyilvánvalóvá vált számára, hogy miként kerültek oda.

A kőpadlóba vágott nyíláson kívül, amely mindjárt az oltár mögött sötétlett, s amelyen keresztül az imént belépett a belső udvarra a lenti kazamatákból jövet, a belga számos, a zárt kis térségből továbbvezető ajtót fedezett fel a földszinten. A belső udvart fölül nyitott erkélyek sora övezte. Majmok ugrándoztak az omladozó épület néptelen falain, és élénk tollazatú madarak röpködtek ki-be az oszlopok és boltívek között a magasban. Emberek jelenlétének azonban semmilyen nyomát nem lehetett felfedezni. Werper megkönnyebbült. Sóhajtott, úgy érezte, mintha hatalmas súlyt vettek volna le a válláról. Egy lépést tett az egyik kijárat felé, és aztán a döbbenettől és rémülettől tágra nyílt szemmel megállt, mert szinte ugyanebben a pillanatban tucatnyi ajtó nyílt ki a belső udvaron, és ijesztő férfiak csapata rontott rá.

Opar lángsugarú istenének papjai voltak - ugyanazok a csimbókos szőrzetű, rémséges apró emberek, akik Jane Claytont évekkel korábban ugyanezen a helyen az áldozati oltárra vonszolták. Hosszú karjuk, rövid és görbe lábuk, közel ülő, gonosz szemük és alacsony, lapos homlokuk olyan vadállati külsőt kölcsönzött nekik, hogy a megviselt idegzetű belga valósággal megbénult a rémülettől.

Ijedt kiáltással megfordult, hogy visszameneküljön a kevésbé riasztó folyosók és kazamaták sötétjébe, ahonnan az imént bújt elő, de a rémisztő férfiak kitalálták, mi a szándéka. Elállták a menekülés útját, megragadták, és bár alázatosan térdre borult előttük, úgy könyörgött az életéért, megkötözték, és lelökték a belső templom kövére.

A továbbiakban egyszerűen megismétlődött mindaz, amin Tarzan és Jane Clayton annak idején keresztülment. Megérkeztek a papnők, és velük együtt megjött La is, a főpapnő.

Werpert felemelték, és az oltárra fektették.

Hideg verejték ütött ki bőrének minden pólusán, amikor La föléje emelte a kegyetlen áldozati tőrt. Elgyötört fülét megütötték a halálzsolozsma hangjai. Meredt tekintete az aranykelyhekre tévedt. Tudta, hogy ezekből a rettenetes napisten hívei hamarosan az ő meleg, kiontott vérével fogják szomjukat oltani.

éppen fohászkodott, hogy a sors kegyéből kicsit előbb veszítse el az eszméletét, mint ahogy az éles penge végképp lesújt rá - és akkor hirtelen rémisztő bömbölés harsant szinte közvetlenül a füle mellett. A főpapnő leeresztette tőrét. Szeme kerekre nyílt a rémülettől. Papnői, az apácák, sipítoztak, eszüket vesztve rohantak a kijáratok felé. A papok ordítoztak haragjukban és rémületükben, ki-ki alkata, vérmérséklete szerint. Werper a nyakát nyújtogatva próbálta megpillantani a páni félelem okozóját, és amikor végre meglátta, ő is jéggé dermedt a rémülettől, mert ami a szeme elé tárult, nem más volt, mint egy hatalmas termetű oroszlán, aki a templom közepén állt, és egy szerencsétlen áldozat máris ott hevert szétmarcangolva kegyetlen mancsai között.

A vadon ura újra nagyot bömbölt, és baljós tekintete az oltár felé fordult. La előretántorodott, megingott, és ájultan zuhant rá Werperre.

6. Az arab rajtaütés

A heves földlökést követő első ijedtségük elmúltával Basuli és harcosai visszasiettek a pincefolyosóba, hogy megkeressék Tarzant és csapatuk két tagját, akik ugyancsak hiányoztak. Látták, hogy az utat egymásra torlódott, formátlan szikladarabok torlaszolják el. Két napon

át munkálkodtak azon, hogy valamiként utat törjenek a föld fogságában rekedt barátaikhoz, de amikor herkulesi erőfeszítések után is csak néhány yardnyit sikerült szabaddá tenniük az eltömődött folyosóból, és rábukkantak egyik társuk szétroncsolt maradványaira, arra a következtetésre kellett jutniuk, hogy Tarzan és a másik vaziri is nyilván holtan fekszik beljebb, a sziklák alatt. Senki emberfia nem segíthet rajtuk, és nem is szorulnak többé semmilyen segítségre.

Munka közben újra meg újra hangosan kiáltozták uruk és társuk nevét, de hasztalan füleltek, kiáltásaikra nem érkezett válasz. Végül aztán felhagytak a kereséssel. Könnyes szemmel még egy utolsó pillantást vetettek uruk beomlott sírboltjára, vállukra vették a súlyos aranyrakományt, amely immár megözvegyült, szeretett úrnőjüknek, ha boldogságot nem is hozhat, legalább jólétet biztosít majd, és nekivágtak a szomorú útnak Opar kietlen völgyén keresztül, és túloldalt az erdőben leereszkedtek a távoli nyári lak felé.

És amíg ők hazafelé meneteltek, micsoda gyászos végzet készülődött lesújtani máris arra a békés, boldog otthonra!

Ahmed Zek, miután elolvasta Werper levelét, alvezérének hívó szavára lóháton megindult észak felől. Vele jött renegát arabokból, törvényen kívüli martalócokból és hozzájuk hasonlóan züllött feketékből álló hordája. Utóbbiak azokból a végképp elkorcsosult és tudatlan kannibál törzsekből verbuválódtak, amelyek saját országukban teljesen büntetlenül portyázhattak erre-arra.

Mugambi, ez az ébenfekete Herkules, aki a dzsungelszigettől úgyszólván az Ugambi forrásvidékéig minden veszedelemben és viszontagságban osztozott a hőn szeretett Bwanával, elsőként vette észre a baljóslatú karaván gyors közeledtét.

Ő volt az, akit Tarzan megbízott a Lady Greystoke védelmére hátramaradt harcosok vezetésével, és nála bátrabb és hűségesebb oltalmazót nem is találhatott volna széles e világon. Az óriás termetű fekete félelmet nem ismerő harcos volt, és a hatalmas test és a szilaj természet ennek megfelelő lelki tulajdonságokkal és ítélőképességgel párosult. Mióta ura útra kelt, egyetlen esetben sem távolodott el a nyári laktól látó- vagy hallótávolságon kívülre, kivéve, amikor Lady Greystoke-nak kedve támadt lovagolni egyet a széles síkságon, vagy egyhangú magányát enyhítendő, kisebb vadászkirándulásra indult. Ilyen alkalmakkor Mugambi szikár arab hátaslován mindvégig ott haladt úrnője nyomában.

A haramiák jókora távolságra voltak még, amikor az éles szemű harcos felfedezte őket. Egy ideig csak állt, és csendben szemlélte a közeledő csapatot, aztán megfordult, és sebesen elrohant a bennszülöttek kunyhói felé, amelyek pár száz yarddal a nyári lakon túl álltak.

Odaérve magához szólította a lustálkodó harcosokat. Gyors parancsokat osztogatott, amelyek nyomán az emberek felragadták fegyvereiket és pajzsaikat. Néhányan elrohantak, hogy behívják a földeken dolgozókat, és figyelmeztessék a nyájakra felügyelő társaikat. A többség Mugambit követve visszament a nyári lakhoz.

A haramiák által felvert porfelhő még mindig jó messze volt. Mugambi nem tudta biztosan, hogy valóban ellenség rejtőzik-e mögötte, de egy emberöltőt leélt már Afrika vad életkörülményei közepette, és máskor is látott már ilyen, hírnök nélkül érkező csapatot. Némelyik békés, némelyik ellenséges szándékkal jött - előre nem lehetett tudni. Jobb hát, gondolta, ha minden eshetőségre felkészül. Nem tetszett Mugambinak a sietség, ahogyan az idegenek közeledtek.

A Greystoke nyári lak nem volt különösebben berendezve a védelemre. Nem vette körül cölöpkerítés, mert elhelyezkedése miatt - a hűséges vazirik országának szívében feküdt - a ház ura nem számolt nagyobb erejű ellenség támadásának lehetőségével. Masszív fatáblák

szolgáltak arra a célra, hogy az ablaknyílásokat megvédjék az ellenséges nyílvesszőktől, és Mugambi éppen ezek bezárásával foglalatoskodott, amikor Lady Greystoke megjelent a verandán.

- De hát mi történt, Mugambi! - kiáltotta. - Miért zárod be az ablaktáblákat ?

Mugambi a síkság irányában arrafelé mutatott, ahol a fehér ruhás, lovas fegyveresek csapata immár tisztán kivehető volt.

- Arabok - magyarázta. - Biztosan rosszban sántikálnak a Nagy Bwana távollétében.

A gondozott pázsiton és a virágzó bokrokon túl Jane Clayton megpillantotta a fénylő testű vazirikat. A napsugár visszaverődött fémvégű lándzsáik hegyéről, felragyogtatta harci fejdíszük színpompás tollait, és fénylő foltokat rajzolt széles válluk, kiugró pofacsontjuk csillogó bőrére.

Jane Clayton leplezetlen büszkeséggel és szeretettel nézett végig rajtuk. Mi baja eshetnék, amíg ilyen védelmezői vannak?

A haramiák most úgy száz yardnyi távolságra megálltak kinn a síkságon. Mugambi lesietett a lépcsőn, hogy csatlakozzék harcosaihoz. Pár yardnyira elébük lépett, és jól kieresztve a hangját odakiáltott az idegeneknek.

- Hé, arabok! - kiáltotta Mugambi. - Mit akartok itt?

- Békés szándékkal jöttünk - kiabált vissza Ahmed Zek.

- Akkor forduljatok vissza, és menjetek békével - felelte Mugambi. - Nem akarunk itt látni titeket. Arabok és vazirik között nem lehet béke.

Mugambit, bár nem volt született vaziri, a többiek befogadták, és az egész törzsnek nem volt még egy tagja, aki annyira féltékenyen őrködött volna a vazirik hagyományai és vitéz híre fölött, mint ő.

Ahmed Zek kihúzódott csapata szélére, és halk hangon mondott embereinek valamit. A következő pillanatban minden figyelmeztetés nélkül szaggatott sortűz zúdult a vazirik sorai közé. A harcosok közül néhányan a földre rogytak, a többiek pedig rá akartak rontani a támadókra, Mugambi azonban ugyanolyan elővigyázatos, mint amilyen bátor vezér volt. Tudta, hogy muskétákkal felfegyverzett lovasokra rátámadni hiábavaló vállalkozás. Visszavonta csapatát a kert bokrai mögé, néhány emberét pedig a nyári lakot övező földterület különböző pontjaira rendelte ki. Egy fél tucatnyi harcost magához a nyári lakhoz küldött azzal az utasítással, hogy úrnőjüket ne engedjék az ajtón kívülre, és életük árán is védjék meg.

Ahmed Zek, aki a sivatagi harcosok közül származott, a maga fajtájának taktikáját követve gyors vágtában elnyújtott, ritka rajvonalba fejlesztette fel fegyvereseit, óriás kört formálva belőlük, amely aztán mind jobban szűkült a védők körül.

A körnek a vazirikhoz legközelebb eső részén állandó puskatűz alatt tartották a bokrokat, amelyek mögött a fekete harcosok elrejtőztek. Utóbbiak viszont a maguk részéről karcsú nyílvesszőikkel vették célba a legközelebb levő ellenséget.

A vaziriknak, akik méltán voltak híresek nyilazó tudományukról, nem volt okuk pironkodni teljesítményük miatt ezen a napon. Hol itt, hol ott vágta feje fölé a karját egy-egy sötét bőrű lovas, s nyílvesszőtől halálra sebzetten bukott ki nyergéből. De a küzdelem így is egyenlőtlen volt. Az arabok nagy túlerőben voltak a vazirikkal szemben, golyóik átfúródtak a bokrokon, és olyan célpontokat is eltaláltak, amelyeket nem is láttak. Aztán Ahmed Zek fél mérföldre

szűkítette a kört a nyári lak körül, egy darabon bedöntötte a kerítést, és martalócai élén benyomult a ház körüli területre.

Eszeveszett iramban nyomultak előre a kerteken keresztül. Meg sem álltak többé, hogy ledöntögessék a belső kerítéseket, egyszerűen nekihajtották vad lovaikat, és azok olyan könynyedén röpültek át az akadályok fölött, mintha szárnyuk nőtt volna.

Közeledtüket látva, Mugambi odakiáltott megmaradt harcosainak, és az utolsó harcálláspont, a nyári lak felé rohant. A verandán, puskával a kezében, ott állt Lady Greystoke. Nem egy martalóc lakolt meg az asszony nyugodt idegeinek és hidegen célzó szemének köwetkeztében a törvényszegésért, s nem egy olyan hátasló volt, amelyik lovas nélkül nyargalt a támadó horda nyomában.

Mugambi visszatessékelte úrnőjét a ház biztonságosabb belsejébe, és megfogyatkozott csapatával felkészült az ellenséggel szembeni végső ellenállásra.

Az arabok jöttek, egyre jöttek, ordítozva hosszú puskáikat a fejük fölött lóbálva. Elnyargaltak a veranda előtt, gyilkos tüzet zúdítottak a térdelő vazirik közé, akik nyílzáporral válaszoltak hosszú, ovális pajzsaik mögül, amelyek persze igen alkalmasak voltak arra, hogy felfogják az ellenség nyilait, vagy kitérítsék lándzsáit, de teljességgel hatástalannak bizonyultak a puskások ólomlövedékeivel szemben.

A nyári lak félig nyitott ablaktáblái mögül, biztonságosabb helyről igen hatásosan vettek részt a harcban az ottani nyíllövők, és az első roham után Mugambi az épület belsejébe vonta vissza egész csapatát.

Az arabok újra meg újra támadásba lendültek, és végül ostromgyűrűt vontak a kis erőd körül, a védők nyilainak hatékony lőtávolságán kívül. Új állásaikból tetszés szerint tüzelhettek az ablakokra. Egyik vaziri a másik után esett el. Mind kevesebb és kevesebb nyíl válaszolt a haramiák lőfegyvereire, és végül Ahmed Zek úgy érezte, kockázat nélkül rohamot vezényelhet.

A vérszomjas horda futás közben tüzelve özönlött a veranda felé. Vagy tucatnyian buktak a földre a védők nyilaitól, de a többség elért az ajtóig, és puskatussal esett neki. A következő pillanatban fegyverdörrenés és hangos reccsenés nyomán szétröpülő faszilánkok jelezték, hogy Jane Clayton az ajtón keresztül tüzelt a könyörtelen ellenségre.

A bejárat mindkét oldalán hullottak az emberek, de a törékeny tákolmány végül engedett a tébolyult támadók veszett rohamainak. Az ajtó beszakadt, és egy tucat sötét képű gyilkos ugrott be a nappaliba. Jane Clayton a maradék néhány odaadó testőrétől körülvéve a szoba túlsó felébe húzódott. A padlót azoknak a holttestei borították, akik már életüket áldozták védelmében. Oltalmazóinak élén az óriás Mugambi állt. Az arabok felemelték puskáikat, hogy egy utolsó sortűzzel egyszeriben véget vessenek minden ellenállásnak, de Ahmed Zek ordítása megállította a ravaszra fonódó ujjakat.

- Ne lőjenek a nőre - kiáltotta. - Aki megsebesíti, halál fia. Élve fogjátok el a nőt!

Az arabok előrerontottak a szoba túloldala felé. A vazirik nehéz lándzsáikkal fogadták őket. Szablyák villogtak, hosszú csövű pisztolyok gyilkos dörgése hirdette a gyászos vég beteljesedését. Mugambi olyan erővel hajította el lándzsáját legközelebb álló ellenfelére, hogy a nehéz fegyver teljesen átfúrta az arab testét, aztán egy másiktól elragadta a pisztolyát, és a csövénél megmarkolva sorra loccsantotta ki az agyvelejét mindazoknak, akik túlságosan közel nyomakodtak úrnőjéhez.

Példáját követve az a néhány harcosa, aki még megmaradt, úgy küzdött, mint egy-egy ördög, de egyikük a másik után esett el. Végül egyedül Mugambi védelmezte a majomember feleségének életét és becsületét.

Ahmed Zek a szoba túlsó feléről figyelte az egyenlőtlen küzdelmet és tüzelte pribékjeit. Kezében drágakövekkel kirakott muskétát tartott, és arra a kedvező helyzetre várt, amikor Mugambi kiszolgáltatja magát neki anélkül, hogy a nőnek vagy valamelyik saját emberének az élete veszélybe kerülne.

Végre elérkezett a pillanat, és Ahmed Zek meghúzta a ravaszt. A bátor Mugambi egyetlen hang nélkül zuhant Jane Clayton lábainál földre.

A következő pillanatban az asszonyt körbefogták és lefegyverezték. Egyetlen szó nélkül kirángatták a nyári lakból. Egy óriás néger maga elé emelte a nyeregbe, és míg a martalócok zsákmány után kutatva végigjárták a házat és a melléképületeket, kilovagolt vele a kapun túlra, és várta, hogy ura odaérkezzék.

Jane Clayton látta, hogy a martalócok miként vezetik ki a karámból a lovakat, és hogyan hajtják be a nyájakat a legelőkről. Látta, miként rabolnak el otthonából mindent, ami az arabok szemében valamire való értéknek számít, és aztán látta a lobogó fáklyát és azt, hogy miként kezdik nyaldosni a lángok azt, ami megmaradt, és aztán végül, amikor dühük és kapzsiságuk csillapodván a martalócok felsorakoztak és elindultak lovaikon vele együtt észak felé, mindaddig látta a magasba emelkedő füstöt és az égre felcsapó lángokat, míg az ösvény egy kanyarulatával be nem értek a sűrű erdőbe, amely eltakar ta szeme elől a szomorú látványt.

Amikor a falánk lángok átterjedtek a nappalira, és az előreszaladó, szerteágazó lángok a holtak testét kezdték elemészteni, valaki megmozdult a véres felfordulás után végképp elcsendesedett, kísérteties csoportból. Egy hatalmas termetű fekete volt az. Oldalára fordult, és kínlódva kinyitotta véreres szemét. Mugambi, akit az arabok halottnak vélve otthagytak, életben volt. A forró lángok már kis híján elérték, amikor kínkeservesen négykézlábra emelkedett, és lassan az ajtónyílás felé mászott. A gyengeségtől újra meg újra a padlóra zuhant, de minden alkalommal ismét felkelt, és folytatta gyötrelmes útját a szabadulás felé.

Végtelen hosszúnak tűnő idő után, miközben a lángoktól a szoba túlsó fele valósággal izzó katlanná változott, az óriás feketének sikerült kiérnie a verandára, legurulnia a lépcsőn, és bekúsznia az egyik közeli bokor biztonságos hűvösébe.

Ott hevert egész éjszaka, hol eszméletlenül, hol meg a sajgó fájdalomtól éberen, és ez utóbbi állapotában mindvégig ádáz gyűlölettel figyelte az égő istállóból és a szénaboblyából felcsapó vöröslő lángokat. Egy zsákmány után járó oroszlán bömbölt nem messze tőle, de a fekete óriás nem félt. Elméjében egyetlen gondolat töltött ki minden helyet - a bosszú! a bosszú! a bosszú!

7. A drágakövek terme Oparban

Tarzan jó ideig feküdt azon a helyen, ahol lezuhant a kincseskamra kőpadlójára Opar ledőlt falai alatt. Úgy feküdt ott, mint egy halott, pedig nem halt meg. Végül aztán megmoccant. Rányitotta a szemét a terem szuroksötétjére. A fejéhez emelte a kezét, és az alvadt vértől ragacsosan húzta vissza. Úgy szagolgatta meg az ujjait, ahogyan egy vadállat szaglássza sebesült mancsának kiömlött vérét.

Lassan felemelkedett ülő helyzetbe, és hallgatózott. Egyetlen hang sem hatolt le betemetett kriptájának mélyére. Feltápászkodott a

földről, és körbetapogatózott a sorba rakott fémrudak mentén. Ki vagyok én? Hol vagyok? - kérdezgette magában. Fájt a feje, de máskülönben semmilyen káros következményét nem érezte az ütésnek, amely ledöntötte a lábáról. A balesetre nem emlékezett, mint ahogy arra sem, hogy az hogyan, s miként történt.

Kezével, mint holmi ismeretlen dolgokat, végigtapogatta a tagjait, a testét, a fejét. Megérintette a tegezt a hátán, ágyékkötőjében a kést. Agyában körvonalazódni próbált valami motoszkáló gondolat. Ó, hát persze! Valamije nincs meg. Körbemászott a kőpadlón, kezével tapogatózva az után, aminek hiányára ösztönei figyelmeztették. Végre aztán megtalálta, amit keresett - nehéz harci lándzsáját, amely egykor éveken keresztül mindennapi életének leglényegesebb tartozékát, úgyszólván magát a létet jelentette, annyira összefonódott minden cselekedetével ama rég elmúlt nap óta, amikor először tépte ki lándzsáját fekete áldozata testéből vad gyakorlatozásai során.

Tarzan biztos volt abban, hogy ezen a négy kőfal határolta sötétségen túl, amely körülveszi, léteznie kell egy másfajta, egy szebb világnak.

Tovább keresgélt, és végül megtalálta a befelé, a város és a templom alá vezető folyosó ajtaját. Elindult előre, teljesen vigyázatlanul. Elérkezett a magasabb szintre felvezető kőlépcsőhöz. Felment rajta, és folytatta útját a kút felé.

Emlékezőképessége megsérült, így nem volt, ami tudatosította volna, hogy régről ismeri már e helyet. Úgy támolygott előre a sötétben, mint aki a ragyogó déli nap fényénél egy tágas síkságon vág át, és aztán egyszer csak bekövetkezett az, aminek a meggondolatlanul gyors iram körülményei között be kellett következnie. A kút pereméhez ért, kilépett a semmibe, előrebukott, és lezuhant a koromfekete mélységbe. Lándzsáját továbbra is kezében szorongatva, belevágódott a vízbe, elsüllyedt, és lemerült egészen a kút fenekéig.

Az eséstől nem sérült meg, és amikor felrúgta magát, és kirázta a vizet a szeméből, megállapította, hogy lát. A magasan a feje fölött levő nyíláson át a kinti nappali fény beszűrődött a kútba, és halványan megvilágította annak falát. Tarzan körbebámult. A víz szintjével egymagasságban nagy nyílást látott a sötét és nyálkás falban. Odaúszott, és felhúzódzkodott a folyosó nedves kőpadlójára.

Elindult az alagútban, de most már óvatosan haladt, mert Tarzan, a dzsungel fia, tanult a történtekből. A lába előtt váratlanul megnyíló üreg megtanította arra, hogy óvatosan közlekedjék a sötét föld alatti járatban - újabb leckére nem volt szüksége.

A járat hosszú darabon nyílegyenesen futott. Az alja csúszós volt, ami arra utalt, hogy a víz magassága időnként megemelkedett, a kút ki-kiöntött, és elárasztotta a folyosót. Tarzan lassabban lépkedett, mert nem kis fáradságába került egyáltalán talpon maradnia is.

A folyosó egy lépcső aljában végződött. Tarzan elindult felfelé. A lépcső többször ide-oda kanyarodott, és végül egy kis kör alakú terembe vezetett. A félhomályt halvány fény világította meg, amely egy jó néhány láb átmérőjű, csőszerű kürtőn át talált utat az építmény belsejébe. A kürtő a terem mennyezetének közepén nyílt, magassága száz láb volt, vagy még annál is több, és kőrácsban végződött, amelyen keresztül Tarzan a napsütéses kék égboltot pillantotta meg.

A kíváncsiság arra ösztökélte a majomembert, hogy alaposabban körülnézzen. Számos fémpántos, rézveretű láda - ez volt a kerek helyiség minden berendezése. Tarzan végigjártatta rajtuk a kezét. Kitapogatta a rézvereteket, meghúzgálta a pántokat, és végül egészen véletlenül felemelte egyiknek a fedelét.

Örömteli kiáltás hagyta el az ajkát a láda pazar tartalmának láttán. Egy nagy tálcát pillantott meg, amely telis-tele volt a helyiség tompa fényében felcsillanó-szikrázó gyémántokkal. A baleset következtében primitív lénnyé visszaváltozott Tarzannak fogalma sem volt arról, micsoda mesés kincsre bukkant. Számára a gyémántok csupán szép kavicsok voltak. Belemarkolt a halomba, és hagyta, hogy a felbecsülhetetlen értékű drágakövek leperegjenek az ujjai között. Sorra végignézve a többi ládát is, mindegyikben újabb és újabb ékkövet talált.

Csaknem mindegyik csiszolt volt. Ezek közül Tarzan kiválogatott egy marékra valót, és telerakta velük a derekán függő bőrzacskót - a csiszolatlan köveket visszadobálta a ládákba.

A majomember tudtán kívül Opar egykori drágaköves kamrájába tévedt, amely már évszázadok óta szunnyadt elfeledetten a lángsugarú isten temploma alatt, félúton a számos föld alatti járat egyikének két végpontja között. Ezeket a szuroksötét folyosókat az egykori napimádók babonás leszármazottai vagy nem merték, vagy nem is akarták bejárni.

Végre aztán Tarzan ráunt a mulatságra, és folytatta útját azon a folyosón, amely a drágaköves kamrából meredeken indult tovább. A többször ide-oda forduló és kanyargó, de mindig felfelé tartó járat egyre közelebb és közelebb vitte a föld felszínéhez, és végül egy alacsony mennyezetű terembe vezette, amely minden eddig látott helyiségnél világosabb volt.

A feje fölött, a mennyezetbe vágott nyíláson át, egy felfelé vezető kőlépcső végében Tarzan ragyogó napsütésben fürdő épületbelsőt pillantott meg. Némi ámulattal bámulta a kúszónövényekkel befutott oszlopokat. Szemöldökét összeráncolva próbálta felidézni magában a korábban már látott hasonló dolgok emlékét. De nem volt biztos benne, hogy jól emlékszik-e. Állandóan az a kínzó gondolat járt az agyában, hogy valami folyvást elillan előle, hogy sok mindent tudnia kellene, amit nem tud.

Elmélyült töprengéséből mennydörgésszerű üvöltés riasztotta fel, amely föntről, a nyílás felől hallatszott. A bömbölést férfiak és nők hangos ordítozása és visítozása követte. Tarzan keményebben markolta meg lándzsáját, és felment a lépcsőn. Különös látvány tárult a szeme elé, amint a pince félhomályából a templom ragyogó világosságába ért.

Pontosan felismert mindenkit, akit maga előtt látott - egy csomó férfit és nőt, meg egy hatalmas oroszlánt. A férfiak és a nők menedéket keresve a kijáratok felé futottak. Az oroszlán a templom közepén egyik kevésbé szerencsés társuk holttestén nyugtatta mancsait. Közvetlenül Tarzan előtt egy nő állt egy nagy kőtömb mellett, melynek tetején egy férfi feküdt kiterítve. A jelenetet figyelmesen szemlélő majomember látta, hogy az oroszlán ijesztő tekintettel méregeti a templomban maradt két embert. Újabb fülsiketítő bömbölés tört elő az állat ádáz torkából, a nő felsikoltott, és ájultan hanyatlott a kőoltáron kiterített férfi testére. Az oroszlán néhány lépéssel közelebb ment, és lelapult. Tekergőző farkának vége idegesen meg-megrándult. Az állat elszánta magát, hogy már-már támadásba lendüljön, amikor figyelme egyszer csak a majomember felé fordult.

Werper, aki magatehetetlenül feküdt az oltáron, látta, hogy az óriás ragadozó készül rávetni magát. Észrevette, hogy a fenevad hirtelen változtat tartásán, és tekintete az oltáron túlra, a számára láthatatlan valami felé irányul, Látta, hogy a félelmetes külsejű állat feláll. Hirtelen Werper mellett egy test iramodott előre. Az ismeretlen hatalmas karja felemelkedik, vaskos lándzsa röpül az oroszlán felé, és belefúródik az állat széles mellkasába.

A belga látta, hogy az oroszlán fogával és karmával tépi, marcangolja a fegyver rúdját, és aztán, lássatok csodát, a meztelen óriás, aki a lándzsát hajította, mindössze egy szál késsel felfegyverkezve az iszonyatos tépőfogak és karmok ellenében,

nekirontott az óriás fenevadnak. Az oroszlán fejét felvetve szállt szembe új ellenségével. Az állat rémisztően morgott. Egyszer csak a meglepett belga fülét az oroszlánra rontó férfi ajkáról felhangzó, hasonlóképp vad morgás ütötte meg.

Tarzan gyorsan félretáncolt az állat lesújtó mancsának, éles karmainak első ütése elől, majd a fenevad oldala mellett termett, és felugrott sárgásbarna hátára. Karjával átfogta az oroszlán sörényes nyakát, és fogait mélyen belevájta az állat húsába. Az óriásmacska hangosan bömbölve, ugrálva, meghemperedve elkeseredetten próbálta meg levetni magáról ellenségét, ám közben a majomember hatalmas barna öklében megvillanó hosszú, éles kés újra meg újra belemélyedt a fenevad oldalába.

Míg a küzdelem tartott, La visszanyerte eszméletét. Megbabonázottan emelkedett fel áldozata fölé, úgy figyelte a jelenetet. Hihetetlennek látszott, hogy egy emberi lény szemtől szemben vívott párviadalban fölébe kerekedhessék az állatok királyának, és ennek ellenére a szeme láttára éppen ez a képtelenség játszódott le.

Végül Tarzan a késével eltalálta az állat hatalmas szívét, és az oroszlán egy végső görcsös vonaglással holtan dőlt oldalára a márványpadlón. A győztes talpraugrott, egyik lábát megölt ellensége tetemére tette, fejét az égre emelte, és olyan iszonyú üvöltést hallatott, hogy míg a templom falai között visszhangzott, La is, Werper is reszketett belé.

Aztán a majomember megfordult, és Werper felismerte benne azt a férfit, akit holtnak nézve otthagyott a kincseskamrában.

8. Menekülés Oparból

Werper elképedt. Lehetséges volna, hogy ez a különös lény azonos a fennkölt modorú angollal, aki oly szívélyesen látta vendégül fényűző afrikai otthonában? Lehetséges, hogy ez a lobogó tekintetű, véres ábrázatú vadállat egyszer smind ember is? Lehetséges, hogy a rémisztő diadalordítás, amelyet az imént hallott, emberi torokból tört elő?

Tarzan szemügyre vette a férfit és a nőt. Tekintete zavarodott volt, de a felismerésnek nyoma sem látszott benne. Inkább úgy viselkedett, mint aki az élőlények új fajára bukkant, és most elcsodálkozik felfedezésén.

La sokáig vizsgálgatta a majomember arcvonásait. Nagy szeme lassanként egészen kitágult.

- Tarzan! - kiáltotta, majd az óriásmajmok nyelvén, amely az opariak számára az emberszabású majmokkal való állandó együttlét folytán a mindennapi élet nyelvévé vált, így folytatta. - Hát visszajöttél hozzám! La megtagadta vallása parancsait, és csak várt, egyre csak várt Tarzanra - az ő Tarzanjára. Nem választott párt, mert az egész világon csak egy valaki van, akit La elfogad párjának. És most visszajöttél! Ó mondd, Tarzan, ugye, hogy miattam jöttél vissza!

Werper csak hallgatta, hallgatta a számára érthetetlen makogást. Láról Tarzanra pillantott. Ő vajon érti ezt a különös beszédet? Aztán a belga meglepetésére az angol válaszolt, mégpedig nyilvánvalóan azon a nyelven, amelyet a nő használt.

- Tarzan - ismételte meg a szót eltűnődve -, Tarzan. Ismerősnek tűnik a nÉV.

- A te neved - te vagy Tarzan - kiáltotta La.

- Én vagyok Tarzan? - A majomember vállat vont. - Legyen. Jó név

- nemigen tudnék jobbat, hát megtartom, de téged nem ismerlek. Nem miattad jöttem ide. Hogy miért jöttem, arról fogalmam sincs, és azt sem tudom, hogy honnan jöttem. Meg tudnád mondani?

La a fejét rázta.

- Nem tudom, soha nem is tudtam - felelte.

Tarzan Werperhez fordult, és tőle is megkérdezte ugyanezt, de az óriásmajmok nyelvén.

A belga a fejét rázta.

Tarzan minden erőfeszítés nélkül, és láthatóan anélkül, hogy a váltásnak tudatában lett volna, megismételte a kérdést franciául. Werper hirtelen felfogta, hogy Tarzan milyenfajta károsodást szenvedett. Ez az ember elvesztette az emlékezetét - nem tudja többé felidézni a múltban megtörtént eseményeket. A belga már-már azon a ponton volt, hogy megvilágosítja elméjét, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy ha legalábbis egy ideig elhallgatja Tarzan elől valóságos kilétét, a majomember balszerencséjét a maga javára fordíthatja.

- Nem tudom megmondani, hogy honnan jött - szólalt meg -, annyit azonban mondhatok, hogy ha nem jutunk ki erről a szörnyű helyről, mindketten itt végezzük ezen a véres oltáron. Ez a nő már éppen a szívembe akarta mártani kését, amikor az oroszlán megzavarta a pokoli szertartást. Jöjjön! Még mielőtt felocsúdnak ijedtségükből, és újra idegyűlnek, keressünk valamilyen kijáratot ebből a förtelmes templomból.

Tarzan ismét Lához fordult.

- Miért akartad megölni ezt az embert? - kérdezte. - Éhes vagy?

A főpapnő méltatlankodva kiáltott fel.

- Vagy megpróbált megölni? - kérdezett tovább Tarzan.

A nő a fejét rázta.

- Akkor miért kívántad megölni őt? - Tarzan eltökélte magát, hogy végére jár a dolognak.

Vékony karját felemelve La a nap felé intett.

- A lángsugarú istennek akartuk felajánlani a lelkét - mondta.

Tarzan zavartan bámult rá. Ismét majommá vált, és a majmok nemigen tudnak mit kezdeni olyan dolgokkal, mint amilyenek a lelkek és a lángsugarú istenek.

- Meg óhajt halni? - kérdezte Werpertől.

A belga könnyekkel a szemében biztosította, hogy nem kíván meghalni.

- Jól van, akkor ne haljon meg - mondta Tarzan. - Jöjjön! Elmegyünk. Ez a nőstény meg akarja ölni, engem meg itt akar tartani magának. Pedig ez nem Manganiknak való hely. E kőfalak közé bezárva hamarosan meghalnék.

Lához fordult.

- Mi most elmegyünk - mondta.

A nő hozzárohant, és megragadta a majomember kezét.

- Ne hagyj el! - kiáltotta. - Maradj itt, és te leszel a főpap.

La szeret. Egész Opar a tied lesz. Rabszolgák lesik majd a parancsaidat. Maradj, Tarzan, a dzsungel fia, és meglátod, szerelmemmel méltó jutalmat kapsz.

A majomember félretolta a térdelő nőt.

- Nem kellesz Tarzannak - csak ennyit mondott, majd Werperhez lépett, elvágta a belga kötelékeit, és intett neki, hogy kövesse.

La zihálva, a haragtól eltorzult arccal ugrott talpra.

- Itt maradsz, ha mondom! - rikácsolta. - Láé leszel -, ha nem elevenen, hát holtan - azzal arcát a napra emelve azt a hátborzongató sikolyt hallatta, amelyet Werper már hallott egyszer, Tarzan pedig számtalanszor.

Kiáltására válaszul bábeli hangzavar tört ki a környező helyiségekben és folyosókon.

- Gyertek, őrpapok! - kiáltotta La. - A hitetlenek megbecstelenítették a legszentebb szentélyt. Gyertek! Töltsétek el szívüket rémülettel! Oltalmazzátok meg Lát és oltárát, mossátok tisztára a templomot megszentségtelenítőinek vérével.

Tarzan megértette a mondottakat, Werper nem. A belgára pillantott, és látta, hogy az fegyvertelen. A majomember gyorsan La mellé lépett, erős karjába szorította, s bár a nő egy démon dühével küzdött, hamarosan lefegyverezte, és odanyújtotta a hosszú áldozati kést Werpernek.

- Erre szüksége lesz - mondta. Abban a pillanatban minden ajtónyíláson csapatostul özönlöttek be a szörnyszülött kis opari férfiak a templomba.

A fegyverzetük husáng és kés volt, míg bátorságot és erőt fanatikus, elvakult gyűlöletből merítettek. Werper megrémült. Tarzan csak állt a helyén, és gőgös megvetéssel vette szemügyre az ellenséget. Kinézte magának az egyik kijáratot, amelyen keresztül távozni kívánt a templomból, és lassan arra indult. Egy megtermett pap állta el az útját. Mögötte vagy kÉttucatnyian tolongtak. Nehéz lándzsáját bunkósbot módjára meglendítve Tarzan lesújtott a pap koponyájára. A fickó bezúzott fejjel rogyott össze.

Aztán a nehéz fegyver újra meg újra lesújtott, amint Tarzan lassan utat vágott magának az ajtónyílás felé. Werper szorosan a nyomában maradt, vissza-visszapillantgatott a hátulról fenyegető, visongó, táncoló hordára. Az áldozati tőrt készenlétben tartotta, hogy ledöfje vele, ha bárki kartávolságon belülre merészkedik, de senki nem közelített. Egy ideig nem győzte csodálni, hogy olyan bátran küzdenek az óriás majomemberrel, ugyanakkor mintha nem mernének őrá, a viszonylag gyenge ellenfélre rontani. Tudta, ha erre elszánnák magukat, az első roham biztosan elsöpörné. Tarzan már, mindazoknak a hullján átlépdelve, akik fel akarták tartóztatni az előrenyomulásban, elért az ajtónyílásig, mire Werper megsejtette, minek köszönheti védettségét. A papok félnek az áldozati tőrtől! Készséggel néznek szembe a halállal, s ha kell, örömmel vállalják is főpapnőjük és oltára védelmében, de nyilvánvalóan különbség van számukra halál és halál között.

Valami különös babonás hitnek kell körüllengenie azt a fényes pengét, ezért nem meri egyetlen opari sem megkockáztatni, hogy az oltsa ki az életét, jóllehet kész örömmel tódulnak lemészároltatni magukat a majomember cséphadaróként csapkodó lándzsája alá.

Amikor végre kívül kerültek a templomként szolgáló belső udvaron, Werper megosztotta felismerését Tarzannal. A majomember elvigyorodott, és maga elé engedte Werpert, hogy mutassa fel az ékkövekkel kirakott szent fegyvert.

Mint a falevelek a szélviharban, úgy szóródtak szerteszét az oparíak, és Tarzan meg a belga előtt egyszeriben szabaddá vált az út az ősi templom folyosóin és termein keresztül.

A belgának kerekre nyílt a szeme, amikor átmentek a csarnokon, melyben hét, tömör aranyból való oszlop állt. Rosszul leplezett kapzsisággal a szemében nézegette a majd minden teremben a falakba illesztett és jó néhány folyosón oldalt is végig elhelyezett ősrégi aranytáblákat. A majomember számára e temérdek kincs mit sem látszott jelenteni.

A két menekült ment tovább, és jó szerencséjük éppen afelé a széles utca felé vezette őket, amely az omladozó fenséges épületegyüttes és a belső városfal között húzódott. Óriásmajmok makogtak rájuk és fenyegették őket, de Tarzan a saját fajtájuk módjára válaszolt nekik. gúnyolódásra gúnyolódással, sértegetésre sértegetéssel, kihívásra kihívással.

Werper látta, hogy az egyik törött oszlopról bozontos hím lódul le, és közeledik peckesen, felborzolt szőrrel a meztelen óriás felé. Kivicsorította sárga tépőfogait, dühödt horkantások és mély ugató hangok törtek elő vastag, lelógó ajkai közül.

A belga a társát figyelte. Elborzadva látta, hogy az egészen előrehajol, annyira, hogy keze fejével a földet érinti, ugyanúgy, ahogyan az emberszabású majom. Látta, hogy peckes léptekkel köröz a majom körül. Hallotta, hogy ember létére ugyanolyan állati ugatás és morgás tör elő a torkából, mint amilyen a fenevad szájából hallatszik. Ha lehunyta volna a szemét, nem gondolhatott volna másra, minthogy hatalmas óriásmajom hergeli magát a harcra.

De nem került sor a küzdelemre. A dolog vége az lett, ami az ilyen dzsungelbeli kakaskodások legtöbbjének a vége lenni szokott - az egyik kivagyiskodó nem bírja tovább idegekkel, és hirtelen rettentő nagy érdeklődést kezd tanúsítani egy szélsodorta falevél, egy bogár vagy a szőrös hasán levő tetű iránt.

Ezúttal az emberszabású majom volt az, aki méltóságteljes kimértséggel visszavonult, hogy egy balsorsú hernyót vegyen szemügyre, amelyet aztán rögvest fel is falt. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy Tarzan hajlamos volna folytatni a kötözködést. Kérkedve illegette magát, kidüllesztette a mellét, üvöltött, és közelebb nyomult a hímhez. Werpernek nem kis nehézségek árán sikerült végül rábeszélnie, hogy elég volt, hagyja már abba, jussanak inkább ki a napimádók ősi városából.

A két menekülő majd egy órán át keresgélt, mire megtalálta a szűk kis kijáratot a belső falban, és onnan a jól kitaposott ösvény kivezette őket a külső erődítményen túlra, a kietlen opari völgybe.

Tarzannak, amennyire Werper meg tudta ítélni, fogalma sem volt, hogy merre jár, vagy hogy honnan jött. Céltalanul barangolt, táplálékot keresett, amelyre aztán kisebb sziklák alatt, és a talajt elszórtan borító gyér cserjék árnyékában bukkant rá.

A belga elborzadt társa förtelmes étrendjének láttán. Bogarakat, rágcsálókat és hernyókat fogyasztott látható élvezettel. Tarzan valóban újra majommá változott.

Végezetül aztán Werpernek sikerült társát elvezetnie a távoli hegyek felé, amelyek északnyugatról határolták a völgyet, és a két vándor együtt elindult a Greystoke nyári lak irányába.

Hogy a belga mivégre vezette vissza álnokságának és kapzsiságának áldozatát egykori otthona felé, annak okát nehéz volna megmondani, hacsak nem azért, mert Tarzan nélkül nem lehetett volna váltságdíjat kapni Tarzan feleségéért.

Aznap a hegyvonulat mögötti völgyben vertek tábort éjszakára, és miközben ott ültek a kis tűz előtt, amelyen Tarzan nyila által elejtett vaddisznó sült, a majomember töprengésbe merült. Úgy tűnt, egyfolytában valamilyen kép után kutat elméjében, de az állandóan elillan előle.

Végezetül kinyitotta az oldalán függő bőrzacskót. Nyitott tenyerébe szórt néhányat a ragyogó ékkövek közül. Ahogy a tűz fénye megcsillant rajtuk, egyszeriben felszikrázó sugárnyalábokat varázsoltak az éjbe, és amikor a belga önfeledt elragadtatással, kerek szemmel odapillantott, arckifejezése végre kézzelfogható okkal szolgált arra nézve, hogy miért igyekszik a majomember társaságában maradni.

9. A drágakőlopás

Werper két napon át kutatott csapata után, amely a tábortól egészen a közel eső sziklákig elkísérte. De csak a második nap késő délutánján talált hollétére utaló jelet, mégpedig olyan szörnyű formában, hogy a látványtól majd elállt a szívverése.

Az egyik kis fátlan térségen a csapat feketéi közül háromnak a borzalmasan megcsonkított holttestére bukkant, és nem volt szükség különösebb logikai teljesítményre meggyilkolásuk okának megmagyarázásához. A kis csapatból csak ez a három nem volt rabszolga. A többieket nyilvánvalóan csábította a remény, hogy megszabadulhatnak kegyetlen arab uruktól, kihasználták hát az alkalmat, hogy távol vannak a főtábortól, végeztek az őket rabszolgasorban tartó, gyűlölt hatalom három képviselőjével, és bevették magukat a dzsungelbe.

Hideg verejték ütött ki Werper homlokán, amikor belegondolt: ha nincs ilyen szerencséje, miféle sors várt volna rá, hiszen ha jelen lett volna, amikor az összeesküvők elérkezettnek látták az órát, akkor bizonyára az ő utolsó órája is eljött volna.

Tarzan a felfedezett holttestek láttán a legcsekélyebb meglepetést vagy érdeklődést sem mutatta. Lényéből következően érzéketlen volt a számára mindennapos, erőszakos halál iránt. A civilizáció hatására kialakult finomabb érzelmeket elsöpörte a szomorú baleset, és csak azok a primitív lelki reakciói maradtak meg, amelyeket gyermekkorának "iskolája" vésett be kitörölhetetlenül agytekervényeibe.

Most már minden gondolatának és cselekedetének alapját az képezte, amire Kala oktatta, amit Kercsak, Tublat és Terkoz példája és viselkedése nyomán tanult meg. Ám továbbra is rendelkezett a francia és az angol nyelv gépies használatának képességével. A templomban Werper franciául szólt hozzá, és Tarzan ugyanígy válaszolt neki, anélkül, hogy tudatában lett volna annak, hogy az emberszabású majmok nyelvéről, amelyen Lához beszélt, egy másikra váltott át. Ha Werper az angolt használta volna, az eredmény ugyanez lett volna.

Azon az éjszakán, ahógy ott kettesben üldögéltek a tábortűz előtt, Tarzan ismét fénylő csecsebecséivel játszott. Werper megkérdezte, hogy mik azok, és hol találta őket. A majomember azt válaszolta, hogy szép színes kavicsok, amelyekből nyakláncot szándékozik készíteni. A lángsugarú isten templomának mélyén, az áldozati belső udvar alatt találta azokat.

Werper megkönnyebbülten hallotta, hogy Tarzannak fogalma sincs a drágakövek értékéről. Ha így van, könnyebben megszerzi magának. Az is lehet, hogy elég elkérnie, és a másik odaadja neki. Werper kinyújtotta a kezét a kis halom felé, amelyet Tarzan egy lapos fadarabra rakott fel maga előtt.

- Hadd nézzem meg őket - mondta a belga.

Tarzan rátette hatalmas tenyerét a kincseire. Kivicsorította metszőfogait, és morgott. Werper sokkal gyorsabban rántotta vissza a kezét, mint ahogyan odanyújtotta. Tarzan, mintha semmi különös nem történt volna, nyugodtan játszott tovább drágaköveivel, és folytatta a beszélgetést Werperrel. Csupán a vadállatnak a maga tulajdonát féltékenyen őrző ösztöne nyilvánult meg benne egy pillanatra. Ha zsákmányt ejtett, megosztotta a húsát Werperrel, ám ha Werper véletlenül csak egyszer is szemet vetett volna Tarzan részére, ugyanebben az ádáz, méltatlankodó figyelmeztetésben lett volna része.

Ettől az esettől kezdve a belga a szíve mélyén nagyon félt furcsa társától. Azt az átalakulás , amely Tarzanban a fejére kapott ütés hatására végbement, elejétől fogva csakis úgy értelmezte, hogy az egyfajta emlékezetkiesésnek tulajdonítható. Werper nen tudta, hogy Tarzan egykor valójában dzsungelben élő "vadállat" volt, és így természetesen azt sem sejthette, hogy társa abba az állapotba zökkent vissza, amelyben gyerekként és fiatalemberként élt.

Werper az angolban immár veszedelmes őrültet látott, aki a legcsekélyebb ingerlő cselekedetre képes volna vicsorgó fogakkal nekiesni. Werper egyetlen pillanatig sem ringatta magát abban a hitben, hogyha a majomember rátámadna, sikerrel meg tudná védeni magát.

Minden reménysége az volt, hogy megpróbál elszakadni tőle, és amilyen gyorsan csak tud, eljut Ahmed Zeknek a messzi távolban levő, táborába. De egy szál áldozati tőrrel felfegyverkezve Werper nem mert nekivágni a dzsungelnek.

Tarzan egyáltalán nem megvetendő védelmet jelentett számára még a nagy ragadozókkal szemben is. Erre Werper joggal számíthatott, hiszen az opari templomban a szeme láttára adta erejének bizonyságát.

Meg hát Werper kapzsi lelke igencsak sóvárgott a drágaköves zacskó után, így aztán a belga különböző érzések, a birtoklási vágy és a félelem között hánykódott. De a birtoklás vágya mindennél erősebben ivódott bele elméjébe, olyannyira, hogy hajlandó volt dacolni minden veszéllyel. Elviselte az eszelősnek vélt társával való együttlét borzalmait, de nem mondott le a reményről, hogy magának szerezhesse meg a hatalmas vagyont, amelyet a kis zacskó tartalma jelentett.

Ahmed Zeknek erről nem szabad tudomást szereznie, határozta el. Egyedül az övé, Werperé lesz, és mihelyt sikerül véghezvinnie tervét, a tengerpart felé veszi az irányt. Amerikába fog utazni, ahol majd új névvel, más emberként elrejtőzhet a világ szeme elől, és élvezheti a lopott kincs gyümölcseit. Albert Werper hadnagy úr szépen mindent eltervezett magában, és gondolatban máris a gazdagok henye, fényűző életét élte. Sőt, utóbb már sajnálkozott is, hogy Amerika milyen provinciális, és hogy a világon nincs még egy olyan város, amely kedvenc Brüsszeléhez fogható volna.

Harmadik napja voltak már úton Oparból való távozásuk óta, amikor Tarzan éles fülével emberek hangjára lett figyelmes, akik a hátuk mögül közeledtek. Werper semmit sem hallott a dzsungelbeli rovarok döngésén, az apróbb majmok és madarak szokásos csivitelésén kívül.

Tarzan megállt, s egy ideig szoborrá meredve hallgatózott, miközben kitágult, érzékeny orrlyukaival minden kis szélfuvallatba beleszagolt. Aztán rejtekhelyet keresve, magával húzta Werpert a sűrű bozótba. Kisvártatva azon a vadcsapáson, amelyen addig Werper és Tarzan haladt, csillogó bőrű, figyelmesen és elővigyázatosan lépdelő fekete harcos tűnt fel.

Libasorban, egymás nyomában haladva még majdnem ötven követte. Mindegyikük a hátára kötözött két-két mattsárga fémrúddal volt megrakodva. Werper azonnal rájött, hogy ez az a csapat, amely Tarzan

kíséretét képezte Oparba jövet. A majomemberre pillantott, de annak figyelő szemében nem látszott, hogy felismerte volna Basulit és a többi hűséges vazirit.

Amikor mindannyian elmentek, Tarzan felállt, és előbújt rejtekhelyéről. Végigpillantott az ösvényen abban az irányban, amerre a csapat távozott. Aztán Werperhez fordult.

- Követni fogjuk őket, és végzünk velük - mondta.

- Miért?

- Feketék - magyarázta Tarzan. - Aki Kalát megölte, az is fekete volt. Ellenségei a Manganiknak.

Werpernek nem volt ínyére az ötlet, hogy harcba bocsátkozzanak Basulival és fegyvereseivel. Különben is, kapóra jött neki, hogy látja őket visszatérni a Greystoke nyári lak felé, mert kétségei támadtak a tekintetben, hogy képes lesz-e visszatalálni a vazirik országába. Tudta, Tarzannak halvány fogalma sincs, hogy merre tartanak. Viszont, ha tisztes távolból követik a megpakolt harcosokat, minden nehézség nélkül hazaérhetnek mögöttük. Ha egyszer ott lesznek a nyári laknál, ő már tudni fogja az utat Ahmed Zek táborába. És még egy oka volt annak, hogy nem kívánta megzavarni a vazirikat - éppen arra vitték a komoly súlyú kincset, amerre szerette volna. Vagyis minél messzebb viszik, annál kisebb darabon kell neki és Ahmed Zeknek továbbszállítania.

Ezért aztán vitába szállt a majomemberrel, megpróbálta eltéríteni attól a szándékától, hogy kiirtsa a feketéket. Végül rá is vette Tarzant, hogy kövessék őket békésen, mondván, biztosra veszi, hogy azok az erdőségből kijutva gazdag országba vezetik őket, ahol hemzseg a vad.

Jó néhány napi járóföldre volt a vazirik országa Opartól, de elérkezett az a perc, amikor a harcosok nyomát követő Tarzan és a belga feljutott az utolsó magaslat tetejére is. Előttük volt a vazirik széles, sík földje, a kanyargó folyó, és északnyugatra a távoli erdő.

Előttük másfél mérföldnyivel, a dús füvű síkságon a harcosok sora, mint valami óriás hernyó araszolt előre. Odébb legelésző zebra-antilopcsordák tarkították a sík vidéket, míg a folyó felé eső oldalon egy hím bölény dugta ki a fejét és a vállát a nádasból, figyelte egy pillanatig a közeledőket, hogy aztán süppedékes rejtekhelyén ismét visszavonuljon mélabús magányába.

Tarzan anélkül tekintett végig az ismerős tájon, hogy szemében a felismerés leghalványabb sugara is felvillant volna. Látta az ízletes húsú vadakat, és összefutott szájában a nyál. A nyári lak irányába nem is nézett. Werper viszont igEn. Zavarodottság ült ki a belga arcára. Tenyeréből ellenzőt formált szeme fölé, és hosszasan, i szülten bámulta azt a helyet, ahol egykor a nyári lak állt. Egyszerűen nem hitt a szemének, amely hiába tanúsította, hogy nincs ott semmiféle nyári lak, csűr, melléképület. Ez meg mit jelentsen?

Aztán lassanként derengeni kezdett Werper agyában, hogy mi a magyarázata a dúlásra, amelyet azóta vittek végbe a békés völgyben, hogy utoljára végigtekintett rajta. Ahmed Zek járt itt!

Baseli és harcosai abban a percben észrevették a pusztítást, mihelyt megpillantották a kis gazdaságot. Siettek hát arrafelé, és közben széles taglejtések kíséretében, izgatottan tárgyalták meg egymás között elképzeléseiket a katasztrófa okáról és mibenlétéről.

Amikor végül átvágtak a letaposott kerten, és ott álltak uruk nyári lakának elszenesedett maradványai előtt, a szemük elé táruló kép alapján legrosszabb balsejtelmeiket látták beigazolódni.

A földön, a környéket ellepő hiénák és más húsevők által félig

felfalt, bomló emberi tetemek hevertek. A hullák között a fejdísz- és ruhamaradványok ékesszólóan mondták el Baselinak az ura házát ért balvégzet rémisztő történetét.

- Az arabok - mondta, amikor emberei köré sereglettek.

A vazirik perceken át néma haraggal a szívükben tekintgettek körbe. Mindenfelé újabb és újabb jelét látták annak, hogy milyen vandál munkát végeztek kegyetlen ellenségeik, akik a Nagy Bwana távollétében jöttek ide, hogy pusztasággá változtassák birtokát.

- És a Ladyvel mit csináltak? - kérdezte az egyik fekete.

Lady Greystoke-ot emlegették mindig így.

- Az asszonyokat nyilván magukkal vitték - mondta Baseli. - A mieinket és az övét is.

Az egyik óriás fekete lándzsáját feje fölé emelve, dühvel és gyűlölettel teli ádáz ordítást hallatott. A többiek követték a példáját. Baseli egy kézmozdulattal csendre intette őket.

- Most nincs időnk az értelmetlen hangoskodásra - mondta. - A Nagy Bwana megtanított minket arra, hogy nem a szónak, hanem a tettnek van foganatja. Kíméljük inkább a tüdőnket - szükségünk lesz még rá, ha követni akarjuk az arabokat, hogy leöljük őket. Ha a Lady és a többi asszony életben van, még jobban kell sietnünk: márpedig az a harcos, akinek fogytán a levegője, nem képes gyorsan haladni.

Werper és Tarzan a folyó melletti nádasban megbújva figyelte a feketéket. Látták, hogy késükkel és kezükkel árkot kaparnak, belefektetik sárga rakományukat, majd a kikotort földet visszahányják a fémrudakra.

Tarzant kevéssé érdekelte a dolog, miután Werper biztosította afelől, hogy amit elástak, nem ehető. Werper viszont annál nagyobb érdeklődést tanúsított. Sokért nem adta volna, ha most kísérői itt lettek volna vele, és elvitethette volna a kincset, mihelyt a feketék távoznak. Abban ugyanis biztos volt, hogy amint lehet, el fogják hagyni a pusztulás és a halál eme színterét.

A feketék, miután a kincset elásták, kissé távolabb húzódtak az émelyítő szagú hulláktól. Tábort vertek, hogy kipihenjék magukat, mielőtt az arabok üldözésére indulnak. Időközben bealkonyodott. Werper és Tarzan letelepedett.

A majomember nekilátott a néhány húsdarab bekebelezésének, amelyet az utolsó táborhelyről hozott magával. A belga elméjét a legközelebbi jövőre vonatkozó tervek foglalták le. Bizonyosra vette, hogy a vazirik Ahmed Zek nyomába erednek, mert ismerte már annyira a barbár hadviselési szokásokat, valamint az arabok és alantas kísérőik jellemét, hogy sejtse: elvitték magukkal rabszolgának a vaziri nőket. Ez már önmagában is elegendő ok az üldözés haladéktalan megkezdésére egy ilyen harcias nép számára, mint amilyen a vaziri.

Werper úgy érezte, módot és lehetőséget kell találnia arra, hogy megelőzze őket, és felhívja Ahmed Zek figyelmét Basuli érkezésére, meg az elásott kincs helyére. Hogy az arabok most mit tesznek Lady Greystoke-kel, tekintettel férje szellemi megnyomorodására, azt Werper nem tudta, de nem is törődött vele. Elég volt számára annyi, hogy a leégett nyári lak oldalában elásott aranykincs összehasonlíthatatlanul nagyobb értéket képviselt, mint amekkora váltságdíjra a mégoly kapzsi arabok számíthattak. És ha ő, Werper, rá tudná venni a haramiákat, hogy legalább egy részét osszák meg vele, akkor igencsak elégedett lenne.

Ám a legeslegfontosabb dolog, legalábbis Werper számára, az a felbecsülhetetlen értékű kincs volt, amely a Tarzan oldalán függő kis

bőrzacskóban lapult. Ha azt valamiként meg tudná kaparintani! Meg kell szereznie! És meg is fogja!

Kapzsi tekintete az áhított tárgy felé vándorolt. Végigmérte Tarzan óriási termetét, szeme megpihent a karján kidagadó izmokon. Ó, reménytelen az egész! A saját halálán kívül mi mást ér hetne el ő, Werper, ha megkísérelné elszedni a drágaköveket tulajdonosuktól?

Werper elkeseredetten vetette le magát a földre, és az oldalára fordult. Egyik karját a feje alá dugta, a másikat pedig az arca elé. Tekintetét így rejtette el a majomember elől, de azért egyik szemét állandóan rajta tartotta. Jó ideig feküdt így, gonoszul bámult Tarzanra, és egyre azon töprengett, miként rabolhatná el tőle a kincset, de aztán mindegyik ötletét, alighogy megfogant agyában, mint hasznavehetetlent, rögvest el is vetette.

Aztán kisvártatva Tarzan kezdte el figyelni Werpert. A belga észrevette, hogy a másik rajta tartja a szemét, és meg sem moccant. Pár perccel később pedig egyenletes légzésével azt igyekezett elhitetni, hogy mély álomba merült.

Tarzannak hosszú ideje motoszkált a fejében valami. Látta, hogy az imént a vazirik elásták azt, amit magukkal hoztak, Werper pedig azt mondta neki, azért rejtik el, nehogy valaki megtalálja és elvigye. Remek módszernek látszott ez arra, hogy biztonságba helyezze értéktárgyait.

Mióta Werper kinyilvánította óhaját, hogy szeretné megkapni csillogó kavicsait, Tarzan a primitívlények gyanakvásával oly elszántan oltamazta csecsebecséit, amelyeknek értékéről halvány fogalma sem volt, mintha birtoklásuk élet-halál kérdése lett volna számára.

A majomember hosszú ideig ült a helyén, és figyelte társát. Amikor végül meggyőződött arról, hogy elaludt, Tarzan előhúzta vadászkését és lyukat kezdett ásni maga előtt a földbe. A pengével meglazította, aztán a kezével kaparta ki a földet, míg végül egy pár hüvelyk átmérőjű, öt-hat hüvelyk mély üreget sikerült kiásnia. Akkor belehelyezte a drágaköves zacskót. Werper, amikor észrevette, hogy a majomember mit csinál, majdnem elfeledkezett arról, hogy alvó ember módjára mélyeket kell lélegeznie. Kis híján felkiáltott örömében.

Tarzan éles fülével meghallotta, hogy társa szabályos lélegzetvétele abbamaradt, és mozdulatlanná merevedett. Összeszűkült szemének éles tekintete a belgára szegeződött. Werper érezte, hogy elveszett - minden színlelőképességét latba kell vetnie, ha folytatni akarja a csalárd játékot. Felsóhajtott, mindkét karjával nagyot nyújtózott, hátára fordult, s közben motyogott valamit, mint akit lidérces álom gyötör. A következő pillanatban aztán újra egyenletesen lélegzett.

Most már nem tudta szemmel tartani Tarzant, de biztosra vette, hogy az sokáig figyelni fogja. Aztán Werper a halk neszezésből kivette, hogy a másik a kezével visszakaparja, majd lelapogatja a földet. Most már tudta, hogy elrejtette a drágaköveket.

Egy óra telt el, mire Werper újra megmozdult. Oldalára fordult, arccal Tarzan felé, és kinyitotta a szemét. A majomember aludt. Kinyújtott kezével Werper elérte azt a helyet, ahová Tarzan a zacskót eltemette.

Hosszú-hosszú ideig csak feküdt a helyén, figyelt és hallgatózott. Mocorgott egy keveset, kissé nagyobb zajt csapva a kelleténél, de Tarzan nem ébredt fel. Kihúzta övéből az áldozati tőrt, és a földbe szúrta. Tarzan nem mozdult. A belga óvatosan belenyomta a pengét a zacskó fölött a fellazított földbe. Érezte, hogy a hegye megakad a bőr puha, de szívós anyagában. A kor a tőr nyelére támaszkodva felfelé kezdte feszíteni a pengét. A meglazított kis kupac

földje lassan megemelkedett és szétvált. A következő pillanatban előbukkant a zacskó egyik csücske. Werper kihúzta a kincset a rejtekhelyéről, és az ingébe dugta. Aztán visszatemette a gödröt, gondosan ugyanúgy lenyomogatta a homokba, mint ahogyan volt.

Werper tudta, ha társa rajtakapja tettén, amelyre kapzsisága sarkallta, annak rá nézve a lehető legrettenetesebb következményei lehetnek. Már szinte érezte is, amint erős, fehér fogai a nyakába mélyednek. Megborzongott. A síkságon egy leopárd üvöltött, a háta mögött pedig a sűrű nádasban egy hatalmas fenevad lopakodott párnás mancsain.

Werper félt eme éjszakai ragadozóktól, de sokkalta jobban félt a mellette alvó emberi fenevad fogas haragjától. A belga nagyon-nagyon óvatosan felállt. Tarzan nem mozdult. Werper néhány lépést tett a síkság és az északnyugatra fekvő, távoli erdőség irányába, aztán megállt, és megtapogatta az övébe dugott kés markolatát. Megfordult és lenézett az alvóra.

- Miért is ne? - tűnődött magában. - Akkor legalább biztonságban leszek.

Visszament, és a majomember fölé hajolt. Kezében, szorosan markolva, a lángsugarú isten főpapnőjének áldozati tőrét tartotta!

10. Ahmed Zek meglátja a drágaköveket

A legyengült Mugambi a fájdalomtól kínlódva vonszolta magát a visszavonuló haramiák nyomában. Csak lassan tudott haladni, gyakran meg-megpihenve, de az ádáz gyűlölet és az ugyanolyan ádáz bosszúvágy nem engedte elhomályosulni a maga elé tűzött célt. Ahogy múltak a napok, sebei begyógyultak, ereje visszatért. Ismét rendelkezett a hatalmas test minden korábbi félelmetes képességével. Most már sebesebben haladt, de a lovas arabok jókora távolságot megtettek azalatt, míg a sebesült fekete kínkeservesen vánszorgott utánuk. Időközben elérték megerősített táborukat, és Ahmed Zek ettől fogva azt várta, hogy mikor tér vissza alvezére, Albert Werper.

A hosszú, viszontagságos utazás során Jane Clayton sokkal jobban szenvedett a gondolattól, hogy miféle sors vár rá, mint az út fáradalmaitól.

Ahmed Zek nem kegyeskedett közölni vele, hogy mik a szándékai a sorsát illetően. Az asszony azért fohászkodott, hogy kiderüljön: váltságdíj reményében ejtették foglyul. Ha így van, akkor nagyobb bajtól nem kell tartania az arabok részéről. De számolnia kellett azzal a lehetőséggel, azzal a rettenetes lehetőséggel is, hogy másfajta sorsot szántak neki. Sok nőről hallott, köztük fehér nőkről is, akiket az ilyen Ahmed Zek-féle törvényen kívüli gazemberek fekete háremekbe adtak el rabszolgának, vagy elvitték őket még északabbra, hogy valamelyik török szerájban tengessék csaknem ugyanolyan rémséges életüket.

Jane Claytont kemény fából faragták, nem az a fajta nő volt, aki veszély esetén a rémülettől magatehetetlenül csuklik össze. Elhatározta, hogy míg minden remény hiábavalónak nem bizonyul, nem adja meg magát. Az öngyilkossá gondolata is csak úgy foglalkoztatta, mint végső eszköz, amellyel elkerülheti a megbecstelenítést. Tudta, amíg Tarzan él, minden oka megvan rá, hogy kiszabadulásában reménykedjék. Senki sincs a barbár földrészen kóborló emberek és fenevadak között, aki az ő urának és parancsolójának eszével és erejével dicsekedhetne. Az asszony szemében férje úgyszólván mindenható volt szülőföldjén, a vadállatok és vademberek világában. Biztos volt abban, hogy Tarzan eljön érte, kiszabadítja, és bosszút áll. Magában számolgatta, hogy hány napnak kell eltelnie, míg a férfi visszaérkezik Oparból, és felfedezi, hogy mi történt távolléte alatt.

Azután már csak kis idő kell ahhoz, hogy körülvegye az arabok erődítményét, és megbüntesse a benne lakó Bonosztevők szedett-vedett hordáját.

Hogy meg fogja találni, a felől a legcsekélyebb kétsége sem volt. Nincs az a nyom, bár mennyire elmosódott is, amelyet éberen működő érzékszerveivel észre ne venne. Tarzan úgy olvas a haramiák ösvényén maradt nyomokban, mintha ő, Jane, egy nyitott könyv nyomtatott oldalait lapozgatná.

És miközben az asszony egyre táplálta magában a reményt, a sötét dzsungelben egészen másvalaki közeledett. Az éjszakák és a nappalok rémségeitől rettegve, Albert Werper haladt a tábor felé. Vagy tucatnyi alkalommal, önmaga számára is a csodával határos módon menekült meg az óriás ragadozók karmaitól és fogaitól. Mindössze az Oparból magával hozott késsel felfegyverkezve küzdötte át magát a vad országon, amelyhez hasonlatos nincs még egy az egész földkerekségen.

Éjszakánként a fákon aludt. Napközben félelmek közepette botorkált előre, gyakran az ágak között keresett menedéket, ha valamelyik óriásmacska látványa vagy hangja figyelmeztette a veszélyre. De végül is megpillantotta a cölöpkerítést, amely mögött elvetemült társait tudta.

Szinte ugyanekkor ért ki Mugambi is a dzsungelből, a fallal körülvett falu elé. Az egyik terebélyes fa árnyékában megállva körülnézett, és egy rongyos és zilált férfit látott szinte karnyújtásnyira előbukkanni a dzsungelből. Azon nyomban felismerte a jövevényben azt a férfit, aki uránál vendégeskedett, mielőtt az útnak indult Opar felé.

A fekete már-már majdnem rákiáltott a belgára, amikor valamiért meggondolta magát. Látta, hogy a fehér férfi magabiztosan sétál a tisztáson át a falu kapuja felé. Épeszű ember nem közeledik így egy falu felése Afrikának ezen a részén, hacsak nem biztos abban, hogy jó szívvel fogadják. Mugambi várt. Felébredt benne a gyanakvás.

Hallotta, hogy Werper hangosan hahózik, látta, amint a kapu kitárul. Szemtanúja volt a meglepett és barátságos fogadtatásnak, amelyben Lord és Lady Greystoke egykori vendégét részesítették. Mugambi elméjében fény gyúlt. Ez a fehér ember áruló és kém volt. Az ő lelkén szárad a rajtaütés a Nagy Bwana távollétében. Az arabokkal szemben táplált ellenszenvhez Mugambi szívében a fehér kém iránti még izzóbb gyűlölet társult.

Bejutván a faluba, Werper sietve Ahmed Zek selyemsátra felé indult. Amikor az alvezér belépett, az arab felállt. Meglepetés látszott az arcán, amint szemügyre vette a belga cafatokban lógó öltözékét.

- Mi történt? - kérdezte.

Werper mindent elmesélt, kivéve a kis közjátékot a drágaköves zacskóval, amelyet most szorosan a derekára szíjazva hordott a ruhája alatt. Az arab szeme mohón összeszűkült, amikor csatlósa beszámolt a kincsről, amelyet a vazirik a Greystoke nyári lak romjai mellett ástak el.

- Most már sima ügy lesz visszamenni Érte és elhozni - mondta Ahmed Zek. - Először megvárjuk, míg a meggondolatlan vazirik ideérnek, és miután megöltük őket, szép nyugodtan elmegyünk a kincsért. Senki sem fogja bolygatni a rejtekhelyén, mert senkit nem hagyunk életben, aki tud a létezéséről.

- És az asszony? - kérdezte Werper.

- Eladom északon - felelte a haramia. - Most már mást nem lehet tenni vele. Jó áron fog elkelni.

A belga bólintott. Az agya sebesen járt. Ha rá tudná venni Ahmed Zeket, hogy őt küldje el a Lady Greystoke-kal útnak induló csapat parancsnokaként északra, akkor ezzel elér kezne számára a várva várt lehetőség, hogy kereket oldjon főnöke elől. Inkább lemond az aranyrészről, csak épségben megléphessen a drágakövekkel.

Ismerte immár Ahmed Zeket annyira, hogy tudja, az arab a banda egyetlen tagját sem bocsátja el szépszerével a szolgálatából. Azt a néhány embert, aki szökni próbált, többnyire elfogták. Werper nem egy alkalommal hallgatta, hogyan üvöltöznek a fájdalomtól, ahogy megkínozták őket, mielőtt végeztek velük. A belga a legcsekélyebb kockázatát sem kívánta vállalni annak, hogy elfogják.

- Ki indul el az asszonnyal északra, míg mi visszamegyünk az aranyért, amelyet a vazirik elástak az angol nyári lakánál? - kérdezte.

Ahmed Zek egy pillanatra elgondolkodott. Az elásott arany értéke jóval nagyobb, mint az az ár, amelyet a nőért kaphat. A lehető leggyorsabban túl kell adnia az asszonyon, ugyanakkor nem lenne jó sokat késlekednie az arany megszerzésével sem. Valamennyi embere közül belgát látszott a leglogikusabbnak megbízni az egyik csapat parancsnoki tisztével. Egy arab aki ugyanolyan jól kiismeri magát az ösvényeken és a törzsek között, mint ő, Ahmed Zek maga esetleg bezsebeli az asszonyért kapott pénzt, és egyszerűen odéball vele északra. Werper viszont egyedül aligha tudna elillanni egy európaiakkal szemben ellenséges országban. A belgával küldendő emberek céltudatos és gondos megrostálásával, ő, Ahmed Zek, elejét vehetné annak, hogy Werper a maga oldalára állíthassa a különítmény jelentősebb részét, amennyiben mégiscsak azt forgatná a fejében, hogy megszökik.

Végül aztán az arab megszólalt.

- Nem szükséges mindkettőnknek vissza mennie az aranyért - mondta. - Maga elmegy északra a nővel, és visz egy levelet az egyik barátomnak, aki állandó kapcsolatban van az ilyenfajta portéka legjobb vevőivel, én pedig visszamegyek az aranyért. Aztán itt találkozunk miután lebonyolítottuk üzleteinket.

Werper alig tudta palástolni örömét, amely a kedvező döntés hallatán eltöltötte. És bizony nagyon is kérdéses, hogy sikerült-e tehesen eltitkolnia elégedettségét Ahmed Zek éles és gyanakvó szeme elől. Miután így dűlőre jutottak az arab és alvezére kis ideig még tovább beszélgetett küszöbön álló ügyleteik részleteiről, aztán Werper engedelmet kért, és elvonult a saját sátrába, hogy kiélvezze a régóta áhított fürdés és borotválkozás fényűző örömeit.

A belga, miután végzett a fürdéssel, kis kézitükröt akasztott fel a sátra hátsó falához varrt madzagra, odahúzott egy összetákolt széket az ugyancsak hasonló módon készült asztalhoz, amely a tükörnél állt, és elkezdte lehúzni a durva borostát a képéről.

A férfiúji élvezetek listáján nemigen szerepel olyasmi, ami kellemesebb közérzetet és nagyobb felfrissülést okoz, mint az az állapot, amely be az ember alapos borotválkozás után kerül. És most, hogy fáradtsága átmenetileg elmúlt, Albert Werper elterpeszkedett roskatag székében, hogy lefekvés előtt még átadja magát egy utolsó cigaretta gyönyöreinek. Hüvelykujjával, amelyet lustán, hogy elnehezült karját megtámassza, az övébe dugott, megérintette a drágaköves zacskót. Reszkető izgatottság futott végig rajta, míg gondolatban elidőzött a hatalmas értékű kincsnél, amely a ruhája alatt rejtőzött, s amelyről rajta kívül senkinek nem volt tudomása.

Mit szólna Ahmed Zek, ha ezt tudná? Werper elvigyorodott. Hogy gúvadnának a vén gazember szemei, ha csak egy pillanatra láthatná azokat a csillogó-villogó gyönyörűségeket! Werpernek eleddig még

egyszer sem volt alkalma hosszabb ideig legeltetni a szemét a köveken. Még meg se tudta számolni őket - csak így nagyjából sejtette, hogy mi lehet az értékük.

Kicsatolta az övét, és előhúzta rejtekhelyéről a zacskót. Egyedül volt. A tábor lakói, kivéve az őrszemeket, nyugovóra tértek már - a belgának nem kellett attól tartania, hogy bárki belép a sátrába. Megérintette a zacskót, és ujjával kitapogatta az odabent lapuló becses kis ásványok alakját és nagyságát. Előbb az egyik, majd a másik tenyerében megemelgetve méricskélte a zsákocska súlyát, aztán lassan odafordult székével az asztalhoz, és lámpájának fényénél kiszórta a felszikrázó drágaköveket a durva falakra.

A tündöklő fénysugarak a mocskos, piszkos ponyvájú sátor belsejét pompázatos palotává változtatták az álmodozó férfi szemében. Látta a kaszinók aranyozott termeit, amelyeknek kapui sorra kitárulnak majd e koszfoltos és dimbes-dombos asztallapon szétszóródott kincs tulajdonosa előtt. A sok-sok élvezetről, a fényűzésről, a hatalomról álmodozott, amely idáig mindig elérhetetlen volt a számára. Ahogy így álmodozott, az asztalról felemelkedő tekintete előtt a földi gyarlóságok szűkös látóhatárát meghaladó, távoli célok jelentek meg.

Elrévedő pillantása, mintha a borotválkozótükrön pihent volna, amely még mindig ott lógott a sátor falán, az asztal fölött, valójában azonban sokkal távolabb járt. És akkor az apró üvegdarab fényes felületén megmozdult valami. A férfi szeme a semmiből visszatérve rátapadt a tükörre. A háta mögött, a sátorbejárat szárnyainak keretében Ahmed Zek arcát látta mosolyogni.

Werpernek a rémülettől elakadt a lélegzete. Nagy lélekjelenléttel azonban elkapta tekintetét a tükörről, így még csak fel sem tűnhetett, hogy egyáltalán belepillantott.
Aztán ismét a drágaköveket vette szemügyre. Minden sietség nélkül visszarakta őket a zacskóba, a zacskót bedugta az ingébe, kiválasztott egy cigarettát a tárcájából, rágyújtott, felállt. Ásítozva, karját a feje fölött kinyújtóztatva, lassan a sátor túlsó vége felé fordult.

Ahmed Zek arca eltűnt a nyílásból. Arra, amit Albert Werper érzett, enyhe kifejezés azt mondani, hogy nagyon megijedt. Tisztában volt azzal, hogy nem csupán a kincstől kell megválnia, hanem az életétől is. Ahmed Zek sohasem törődne bele abba, hogy a hatalmas vagyon, amelyet ő, Werper fedezett fel, kicsússzék a markából, és nem bocsátaná meg alvezérének hamisságát sem, aki ekkora kincsnek jutott a birtokába, és nem ajánlotta fel, hogy megosztja főnökével.

A belga lassan készülődött a lefekvéshez, Nem tudhatta, hogy figyelik-e, ám ha igen, a figyelő szempár semmi jelét nem láthatta az ideges izgatottságnak, amelyet az európai leplezni igyekezett. Mielőtt a takaró alá bújt volna, odament az asztalhoz, és elfújta a lámpát.

Két órával később a sátor elejénél csendben szétváltak a ponyva lelógó szárnyai. A bejárati nyílásban egy fekete lebernyeges alak jelent meg, aki a kinti sötétségből nesztelenül lépett be. A lopakodó árny óvatosan haladt a sátorban. Egyik kezében hosszú kést tartott. Végre odaért a sátorfal közelében lévő pokróckupachoz, amely számos leterített útiszőnyeg tetején sötétlett.

Újjai finom mozdulatokkal keresgélték és meg is találták a pokrócok alatt megbúvó testet, azt a testet, amely Albert Werper kellett, hogy legyen. Körbetapogatták a férfialakot, aztán az árny karja hirtelen felemelkedett, egy pillanatra megállapodott, és végül lesújtott. Aztán újra meg újra föl-le járt a kar. A kés hosszú pengéje minden

alkalommal mélyen belefúródott a pokrócok alatti tömegbe. Ám a csöndes test valahogy kezdettől fogva olyan élettelen volt, hogy a gyilkos egy pillanatra gondolkodóba esett. Lázas sietséggel visszahajtotta a takarókat, és idegesen keresni kezdte az ékköves zacskót, amelyet, úgy számított, áldozata testén talál majd meg elrejtve.

A következő pillanatban szitkokkal az ajkán állt fel. Ahmed Zek volt az, és azért káromkodott, mert rájött, hogy alvezére takarói alatt csupán egy halom ócska ruha van úgy és ahhoz hasonlatosan elrendezve, mintha egy férfi aludna ott. Albert Werper kereket oldott.

A vezér kirohant a falu közepére, és dühödten szólongatta az alvó arabokat, akik kiabálására hanyatt-homlok tódultak elő sátraikból. De hiába tették tűvé újra meg újra a falut, a belgának nyomát sem találták. Ahmed Zek a dühtől tajtékozva lóra parancsolta embereit, és bár az éjszaka szuroksötét volt, elindultak, hogy átfésüljék a környéken az erdőt.

Miközben a nyitott kapun át elvágtáztak, az egyik közeli bokorban meglapuló Mugambi észrevétlenül beosont a cölöpkerítésen belülre. Vagy kéttucatnyi fekete tolongott a bejárat körül, és figyelte az üldözők kivonulását. Amikor az utolsó is távozott, megragadták és helyére húzták a kapuszárnyakat. Mugambi úgy segédkezett a munkában, mint aki élete javát a martalócok között töltötte.

A sötétben senkinek nem szúrt szemet, azt hitték, közéjük tartozik, és amikor a kaputól ki-ki visszatért a saját sátrába, illetve kunyhójába, Mugambi bevette magát az árnyékba, és eltűnt.

Egy órán keresztül kúszott körbe a különböző sátrak és kunyhók között, és igyekezett megállapítani, hogy melyikben tartják fogva ura feleségét. Talált egyet, amelyről okkal hihette, hogy ebben lesz, mert ez volt az egyetlen kunyhó, amelynek bejárata előtt őrszem posztolt.

Mugambi már lelapult az építmény árnyékában, amelynek sarka mögül szemmel tarthatta a mit sem sejtő őrt, amikor újabb fegyveres közeledett, hogy leváltsa társát.

- Minden rendben van a fogollyal odabenn - kérdezte az újonnan érkezett.

- Rendben kell lenni - felelte a másik mivel senki nem jött se ki, se be ezen az ajtón, mióta itt vagyok.

Az új őrszem lekuporodott az ajtó mellé, az pedig, akit leváltott, elindult a saját kunyhója felé. Mugambi közelebb osont. Egyik hatalmas markában nehéz bunkósbotot szorongatott. Közönyös nyugalmát látszólag nem kavarta fel semmiféle ujjongó érzés, de belülről majd szétvetette az öröm az imént hallott bizonyságtól, hogy a Lady valóban odabent van.

Az őrszem háttal állt a kunyhónak a felé a sarka felé, amely mögött a fekete óriás rejtőzött. A fickó nem láthatta a hatalmas alakot, amely a háta mögött csendesen kivált a sötétből. A bunkósbot nagy ívben felemelkedett, majd lesújtott. Tompa puffanás zaja, majd kemény csont reccsenésének hangja hallatszott, és az őrszem élettelenül rogyott össze.

A következő pillanatban Mugambi már a kunyhó belsejét kutatta át. Először lassan, halkan suttogva szólongatta a Ladyt, végül már őrjöngő sietséggel, mire derengeni kezdett előtte az igazság. A kunyhó üres!

11. Tarzan újra vadállattá változik

Gyilkos kését a végzetes döfésre emelve Werper egy pillanatra ott állt az alvó majomember fölött, de a félelem lefogta a kezét. Mi lesz, ha elsőre elhibázza a szúrást, és nem áldozata szívét találja el? Werper beleborzongott a gondolatba, hogy ennek milyen katasztrófális következményei lennének rá nézve. Hiszen, ha felébred, hiába volna csak néhány perc hátra az életéből, az óriás akkor is szó szerint darabokra téphetné támadóját, ha meg akarná tenni, márpedig a belgának semmi kétsége nem volt afelől, hogy Tarzan éppen ezt akarná.

Ismét párnás talp puha lépteinek nesze hallatszott a nádasban - ezúttal közelebbről. Werper elállt szándékától. Előtte a széles síkság kínálta a menekülés útját. A drágakövek a birtokában voltak. Ha tovább marad, azzal azt kockáztatta volna, hogy vagy Tarzan keze között, vagy az egyre közelebb lopakodó ragadozó fogai között leli halálát. Megfordult, és elosont az éjszakában, a távoli erdő felé.

Tarzan aludt tovább. Hol voltak immár azok az életét vigyázó, természetfölötti hatalmak, amelyeknek köszönhetően valaha nem kellett semmilyen rajtaütés veszedelmeitől tartania? Ez a tunyán alvó alak azonos lett volna az egykori éber, kifinomult érzékszervű Tarzannal? Talán a fejére kapott ütéstől tompultak el átmenetileg érzékei. Ki tudná megmondani? A nádasban lopakodó állat közelebb osont. A susogó növényfüggöny pár lépésre attól a helytől, ahol az alvó feküdt, egyszer csak szétvált, s egy hím oroszlán robusztus feje tűnt elő. Az állat egy pillanatig merőn bámult a majomemberre, majd lelapult, hátsó lábait jól maga alá húzta, és farkával ide-oda csapdosott.

A fenevadnak a nádat csapkodó farka volt az, ami végül felébresztette Tarzant. A dzsungelben élők nem lassacskán ébredeznek, hanem mélységes mély álmukból felriadva, egy szempillantás alatt teljesen magukhoz térnek, és minden képességüknek azonnal tökéletesen birtokában vannak.

Mihelyt Tarzan kinyitotta a szemét, máris talpon volt. Kézbe kapta, keményen megszorította lándzsáját, és készen állt a támadásra. Újra a régi, felajzottan, élénken és tettrekészen figyelő önmaga volt: Tarzan, a dzsungel fia.

Nem létezik azonos jellemvonásokkal rendelkező két oroszlán, mint ahogyan ugyanaz az oroszlán sem cselekszik hasonló módon, azonos körülmények között. Hogy a meglepetés, a félelem vagy az óvatosság munkált-e az oroszlánban, aki már lelapult, és készült rávetni magát az emberre, ez most talán nem is lényeges - tény az, hogy nem hajtotta végre eredeti szándékát, egyáltalán nem ugrott az ember felé, hanem amikor Tarzan felemelkedett és szembenézett vele, megfordult, és újra bevette magát a nádasba.

A majomember megvonta széles vállát, majd társát keresve körülnézett. Werper sehol sem volt látható. Tarzan először arra gyanakodott, hogy egy másik oroszlán elkapta, és magával vonszolta a belgát. Ám a talajt megvizsgálva hamarosan rájött, hogy a férfi egyedül ment ki a nádasból, a síkság irányába.

Egy pillanatig nem tudta mire vélni a dolgot, de hamarosan arra a következtetésre jutott, hogy Werper a közeledő oroszlántól megrémült, és ijedtében elsomfordált. Gúnyos mosoly jelent meg Tarzan ajkán, míg eltűnődött a fickó cselekedetén - micsoda dolog az, cserbenhagyni a társunkat veszély idején, minden figyelmeztetés nélkül. Hát, ha Werper ilyen ember, akkor ő, Tarzan, nem kíván többé tudni róla. Elment, hát elment, felőlem maradjon, ahol akar - gondolta a majomember -, Tarzan ugyan nem fogja keresgélni.

Úgy száz yardnyira attól a helytől, ahol állt, terebélyes, magányos fa állt a lápos dzsungel szélén. Tarzan arra indult, majd felmászott rá, és miután kényelmes kuckót keresett magának az ágai között, nyugalomba helyezkedett, hogy reggelig immár zavartalanul alhassék.

Tarzan sokáig aludt még azután is, hogy a nap felkelt. Szellemileg primitív lénnyé változott vissza, így aztán semmi komolyabb teendő nem foglalkoztatta a létfenntartáshoz szükséges dolgok előteremtésén és saját életének megóvásán kívül. Nem volt hát miért felkelnie mindaddig, míg veszély nem fenyegette, vagy a mardosó éhség nem kezdte kínozni. Az utóbbi volt az, ami végül is felébresztette. Miután felnyitotta a szemét, kinyújtóztatta óriási izmait, ásított, és lombos rejtekhelye ágai közül körbetekintett.

Mint egy idegen, úgy nézte Tarzan, a dzsungel fia John Claytonnak, Greystoke lordjának pusztasággá változott szántóit és rétjeit. Basulinak és bátor harcosainak sürgölődő alakjait, akik a reggeli étkezéshez gyűltek össze, és előkészületeket tettek az expedícióra, amelyet Basuli határozott el, miután felfedezte a halott urának birtokain véghezvitt dúlást és pusztítást.

A majomember kíváncsian szemlélte a feketéket. Agyának hátsó rekeszében ott bujkált ugyan valamilyen megfoghatatlan érzés, hogy mindaz, amit lát, ismerős, ám az életnek a szeme elé táruló különböző - eleven vagy holt - megjelenési formái közül egyet sem tudott a múlt valamely meghatározott eseményéhez kötni azóta, hogy kikerült Opar kazamatáinak sötétjéből.

Egy ádáz és csúf, szőrös és bőszült alak idéződött fel ködös emlékezetében. Valami gyengédség uralkodott el érzésein, míg ez a fantomkép egyre határozottabbá vált. Gondolatban visszatért gyermekkorának napjaihoz - Kala, az óriás, nősténymajom alakja volt az, ami megjelent előtte, de még nem ismerte fel teljesen. Több groteszk, emberhez hasonlatos alakot is látott Terkozt és Tublatot, Kercsakot és egy kisebb, kevésbé ádáz lényt, ez Neeta volt, kisfiú korának kedves játszópajtása.

Ahogy a múlt eme látomásaitól fokozatosan életre kelt, tompult emlékezete lassan, nagyon lassan kezdte felismerni őket. Határozott alakot és formát öltöttek, és szépen hozzásorolódtak életének azon történéseihez, amelyekkel egykor szoros kapcsolatban voltak. Az óriásmajmok között eltöltött gyermekkora lassan újra elvonult lelki szemei előtt, és az egymást követő képek ellenállhatatlan vágyakozást ébresztettek benne múltjának társai, a bozontos szőrű, alacsony homlokú vadállatok iránt.

Figyelte, hogy a feketék miként szórják szét tábortüzeik maradványait, és mint indulnak útnak. De, bár mindegyikük arca még nemrég ugyanolyan ismerős volt a számára, mint a sajátja, most semmiféle emléket nem ébresztettek benne.

Amikor elmentek, lemászott a fáról, és eleség után nézett. A síkságon a vad kérődző állatok számtalan csordája legelészett. Lopva a fényes szőrű, kövér zebrák egyik csapata felé vette útját. Nem valamiféle hosszas okoskodás eredményeként került jó nagyot, míg a szél kiszemelt prédája felől nem fújt -.ösztönösen cselekedett. Mindenféle kínálkozó fedezéket kihasznált a rejtőzködésre, míg négykézlábra ereszkedve, sőt, gyakran hason csúszva lopakodott az állatok felé.

Amikor a csorda közelébe ért, egy jól kigömbölyödött, fiatal kanca és egy kövér mén legelészett hozzá legközelebb. Ismét csak ösztönösen döntött, amikor az előbbit választotta ki eledeléül. A két gyanútlan állattól mindössze néhány yardra alacsony bokor nőtt. A majomembernek sikerült megbújnia mögötte. Keményen megmarkolta lándzsáját. Óvatosan maga alá húzta a lábát. Majd egyetlen gyors mozdulattal felpattant, és-súlyos fegyverét a kanca oldalába hajította. Nem sokat figyelgette, hogy a támadás mennyire volt eredményes, hanem vadászkésével a kezében egy macska ruganyosságával azonnal lándzsája után ugrott.

A két állat egy pillanatra mozdulatlanná dermedt. Ahogy a kegyetlen lándzsahegy belefúródott az oldalába, a kanca fájdalmában és

rémületében hirtelen felnyerített, majd mindketten megfordultak, és megiramodva futásban kerestek menedéket. Tarzan, a dzsungel fia, azonban néhány yardos távon még az ő gyorsaságukkal is felvette a versenyt, és a kanca az első lépés után azt vette észre, hogy egy ádáz fenevad érte utol, és máris ott van a nyakán.

Megfordult, és rúgott-harapott ellensége felé. A mén egy pillanatig tétovázott, mint aki már-már párja segítségére sietne, de hátratekintve megpillantotta a csorda többi tagjának száguldó patáit, így aztán felhorkantott, megrázta a fejét, majd megfordult és eliramodott.

Tarzan egyik kezével belekapaszkodott zsákmánya rövid sörényébe, késével pedig újra meg újra az állat védtelen szíve felé döfött. A harc eredménye kezdettől fogva nyilvánvaló volt. A kanca bátran, de reménytelenül küzdött, és átszúrt szívvel kisvártatva a földre rogyott. A majomember egyik lábát zsákmánya testére helyezte, és messzehangzó hangon a Manganik győzelmi ordítását hallatta. A távolban Basuli megállt, amikor a rettentő üvöltés elhaló foszlányai megütötték a fülét.

- Az óriásmajmok - mondta társának. - Régóta nem hallottam már a hangjukat a vazirik országában. Mi történhetett, hogy visszajöttek?

Tarzan megragadta zsákmányát, és annak a bokornak a sűrűjébe húzta, amely már az állat becserkészésekor is rejtekhelyéül szolgált. Itt végre letelepedett mellé, hatalmas darabot kanyarított ki magának a keresztcsontja tájékáról, és a meleg, vértől csöpögő hússal nekilátott étvágyát csillapítani.

A kanca fültépő nyihogására felfigyelve, hamarosan egy hiénapár ólálkodott elő. Odaügettek a lakmározó majomember közelébe, és néhány yardra tőle megálltak. Tarzan felpillantott, kivicsorította metszőfogait és morgott. A hiénák viszonozták a tiszteletadást, és pár lépéssel hátrébb húzódtak. Nem tettek semmilyen támadó mozdulatot, csak ültek továbbra is tisztes távolságban, míg Tarzan be nem fejezte az étkezést.

A majomember, miután levágott néhány húsdarabot az állat testéből, hogy magával vigye, lassan felkerekedett, és szomját oltani a folyó felé ment. Útja a hiénák felé vezetett, és miattuk nem is változtatott irányt. Numa, az oroszlán fenséges méltóságával lépkedett egyenest az acsarkodó vadállatok felé. Egy pillanatig felborzolt szőrrel és dacosan kitartottak a helyükön, de csak egy pillanatig, aztán félreosontak. A közönyös majomember méltóságteljesen vonult el mellettük. A következő percben már a zebra maradványait marcangolták.

Tarzan visszament a nádasba, és azon átvágva a folyó felé tartott. Jöttére egy csordányi felriasztott bölény tápászkodott fel, támadásra vagy menekülésre készen. Az egyik hatalmas bika a földet kapálta lábával és elbődült, amikor véreres szemével felfedezte a betolakodót.

De a majomember úgy haladt tova az állatok között, mint aki tudomást sem vesz a létezésükről. A bika bőgése mély hangú morgássá szelídült, a fenevad megfordult, pofájával lesöpört egy csapat legyet az oldaláról, még egy utolsó pillantást vetett a majomemberre, aztán folytatta a táplálkozást. Népes családjának tagjai részben követték példáját, részben pedig csak álltak és jámbor kíváncsisággal a szemükben bámultak Tarzan után, míg túloldalt a nádas el nem nyelte alakját.

A folyónál Tarzan teleitta magát, és megfürdött. A nap legforróbb szakát egy fa árnyékában töltötte - felégetett csűrjeinek romjai közelében. Tekintete a síkságon keresztül az erdő felé vándorolt, és gondolatait hosszú időre a dzsungel titokzatos mélyének örömei utáni vágyakozás töltötte ki. Ha a nap újra felkel, neki fog vágni a nyílt vidéknek, és beveszi magát az erdőbe! Nem volt sietős a dolog - a

holnapok végtelen sora állt előtte, és idejét semmi másra nem kellett fordítania, mint hogy éhét csillapítsa, és engedjen pillanatnyi szeszélyeinek.

A majomember elméjét nem zaklatta sem a múlt miatti sajnálkozás, sem pedig a jövőre való felkészülés. Bármikor teljes hosszában végigfekhetett valamelyik ringatózó ágon, kinyújtóztathatta hatalmas végtagjait, és élvezhette a teljes nemtörődömség áldott békéjének gyönyörét.

Tehette mindezt anélkül, hogy bármiféle gond vagy aggodalom kiszipolyozhatta volna szellemi energiáit, vagy elrabolhatta volna tőle lelki békéjét. A majomember boldog volt. Lord Greystoke megszűnt létezni.

Tarzan órákon át heverészett ringatózó, lombos heverőjén, míg az éhség és a szomjúság újabb kiruccanásra nem ösztökélte. Lustán nyújtózkodott egyet, leugrott a földre, és lassan elindult a folyó felé. A vadcsapás, amelyen lépkedett, az időtlen idők óta való használattól szűk, mély árokká süppedt. Oldalfalának tetején jobbra-balra kibogozhatatlanul összefonódott, tömör vesszősáncot alkottak az áthatolhatatlan bokrok, szorosan egymás mellett nőtt fák ágai, amelyeket sűrűn át meg átszőttek a vastag szárú kúszónövÉnyek és az alacsonyabb rendű növények indái. Tarzan már majdnem eljutott addig a pontig, ahol az ösvény kiért a nyílt folyópartra, amikor egy orószláncsaládot pillantott meg, amely a folyó felől közeledett az öswényen. A majomember hét fenevadat számolt meg - egy teljesen kifejlett hímet, két nőstényt, meg négy fiatal oroszlánt, amelyek már ugyanolyan nagyok és jószerivel ugyanolyan félelmetesek voltak, mint a szüleik. Tarzan morogva megállt, mire az oroszlánok is megtorpantak. A sor elején haladó hatalmas hím kivicsorította metszőfogait, és figyelmeztetésül dörgő hangon felordított. A majomember kezében ott volt a nehéz lándzsa, de esze ágában sem volt gyenge fegyverével kiállni hét oroszlán ellen.

Azért csak állt ott, hangosan morgott és üvöltött, az oroszlánok szintúgy. Nem volt több az egész egyszerű dzsungelblöffnél. Mindegyik megpróbálta elriasztani a másikat. Egyiküknek sem akarózott visszafordulni, és utat engedni a másiknak, mint ahogy egyikük sem kívánt elsőként összecsapást kezdeményezni. Az oroszlánokat nem kínozta mardosó éhség, ami pedig Tarzant illeti, ő ritkán élt ragadozó állatok húsával. De becsületbeli kérdés forgott kockán, és egyik fél sem kívánt meghátrálni. Így aztán csak álltak egymással szemközt, mindenfajta rémséges hangokat hallatva és szitkokat vagdalva egymás fejéhez. Hogy ez a vértelen párviadal meddig tartott volna, azt nehéz lenne megmondani, de végül Tarzan lett volna kénytelen engedni a túlerővel szemben.

Közbejött azonban valami, ami megoldotta a patthelyzetet, és ez a valami Tarzan háta mögül jött. Ő meg az oroszlánok akkora lármát csaptak, hogy egyikük sem hallott semmit a több szólamú ordítozáson kívül. Így történhetett meg, hogy Tarzan nem figyelt fel a hátulról feléje dübörgő, óriás testű állatra, csak az utolsó pillanatban, amikor az már-már ott volt a nyakán. Amikor megfordult, azt látta, hogy lángban égő, apró disznó-szemét rászegezve Buto, az orrszarvú ront neki, és máris olyan közel van, hogy a menekülés szinte lehetetlen. Ám ennek a romlatlan ősembernek az elméje és izomzata olyan tökéletes összhangban működött, hogy a fenyegető veszély érzéki észlelésével szinte egyidejűleg már meg is fordult, és Buto szügyébe vágta a lándzsáját. Súlyos, vashegyű lándzsa volt ez, és a majomember hatalmas izmai mozgatták, mellyel szemben Buto a maga irdatlan súlyát és a vad rohanás lendületét vonultatta fel. Így elmondva mindaz, hogy Tarzan megfordult, és szembeszállt a támadó, feldühödött orrszarvúval, talán hosszú időnek tűnik, de az egész olyannyira egy pillanat műve volt, hogy a lefényképezése még a leggyorsabb lencséjű gépet is próbára tette volna. Amikor a lándzsa kirepült a majomember kezéből, már az állat öklelésre készen leszegett szarvára kellett figyelni, olyan közel volt hozzá Buto. A lándzsa a nyaka és a bal lapockája

találkozásánál találta el az orrszarvút, és csaknem teljesen átütötte a fenevad testét. Tarzan abban a pillanatban, hogy elhajította fegyverét, magasan felugrott a levegőbe, és így Buto hátára esett, amivel elkerülte hatalmas szarvát.

Buto ekkor észrevette az oroszlánokat, és tébolyultan nekik rontott, miközben Tarzan, a dzsungel fia, fürgén felugorva megkapaszkodott az ösvény oldalán szerteszét indázó kúszónövényekben. Az első oroszlán szembeszállt a támadó Butóval, de nagy ívben röpült át feltépett testtel, halálra sebzetten az eszelős vadállat háta fölött. Ekkor viszont a hat életben maradt oroszlán foggal, karommal esett neki az orrszarvúnak, aki öklelte, taposta őket. Biztonságos kakasülőjéről Tarzan élénk érdeklődéssel szemlélte a pompás küzdelmet - mert a dzsungel népének értelmesebbje kíváncsi az ilyen összecsapásokra. Számukra ezek ugyanazt jelentik, mint amit nekünk a versenypálya, az ökölvívóring, a színház vagy a mozi. Gyakran van részük ilyesmikben, de mindig élvezettel nézik, mert egyiksem pontosan ugyanolyan, mint a másik.

Tarzannak egy ideig úgy tűnt, hogy Buto, az orrszarvú kerül ki győztesen a vérzivataros küzdelemből. A hét oroszlán közül néggyel már végzett, és a maradék hármat is súlyosan meg sebesítette, amikor az összecsapás egyik pillanatnyi szünetében hirtelen erejét vesztve térdre rogyott, és elhemperedett a földön. Tarzan lándzsája bevégezte művét. A majomember fegyvere ölte meg az óriás vadállatot, amely hét hatalmas oroszlán rohamá t is játszva megúszhatta volna, de Tarzan lándzsája átfúrta Buto tüdejét, és amikor a győzelem már-már elérhető közelségbe került számára, belehalt a belső vérzésbe.

Tarzan ekkor leereszkedett biztonságos páholyából, és miközben a sebesült oroszlánok morogva elvonszolták magukat, a majomember kiszabadította lándzsáját Buto testéből, lekanyarított magának egy jókora húsdarabot, és eltűnt a dzsúngelben. A közjáték véget ért.

Mindaz, ami történt, része volt a mindennapi életnek. Amit a magunkfajta ember élete végéig mesélgetne, arról Tarzan abban a pillanatban, ahogy a látványosság lezajlott, már meg is feledkezett.

12. La bosszút forral

A dzsungel fáin nagy félkört leírva, a majomember egy másik helyen kijutott a folyóhoz. Ivott, majd ismét felkapaszkodott a fák ágai közé. Miközben ő a múltat feledve, a jövővel mit sem törődve vadászgatott, a nyomát kutatva egy hátborzongatóan bizarr, ijesztő karaván közeledett a sötét őserdőkön, a ritkás, ligetes térségeken, a tágas réteken keresztül, ahol a titokzatos földrész megszámlálhatatlan sokaságú növényevő állata legelészett. Ötven rémisztő külsejű, szőrös testű, göcsörtös és görbe lábú férfi alkotta a csapatot. Késekkel és nagy husángokkal voltak felfegyverkezve, és élükön egy párját ritkítóan szép, csaknem teljesen meztelen nő menetelt. La volt az Oparból, a lángsugarú isten főpapnője, ötven förtelmes papjával. A szent áldozati tőr tolvaját keresték.

La korábban sohasem járt Opar düledező külső falain túl, de a szükség kényszerítő ereje sose volt korábban ekkora. Elveszett a szent tőr! Az évszázadok megszámlálhatatlan során át megőrzött tőrt, -La valamelyik, az elsüllyedt és elfeledett Atlantiszon élt, de réges rég halott ősétől kapott örökül vallási tiszte és uralkodói hatalma jelvényeként. A koronagyémántoknak vagy Anglia nagypecsétjének eltűnése sem okozhatott volna nagyobb megdöbbenést a mindenkori brit királynak, mint amekkorát a szent tőr ellopása keltett az opariákban, a földön valaha létező legrégebbi civilizáció elcsökevényesedett maradékainak királynőjében és főpapnőjében.

Amikor Atlantisz minden hatalmas városával, megművelt földjével, virágzó kereskedelmével, kultúrájával és gazdagságával egyetemben

elsüllyedt a tengerben, semmi más nem maradt utána, csupán egy maroknyi, Közép-Afrika roppant aranybányáit kiaknázó telepes. Tőlük a fejlődésben ily módon visszamaradott rabszolgáktól és a későbbi vérkeveredés eredményeként az emberszabású majmoktól származó Opar csökött férfiai. Ám a sors különös szeszélye folytán és a természetes kiválasztódás következtében - a régi atlantiszi emberfaj a nőkben tisztán és romlatlanul maradt fenn. Ők voltak az atlantiszi uralkodóház azon egyetlen hercegnőjének leszármazottai, aki a nagy katasztrófa idején Opárban tartózkodott. Ilyen volt La is.

Izzásig hevült a harag a főpapnő szívében, a gyűlölet olvadt lávaként fortyogott keblében Tarzan, a dzsungel fia iránt. A heves érzelmeket, amelyeket oltárának megszentségtelenítése váltott ki a maga vallásának fanatikus hívéből, a háromszorosára fokozta a semmibe vett nő haragja. Két ízben helyezte immár a szívét az istenhez hasonlatos majomember lába elé, és mindkétszer visszautasításban volt része. La tudta magáról, hogy szép - és nem csupán a történelem előtti atlantiszi felfogás szerint volt szép, hanem külsőre a modern idők ízlése szerint is tökéletes teremtménynek számított. Mielőtt Tarzan először megfordult Oparban, La sohasem látott saját nemzetségének torz, kis görcs férfiain kívül más hímnemű embert. Tudta, hogy ezek közül valamelyikkel előbb vagy utóbb egybe kell kelnie, nehogy a főpapnői tisztség egyenes ági utódlása megszakadjon, hacsak a sors másfajta férfiakat nem vezérel Oparba. Míg Tarzan első alkalommal ott nem járt, Lának meg sem fordult a fejében, hogy hozzá hasonló férfiak is léteznek. Csak saját rémséges kis papjait ismerte, meg a nagy emberszabású majomtörzsnek a hímjeit, akik időtlen idők óta Oparban és környékén tanyáztak, és akiket az opariak lassanként már-már magukkal egyenrangúnak tekintettek. Opar legendái között némelyik történet a régi idők istenhez hasonlatos férfiairól és a jóval utóbb jött feketékről szólt. Ám ez utóbbiak ellenségek voltak. A legendák örökké ébren tartották a reményt, hogy egy nap az a földrész, amelyről az ő fajuk származik, ismét ki fog emelkedni a tengerből, és elküldi faragott, aranydíszes, rabszolgák hajtotta gályáit hosszú ideje számkivetett telepeseinek megmentésére. Tarzan érkezése La keblében vérmes reményeket ébresztett. Úgy hitte, hogy eme ősrégi jövendölés beteljesedése immár elérhető közelségbe került. De még ennél is hevesebben lobbant lángra Tarzan jövetelétől a szerelem forró tüze a főpapnő szívében, aki különben sohasem tudta volna meg, mi ez a mindent elemésztő szenvedély, mert egy ilyen csodálatos teremtÉs, mint amilyen La volt, sohasem szerethetett volna bele Opar visszataszító papjainak valamelyikébe. A szokás, a kötelességérzet és a vallásos buzgóság talán létrehozta volna a frigyet, de az ő részéről szerelemről szó sem lehetett volna. Mire ifjú nővé fejlődött, ezernyi hideg, szívtelen és gyönyörű nő leszármazottjaként, akik soha nem ismerték a szerelmet, maga is hideg és szívtelen teremtéssé vált. Így aztán, amikor találkozott a szerelemmel, ezernyi generáció elfojtott szenvedélye szabadult fel benne, és lelke vágyakozással teli, fortyogó, morajló vulkánná változott. Hogy a vágy nem teljesült be, a szerelem, a gyöngédség és az odaadás izzó tüze olthatatlan gyűlöletté és bosszúvággyá változott.

Ezek a körülmények idézték hát elő azt a lelkiállapotot, amelyben makogó csapata élén La felkerekedett, hogy visszaszerezze magas tisztjének szent jelképét, és bosszút álljon bajainak okozóján. Werperrel nem sokat törődött. Attól a ténytől, hogy a tőrt ő tartotta a kezében, és ő vitte ki Oparból, La még nem forralt bosszút ellene. Természetesen végezni fognak vele, ha elfogják, de halála nem lesz elégtétel La számára.

Tarzan elképzelt haláltusája volt az, ami már előre örömmel töltötte el. Őt meg kell kínozni. Lassú és rettenetes halállal kell meghalnia. szenvedésének arányban kell állnia az elkövetett iszonyatos bűnnel. Elragadta a szent tőrt Lától, szentségtörő kezét a lángsugarú isten főpapnőjére emelte, megszentségtelenítette az oltárt és a templomot. Mindeme dolgokért meg kell halnia. De visszautasította La, a nő szerelmét is, ezért pedig rettentő kínok között, iszonyatos halál várjon rá.

La és papjainak útja nem volt mentes különféle kalandoktól. Szokatlanok voltak számukra a dzsungel ösvényei. Különben nemigen merészkedett egyikük sem Opar düledező falain túlra.

Most éppen a csapat nagy létszáma oltalmazta meg őket, így jó darabig sikerült halálos kimenetelű baj nélkül végighaladniuk a Tarzan és Werper járta úton. Velük tartottak az óriásmajmok is, és rájuk hárult a préda nyomon követésének dolga, amely feladat messze meghaladta az opariak képességeit. La volt a parancsnok. Ő intézkedett a menetoszlop elrendezését illetően, ő választotta ki a táborhelyeket, ő döntött a pihenőkről és az út folytatásáról, és bár tapasztalatlan volt ilyen ügyekben, természetes intelligenciája olyannyira a férfiak és az óriásmajmok fölé emelte, hogy jobban tette a dolgát, mint arra bárki más képes lett volna közülük. Keménykezű dirigens volt, mert utálattal és megvetéssel tekintett le ezekre az idomtalan teremtményekre, akik közé a kegyetlen sors vetette. Bizonyos mértékig rajtuk töltötte ki szerencsétlensége és visszautasított szerelme miatti indulatait. Jó védett hajlékot építtetett velük magának minden éjszakára, amely előtt nagy tűznek kellett égnie sötétedéstől virradatig. Ha elfáradt a gyaloglásban, megparancsolta, hogy egy hevenyészett hordszéken vigyék tovább, és nem akadt aki kétségbe merte volna vonni, hogy van-e felhatalmazása vagy joga ilyen szolgálatokat követelni. Tulajdonképpen eszükbe sem jutott ilyesmit kérdezni. Számukra La istennő volt, akit mindegyikük szeretett, és mindegyikük azt remélte, hogy ő lesz az, akit párjául választ, így aztán rabszolgaként szolgálták, zokszó nélkül elviselték rosszkedvének csípős korbácsütéseit, és dölyfösen lenéző modorát.

Sok-sok napon át meneteltek így. Az óriás majmok könnyűszerrel követték a nyomot, és kevéssel mindig a karaván derékhada előtt jártak, hogy figyelmeztethessék a többieket, ha valamilyen veszély fenyeget. Az egyik déli pihenő idején történt, hogy míg mindenki leheveredve pihent a fárasztó menetelés után, az egyik majom hirtelen felkelt, és beleszagolt a fújdogáló szellőbe. Mély torokhangon csendre intette a többieket, és a következő pillanatban széllel szemközt nesztelenül neki is vágott a dzsungelnek. La és papjai csendben gyülekeztek, a rémséges kis emberkék késeiket, husángjaikat szorongatták, és várták, hogy a csimbókos szőrű emberszabású majom visszatérjen.

Nem is kellett sokáig várniuk, mert hamarosan előbukkant egy dús levelű bozót mögül, és feléjük tartott. Egyenesen La elé járult. Az óriásmajmok nyelvén, amely egyben az elkorcsosult opariak nyelve is volt, így szólt hozzá:

- A nagy Tarmangani ott fekszik és alszik - azzal abba az irányba mutatott, ahonnan éppen visszaérkezett. - Gyertek. Most megölhetjük.

- Ne öljétek meg! - adta ki a parancsot La hidegen. - Élve és sértetlenül hozzátok ide nekem a nagy Tarmanganit. A bosszú joga Láé. Menjetek, de ne csapjatok zajt! - és kézmozdulata valamennyi kísérőjének szólt.

A kísérteties csapat óvatosan lopakodott a dzsungelben az óriásmajom nyomát követve, míg az végül kezét felemelve meg nem állította őket. Valamivel előbbre, felfelé mutatott. Egy alacsony ágon elnyúlva megpillantották az óriás testű majomembert, aki még álmában is egy erős ágba kapaszkodott a kezével, barna lábát pedig egy másikon vetette át. Tarzan, a dzsungel fia, gondtalanul heverészett. Hasát telerakva mélyen aludt, és közben Numáról, az oroszlánról és Hortáról, a vaddisznóról, meg a dzsungel többi lakójáról álmodott. Veszélyre utaló jelek nem jutottak el a majomember szunnyadó érzékszervéig - nem látta maga alatt a földön a lopakodó szőrös alakokat, sem azt a három majmot, akik csendben odamásztak mellé a fára.

A veszély első jele, amelyet Tarzan érzékelt, a rázuhanó három test súlya volt, amint a három majom rávetette magát, és magával

rántotta a földre, ahol félig kábán terült el. Egy pillanat alatt rárohant az ötven szőrös ember, illetve hát annyi, amennyi a közelébe férkőzhetett. A majomember azon nyomban egy kavargó, acsarkodó, vagdalkozó, rémisztő örvény középpontjává vált. Becsülettel küzdött, de a túlerő túlságosan nagy volt. Lassan leteperték, igaz, nemigen volt közöttük egy sem, aki ne viselte volna magán hatalmas ökle vagy marcangoló foga nyomait.

13. Kínszenvedésre és halálra ítélve

La mindvégig követte csapatát, és amikor látta, hogy foggal-körömmel esnek Tarzannak, hangos kiáltással figyelmeztette az övéit, hogy ne öljék meg. Látta, hogy lassan gyengül, a nagy létszámfölényben levő ellenség hamarosan felül fog kerekedni, és nem is kellett sokáig várnia arra, hogy a dzsungel óriásszülötte megkötözve, magatehetetlenül heverjen a lába előtt.

- Vigyétek arra a helyre, ahol megálltunk - parancsolta. Emberei a kis tisztásra hurcolták, és egy fa alatt a földre dobták Tarzant. - Építsetek nekem lombkunyhót! - vezényelt La. - Ittmaradunk éjszakára, és holnap La áldozati ajándékként fel fogja ajánlani templomunk eme bemocskolójának szívét a lángsugarú istennek. Hol van a szent tőr? Ki vette el tőle?

Ám a tőrt senki sem látta, és mindegyikük teljes határozottsággal állította, hogy a megszentelt fegyver nem volt Tarzannál, amikor elfogták. A majomember az őt fenyegetően körülvevő alakokra nézett, és kihívóan rájuk vicsorította a fogát. Majd Lára nézett, és elmosolyodott. Semmi félelmet nem érzett a halál torkában.

- Hol a tőr? - kérdezte tőle La.

- Nem tudom - felelte Tarzan. - Az az ember magával vitte, amikor éjszaka elillant. Mivel annyira szeretnéd, hogy megkerüljön, hajlandó lettem volna megkeresni az illetőt, visszaszolgáltatni a tőrt, ha nem ejtettetek volna foglyul. Így, hogy halálra szántatok, nem tudom visszaszerezni. Képesek voltatok ezt a hosszú utat csupán a miatt a tőr miatt megtenni? Engedjetek el, megkeresem az emberemet, és visszahozom a fegyvert.

La keserűen felnevetett, mert a szíve mélyén nagyon is jól tudta, hogy Tarzan vétke nemcsak Opar szent tőrének eltulajdonítása, hanem sokkal több annál. Ám a látványtól, ahogy ott feküdt előtte megkötözve és magatehetetlenül, könnyek futották el a szemét. El kellett fordulnia, nehogy elárulja magát. Megingathatatlan maradt azonban elhatározása, hogy Tarzannak rettenetes gyötrelmekkel, és végül halállal kell meglakolnia azért, mert vissza merte utasítani La szerelmét.

Amikor a kunyhó elkészült, La odavitette Tarzant.

- Egész éjszaka kínozni fogom - mondta a foga között papjainak -, és a virradat legelső sugarára már elő is készíthetitek a tüzes oltárt, amelyen szívét felajánljuk a lángsugarú istennek. Gyűjtsetek jó gyantás fát, és a tisztás közepén rakjátok össze olyan alakúra és nagyságúra, mint amilyen az oltár Oparban, hogy a lángsugarú isten letekintve örvendezhessék kezünk munkájának.

A nap hátralévő részében Opar papjai a tisztás közepén az oltár elkészítésén buzgólkodtak. Munka közben hátborzongató vallásos énekeket kántáltak ama eltűnt földrész ősi nyelvén, amely az Atlanti-óceán fenekén nyugszik. Nem tudták, mi az értelme a szövegnek, amelyet kórusban szajkóztak, csupán szolgaian elismételték a régi rituálét, amely mindig mesterről tanítványra szállt azon rég feledésbe merült nap óta, amikor a neandervölgyinél régebbi piltdowni ember ősei még a farkuknál fogva hintáztak azoknak a nyirkos őserdőknek a fáin,

amelyeknek helyén ma Anglia található.

La pedig a kunyhó mélyén járkált fel-alá a közönyös majomember mellett. Tarzan beletörődött sorsába. A fejére kimondott ítélet fekete halotti kárpitján át nem látta felvillanni a menekvés egyetlen reménysugarát sem. Tudta, hogy hatalmas izmaival sem képes eltépni csuklóját és bokáját megbénító, sokszorosan rátekert kötelet, mert erejét megfeszítve többször megpróbált már kiszabadulni, de mindhiába. Kívülről nem remélhetett segítséget, a táboron belül pedig csupa ellenség vette körül, mégis rámosolygott Lára, aki ideges léptekkel ide-oda járkált a kunyhó egyik végétől a másikig.

És La? La a kését szorongatta, de nem szúrt. "Ma éjszaka" - gondolta. "Ma éjszaka, ha besötétedik, meg fogom kínozni." Csak nézte a férfi tökéletes, istenszerű alakját, szabályos, mosolygó arcát, és újra csak megremegtette szívét. Eszébe jutott visszautasított szerelme, eszébe jutottak vallása parancsai, amelyek szerint átkozott az a hitetlen, aki megbecstelenítette a szentélyek szentélyét, aki Opar vérfoltos oltáráról elorozta a lángsugarú istennek felajánlott áldozatot - méghozzá nem is egyszer, hanem háromszor. Három alkalommal tette csúffá Tarzan La atyáinak istenét. E gondolatra a főpapnő megállt, és letérdelt a férfi mellé. Kezében éles kést tartott. A majomember oldalához szorította a hegyét, és megtolta a kés markolatát, de Tarzan csak mosolygott, és vállat vont. Milyen szép férfi! La fölébe hajolt, és a szemébe nézett. Milyen tökéletes az alakja. A főpapnő gondolatban összehasonlította foglyát azokkal a csökött, göcsörtös testű férfiakkal, akik közül társat kell majd választania, és beleborzongott a gondolatba. Beállt a szürkület, a szürkület után pedig az éjszaka. Nagy tűz lobogott a tüskés bomával körülvett táborban. A lángok változó fényességgel világították meg a tisztás közepén nemrég emelt oltárt, és a lángsugarú isten főpapnőjének lelki szemei előtt felvillantották a hajnal eljövendő eseményének képeit. Látta ezt a tökéletes, óriás testet vonaglani a máglya lobogó lángja között. Elképzelte, amint a mosolygó ajkak megégve és elfeketedve leválnak a majomember erős, fehér fogsoráról, amint a szép formájú arcot keretező kócos fekete hajfürtöket elnyeli egy fellobbanó lángnyelv.

És még sok-sok iszonyú képet is látott, amint ott állt lehunyt szemmel és ökölbe szorított kézzel gyűlöletének tárgya fölött ... De ó! Valóban gyűlölet volt az, amit az opari La érzett?

A dzsungelbeli éjszaka sötétje leereszkedett a táborra, és fel-fellobbanó lángjával csupán a tűz világított valamelyest, amelyet az emberevő állatok elriasztására gyújtottak. Tarzan csendesen feküdt a földön kötelékei rabságában. Szenvedett a szomjúságtól, a csuklójába és a bokájába belevágó szoros kötelektől, de nem panaszkodott.

Tarzan a dzsungelben élő fenevad volt, aki a vadállat szenvtelenségét és az ember intelligenciáját egyesítette magában. Tudta, hogy sorsa megpecsételődött, hogy könyörgéssel úgysem érhetné el a rá kirótt zord vég enyhítését, ezért aztán nem vesztegette aszót hiábavaló esdeklésre. Türelmesen várt abbéli szilárd meggyőződésében, hogy szenvedései nem tartanak majd örökké.

A sötétben La odahajolt fölé. Kezében ott volt az éles kés, elméjében pedig az eltökéltség, hogy késedelem nélkül elkezdi kínozni a férfit. A kést már nekinyomta az oldalának, és La arca egészen közel volt Tarzanéhoz, amikor kinn újabb halom fát dobtak a tűzre, és a fellobbanó lángok élesen megvilágították a kunyhó belsejét. Ajkaihoz egészen közel La megpillantotta az erdei isten tökéletes arcvonásait, és asszonyi szívét egyszeriben eltöltötte a nagy-nagy szeretet, amelyet azóta érzett Tarzan iránt, hogy először látta. Hatalmába kerítette az a szenvedély, amely azok alatt az évek alatt halmozódott föl benne, míg róla álmodott.

La, a főpapnő, tőr rel a kezében a magatehetetlen alak fölé tornyosult, aki istensége megszentelt hajlékát merte

megbecsteleníteni. Nem lesz semmiféle kínzás - következzék az azonnali halál! Ne kelljen tovább eltűrnie a mindenható úristennek a templom beszennyezőjének mocskos látványát. Csupán egyetlen döfés a súlyos késsel, és a tetem máris mehet az odakint égő máglyára. A tőrt tartó kar megmerevedett, kész volt arra, hogy lesújtson, és akkor La, a nő, hirtelen elerőtlenedve omlott rá a szeretett férfi testére.

Keze megmozdult, némán cirógatni kezdte meztelen bőrét, homlokát, szemét. Ajkát forró csókkal borította el, befedte testével, mintha meg akarná oltalmazni az iszonyatos sorstól, amelyre ő maga szánta, és reszkető, megindító hangon a szerelmét kérte. Az őrjöngő szenvedély órákon át uralma alatt tartotta a lángsugarú isten felhevült szolgálólányát, míg végül legyőzte őt az álom, és La öntudatlanul nyúlt el a férfi mellett, akinek megkínzását és megölését esküvel ígérte. Tarzan pedig, aki nem sokat gondolt a jövővel, békésen aludt La ölelésében.

A hajnalnak még csak legelső jelei mutatkoztak, amikor Tarzan az opari papok kántálására felébredt. A halk és fojtott hang hamarosan áradóan zengő, barbár, vérszomjas énekké erősödött. La megmoccant. Gyönyörű karjával közelebb húzta magához Tarzant - ajka mosolyra nyílt, és akkor felébredt. Ahogy eljutott a tudatáig, hogy mit is jelent a halálének, a mosoly lehervadt az arcáról, és szeme tágra nyílt a rémülettől.

- Szeress engem, Tarzan! - kiáltotta. - Szeress, és megmenekülsz!

Tarzannak fájt megkötözött keze-lába. A hosszú ideje elégtelen vérellátás miatt a kínok kínját állta ki. Dühösen felmordult, és oldalára hemperedve hátat fordított Lának. Ez a válasza!

A főpapnő talpra ugrott. A szégyen forró, vörös hulláma öntötte el az arcát, majd sápadtan odalépett a kunyhó bejáratához.

- Gyertek, papjai a lángsugarú istennek! - kiáltotta -, és készítsétek elő az áldozatot.

A torzszülött alakok a kunyhó felé közeledtek. Beléptek, megragadták és magukkal vitték Tarzant, és miközben ütemes kántálásba kezdtek, görbe testüket ide-oda himbálták vért és halált idéző énekük ritmusára. Mögöttük ott lépkedett La, ugyancsak testét himbálva, de nem a megszólaltatott ének ütemére. A főpapnő arca sápadt, elkínzott volt a viszonzatlan szerelemtől és az eljövendő percek iszonyú borzalmaitól. La elhatározása megingathatatlan volt. A hitetlennek meg kell halnia! A tüzes oltáron kell meglakolnia szerelme visszautasítójának. Látta, amint papjai a durva ágakra fektetik a tökéletes testet. A főpap, ez a hajlott hátú, görbe lábú, csökött, rémséges alak, akivel a szokás értelmében frigyre kell majd lépnie, égő fáklyával közeledik, majd megáll, és csak a parancsára vár, hogy lángra lobbantsa az áldozati máglya köré helyezett rőzsenyalábokat. Sárga fogai kivillantak, amint szőrös, vadállati arca már előre kéjes vigyorba torzult. Tenyerét begörbítette, hogy azzal fogja fel az áldozat kiömlő vérét - a vörös nektárt, amellyel Oparban az arany áldozati kelyheket töltötték volna meg.

La felemelt késsel a kezében közeledett, arcát a felkelő nap felé fordította, és ajkai imát mormoltak népe tüzes istenéhez. A főpap kérdőn nézett rá - a fáklya már-már a kezéig leégett, és a rőzse csábítóan közel volt. Tarzan lehunyta a szemét, és várta a véget. Tudta, hogy szenvedni fog, mert halványan emlékezett rá, hogy korábban égette már meg magát. Tudta, hogy szenvedni fog, és meg fog halni, de arcizma se rándult. A halál nem számít rendkívüli dolognak a dzsungel lakóinak szemében, akik egész életük során nappal kéz a kézben sétálgatnak a kegyetlen kaszással, éjszaka pedig mellette térnek nyugovóra. Még az is kétséges, hogy a majomember eltűnődött-e azon, mi lesz a halál után. Az igazság az, hogy a vég közeledtekor gondolatai a szép kavicsok körül forogtak, amelyeket elvesztett, ugyanakkor minden érzékszervével pontosan észlelte, hogy mi történik körülötte.

Érezte, hogy La fölébe hajol, és erre kinyitotta a szemét. Látta a főpapnő sápadt, elkínzott arcát, és könnyektől homályosult szemét.

- Tarzan, én Tarzanom! - sóhajtott La - mondd, hogy szeretsz, hogy eljössz velem Oparba, és életben fogsz maradni. Még népem haragjával dacolva is megmentelek. Az utolsó lehetőséget kínálom. Mi a válaszod?

Az utolsó percben a kegyetlen vallási kultusz főpapnője fölött ismét a nő győzedelmeskedett. Ott hevert előtte az oltáron az egyetlen lény a világon, aki képes volt fellobbantani a szerelem lángját szűzi keblében. Látta a vadállati külsejű, fanatikus papot, aki egy nap a párja lesz, ha nem talál nála kevésbé visszataszítót, amint ott áll az égő fáklyával, készen arra, hogy meggyújtsa a máglyát. De a majomember iránti minden eszelős szenvedélye ellenére is el volt szánva arra, hogy parancsot ad a tűz fellobbantására, ha Tarzan utolsó szava nem kedvére való. Hullámzott a keble, amint egészen közel hajolt a férfihoz.

- Igen vagy nem? - suttogta.

A dzsungel felől, a távolból, hirtelen elmosódott hang hallatszott, amelytől egyszeriben a remény fénye csillant fel Tarzan szemében. Hangját kieresztve hátborzongató üvöltést hallatott, olyat, hogy La néhány lépést visszahátrált mellőle. A pap türelmetlenül morgott, és egyik kezéből a másikba kapta át a fáklyát, miközben egyre közelebb tartotta a lángot a máglya gyúlékony rőzséből rakott aljához.

- Mi a válaszod? - sürgette Tarzant La. - Mit válaszolsz arra, hogy az opari La szeret?

A hang, amely felkeltette Tarzan figyelmét, közeledett. Most már a többiek is hallották az átható elefánt-trombitálást. Amikor La tágra nyílt szemmel Tarzan arcába nézett, hogy onnan olvassa le boldog vagy gyötrelmes sorsát, a férfi vonásain azt látta, hogy valami erősen foglalkoztatja. Most végre sejteni kezdte, mi volt a célja Tarzannak az iménti átható üvöltéssel. Tantort, az elefántot hívta segítségül! Haragos, ádáz indulat ült ki La arcára.

- Szóval visszautasítod Lát! - kiáltotta. - Hát akkor halj meg! A fáklyát! - adta ki a parancsot a pap felé fordulva.

Tarzan felnézett a nő arcába.

- Tantor közeledik - mondta. - Azt hittem, hogy a segítségemre lesz, de a hangjából most már tudom, hogy meg fog ölni engem is, téged is, és mindazokat, akik az útjába kerülnek, azokat pedig, akik elrejtőznek előle, Sita, a párduc leleményességével fogja felkutatni, mert Tantort a szerelmi téboly szállta meg.

La nagyon is jól tudta, hogy a párzási időszakban a hím elefántot micsoda esztelen őrjöngés keríti hatalmába. Tudta, hogy Tarzan nem túlzott. Ha az ördög belebújik az óriás fenevad ravasz és kegyetlen agyába, akkor keresztül-kasul fogja hajkurászni az erdőben azokat, akik megúszták az első rohamot, vagy pedig a vadállat továbbmegy, és vissza sem jön - de senki sem sejtheti előre, mi fog történni.

- Nem tudlak szeretni, La - mondta Tarzan halkan. - Nem tudom, miért, hiszen nagyon szép vagy. Nem tudnék elmenni Oparba és ott élni - én megszoktam, hogy az egész tágas dzsungelben szabadon kóborolhatok. Nem, nem tudlak szeretni, de nem tudnám elnézni azt sem, hogy a tébolyult Tantor öklelő agyarai okozzák halálodat. Vágd el a kötelékeimet, amíg nem késő. Mindjárt itt lesz a nyakunkon. Vágd el a köteleket, hátha meg tudlak menteni.

Tekergőző, bodor füst szállt fel a máglya egyik sarkánál - a lángok ropogva törtek az égnek. La úgy állt ott, mint a kétségbeesés

eleven, gyönyörű szobra, miközben Tarzanra és a tovaterjedő lángokra bámult. Még egy perc, aztán a lángok kinyúlnak, és a markukba kaparintják a férfit. A sűrű erdő felől letört ágak, kidöntött fatörzsek zaja hallatszott. Tantor, a dzsungel pusztító istene tartott feléjük. A papok nyugtalankodni kezdtek. Aggódó pillantásokat vetettek előbb a közeledő elefánt, majd La felé.

- Meneküljetek! - parancsolt rájuk La, aztán lehajolt, és elvágta a foglya kezét-lábát megbénító köteleket. Tarzan egy szempillantás alatt leugrott a földre. A papok haragosan és csalódottan üvöltöztek. Az, aki a fáklyát tartotta, fenyegetően egy lépést tett La és a majomember felé.

- Hitszegő! - ordította a nőnek. - Ezért meghalsz! - Azzal husángját felemelve a főpapnőre rontott, de Tarzan ott állt előtte.

A majomember egészen közel ugorva ellenfeléhez, megragadta a magasba emelt fegyvert, és kicsavarta az őrjöngő megszállott kezéből, mire a pap foggal-körömmel esett neki. Akkor egyik kezével Tarzan megmarkolta a fickó zömök, csökött testét, majd magasan a feje fölé emelte, és társai közé hajította, akik immár azért gyűltek össze, hogy ha kell, megrohanják foglyukat.

La büszkén, kését készenlétben tartva állt a majomember mögött. Tökéletes homlokán a félelemnek halvány nyoma sem látszott. Gőgös megvetést érzett papjai iránt, és csodálta a férfit, akit oly reménytelenül szeretett.

Ez volt az a pillanat, amikor hirtelen berobbant a színre a tébolyult elefántbika. Hatalmas agyarú állat volt, apró szemei lángoltak az eszelős dühtől. A papok a rémülettől bénultan álltak a helyükön. Tarzan viszont megfordult, és Lát a karjába kapva a legközelebbi fa felé iramodott.

Tantor fültépő trombitálás közepette nekitámadt. La mindkét fehér karjával a majomember nyakába kapaszkodott. Érezte, hogy a férfi felugrik a magasba, és nem győzte csodálni erejéért és ügyességéért, amikor még az ő súlyát is cipelve, ügyesen felszökött egy terebélyes fa alacsonyabb ágai közé, majd sebesen elindult vele felfelé, olyan magasra, ahol a vastag bőrű állat kígyózó ormánya már nem érhette el.

Így felsülvén, az óriás elefánt sarkonfordult, és a boldogtalan papokra rontott rá, akik rémülten szóródtak szerteszét. A legközelebbit felöklelte. és felhajította a magasba, az egyik fára. A másikat megragadta tekergőző ormányával, és nekicsapta egy vaskos fatörzsnek, majd ledobta a péppé zúzott testet, hogy vadul trombitálva máris újabb után nézzen. Kettőt hatalmas lábával taposott szét. A többiek végre eltűntek a dzsungelben. Tantor figyelme most ismét Tarzan felé fordult, mert az őrültség egy ik szimptómája éppen az, hogy a gyengéd érzelmek a visszájukra fordulnak - a természetes szeretet valaki iránt természetellenes gyűlöletté változik. A dzsungel íratlan évkönyveiben példa nélküli volt az a közmondásos szeretet, amely a majomembert és Tantor törzsét egymáshoz fűzte. Az egész dzsungelben egyetlen elefántnak sem jutott volna eszébe bántani a Tarmanganit - a fehér majmot, de most, hogy a párzási időszak őrülete hatalmába kerítette, az óriás bika el akarta pusztítani réges-régi játszópajtását.

Így hát Tantor visszament ahhoz a fához, amelyen La és Tarzan kuporgott. Felágaskodva nekitámaszkodott mellső lábával a fa törzsének, és hosszú ormányával felnyúlt utánuk a magasba. Tarzan számított erre, és annyival tovább mászott, hogy a bika még így sem érte el őket.

A sikertelenség még jobban feldühítette a tébolyult állatot. Úgy bőgött, trombitált és üvöltött, hogy a föld reszketett hatalmas erejű hangjától. Nekivetette a fejét a fának, tolni kezdte. A fa meg is hajolt borzasztó erejétől, de állta a rohamot.

Tarzan viselkedése rendkívül különös volt. Ha Numa, Sabor vagy Sita vagy a dzsungel bármely más fenevadja igyekezett volna elpusztítani őt, a majomember ide-oda táncolt, mindenféle szitkokat, tárgyakat hajigált volna támadója fejéhez. Sértegette és csúfolta volna őket, végigmondva a teljes dzsungelbeli "huszármiatyánk"-ot, amelyet nagyon is jól ismert..., most viszont csak ült biztos távolságra Tantortól, és szép arcára az őszinte bánat és sajnálat ült ki, mert minden dzsungellakó közül Tarzan Tantort szerette a legjobban. Akkor sem jutott volna eszébe megölni, ha megtehette volna. Csupán egyetlen dolog foglalkoztatta, a menekülés, mert tudta, hogy a párzási őrület elmúltával Tantor újra észre fog térni, és hogy akkor majd ismét módja lesz teljes hosszában elnyúlni hatalmas hátán, és bolondságokat beszélni óriás, csapkodó fülébe.

Tantor, látva, hogy hiába nyomja, a fa nem dől ki, még jobban megdühödött. Felnézett a feje fölött a magasban kuporgó két alakra, vérben forgó szeméből tébolyult gyűlölet sugárzott, és aztán rácsavarta ormányát a fa törzsére. Jól szétvetette hatalmas lábait, nekiállt gyökerestül kitépni a dzsungel óriását. Tantor roppant nagy állat volt, elképesztő erejének teljében levő, irdatlanul megtermett bika. Rettenetesen igyekezett, és Tarzan elképedésére a faóriás gyökerei kisvártatva lassan kezdtek meglazulni. A fatörzs tövénél kis dombok és hegyhátak emelkedtek ki a talajból, a fa megdőlt - látszott, még egy pillanat, és gyökerestül kifordul a földből.

A majomember hátára kapta Lát, és amikor a fa függőleges helyzetéből kimozdulva lassan dőlni kezdett, hogy a következő pillanatban hirtelen nekilódulva végérvényesen a földre zuhanjon, átlendült az egyik szomszédos, kisebb fa ágaira. Nagy és kockázatos ugrás volt. La borzongva hunyta le a szemét, de amikor ismét kinyitotta, azt látta, hogy biztonságban van. Tarzan pedig szélvészsebesen rohant tovább az erdőn keresztül. A tövestül kicsavart fa nagy robajjal vágódott le a hátuk mögött a földre, maga alá temetve az útjába eső kisebb fákat. És akkor Tantor, aki immár rájött, hogy zsákmányai megszöktek előle, ismét rémisztő trombitálásba kezdett, és nagy iramban a nyomukba szegődött.

14. A papnő is csak nő

La először lehunyta a szemét, és rémülten kapaszkodott bele Tarzanba, de nem sikoltozott. Hamarosan annyira összeszedte bátorságát, hogy körűl mert nézni, le-lepillantott a földre, sőt az egyik fáról a másikra való nagy ívű, nyaktörő ugrások alatt is nyitva tartotta a szemét. Biztonságérzet töltötte el, annyira megbízott a tökéletes testi adottságokkal rendelkező férfiban, akinek erejétől, idegeitől és ügyességétől függött sorsa. Egy alkalommal tekintetét a lángoló napra emelte, és hálaimát rebegett pogány istennek, amiért nem engedte elpusztítani ezt az istenhez hasonló lényt, és hosszú szempilláin könnycseppek futottak le. Különös, ellentmondásos teremtés volt ez az opari La - a körülmények és a velük ellentétes érzelmek szorításában vergődött. Hol egy szívtelen isten kegyetlen és vérszomjas teremtménye volt, hol pedig könyörületes és gyengéd szívű, könnyen ellágyuló nő. Néha maga volt a megtestesült féltékenység és bosszúszomj, néha meg zokogó kislány, nagylelkű és megbocsátó. Egyszer szűzies, máskor kéjsóvár - de mindig nő. Ilyen volt La.

Arcát erősen odaszorította Tarzan vállához. Lassan elfordította a fejét, míg forró ajkai a férfi bőrét nem érintették. Szerette őt, sőt örömmel meghalt volna érte, és mégis egy órával ezelőtt még kész lett volna kést döfni a szívébe, egy újabb óra múlva talán ismét.

A dzsungelben menedéket kereső egyik boldogtalan pap véletlenül a megdühödött Tantor szeme elé került. A hatalmas fenevad arra felé kanyarodott, rárontott a göcsörtös kis emberre, ártalmatlanná tette, és mivel így eltért eredeti irányától, célját vesztve tovább haladt

dél felé. Néhány perc múlva még trombitálásának zaja is elhalt a távolban.

Tarzan leugrott a fáról, és La is lecsusszant a hátáról a földre.

- Hívd össze az embereidet - mondta Tarzan.

- Meg fognak ölni engem - válaszolta La.

- Nem fognak megölni - mondott ellent neki a majomember. - Senki sem fog megölni, amíg Tarzan, a dzsungel fia itt van. Hívd ide őket, és majd beszélünk velük.

Hangját kieresztve La valami rejtelmes, fuvolahanghoz hasonló kiáltást hallatott, amely messzire szétterjedt a dzsungelben. Válaszul hol közelebbről, hol távolabbról az opari papok ugatásszerű kiáltása harsant: - Jövünk! Jövünk! - La újra meg újra megismételte a hívó jelet, míg végül hol egyesével, hol párosával kíséretének nagyobb része oda nem érkezett, és meg nem állt kissé távolabb a főpapnőtől és megmentőjétől. Sötét arccal, fenyegetően összehúzott szemöldökkel gyülekeztek. Tarzan így szólt hozzájuk:

- Lának nem esett baja - mondta a majomember. - Ha megölt volna engem, most ő maga is halott lenne, miként közületek is sokan. De ő megkímélte az életemet, hogy megmenthessem az övét. Menjetek vissza a magatok útján vele Oparba, és Tarzan is visszamegy a maga útján a dzsungelbe. Legyen mindörökre béke Tarzan és La között. Mi a válaszotok?

A papok morgolódtak, és a fejüket rázták. Egymás között tanácskoztak, és La meg Tarzan láthatta, hogy a javaslat nem nyerte el a tetszésüket. Nem kívánták visszafogadni Lát, és igenis végre valóban fel kívánták áldozni Tarzant a lángsugarú istennek. Végül a majomember elvesztette a türelmét.

- Engedelmeskedjetek királynőtök parancsainak - mondta -, és menjetek vissza vele Oparba, vagy máskülönben Tarzan, a dzsungel fia, egybegyűjti az őserdő többi lakóját, és mindnyájatokat megöl. La azért mentette meg az életemet, hogy én megmenthessem a tieteket és az övét. Nagyobb hasznotokra voltam elevenen, mint lettem volna holtan. Ha nem vagytok mindnyájan bolondok, hagytok békében elvonulni, és visszatértek Lával Oparba. Nem tudom, hogy hol van a szent tőr, de készíthettek magatoknak másikat. Ha nem vettem volna el Lától, meggyilkoltatok volna, és az istenetek most bizonyára örül, hogy elvettem, mert így megmenthettem papnőjét a szerelmi tébolyba esett Tantortól. Hajlandók vagytok visszamenni Oparba Lával, és megígéritek, hogy semmiféle bántódása nem esik?

A papok kis csoportba gyűltek össze, tanakodtak, vitatkoztak, öklükkel a mellüket döngették, kezüket és szemüket lángoló istenük felé emelték. Morgó, ugató hangon győzködték egymást, míg végül Tarzan számára nyilvánvalóvá vált, hogy egyvalaki közülük nem engedi elfogadni a javaslatát. A főpap volt az, akinek szíve megtelt féltékeny dühvel, amiért La nyíltan kimutatta szerelmét az idegen iránt, holott vallási kultuszuk mindenható szokásai szerint neki kellett volna nyújtania a kezét. Úgy látszott, hogy nemigen lesz megoldás a problémára, de aztán egy másik pap lépett előre, és kezét felemelve Lához intézte szavait.

- Cadj, a főpap - közölte - mindkettőtöket fel akar áldozni a lángsugarú istennek, de Cadj kivételével mi mindnyájan örömest visszatérnénk a királynőnkkel Oparba.

- Sokan vagytok egy ellenében - szólt közbe Tarzan. - Miért ne szerezhetnétek érvényt az akaratotoknak? Menjetek a magatok útján Lával vissza Oparba, és ha Cadj akadékoskodik, öljétek meg.

Opar papjai egyetértő kiáltásokkal üdvözölték az indítványt. Úgy

ítélték meg, nem más az, mint isteni sugallat. Annak következtében, hogy időtlen idők óta vakon engedelmeskedtek mindenkori főpapjaiknak, elképzelhetetlennek látszott a számukra, hogy kétségbe vonhatnák hatalmát. Ám amikor kiderült, hogy rákényszerithetik akaratukat, úgy örültek, mint a gyerekek az új játéknak.

Rárohantak Cadjra, és foglyul ejtették. Fenyegető hangon kiabáltak a fülébe. Husángjaikkal és késeikkel fenyegették, míg végül kelletlenül ugyan, de elfogadta követeléseiket.

Akkor Tarzan odalépett szorosan Cadj elé.

- Pap - mondta. - La most visszamegy a templomába, papjai védelmében, és Tarzan, a dzsungel fia, kijelenti, hogy aki bántani meri, halál fia. Tarzan még a legközelebbi esős évszak előtt újra el fog menni Oparba, és ha Lának bántódása esett, jaj neked, Cadj főpap.

Cadj kelletlenül megígérte, hogy nem fogja bántani királynőjét.

- Védelmezzétek meg őt! - kiáltotta oda Tarzan a többi oparinak. - Védelmezzétek meg, hogy ha Tarzan újra elmegy hozzátok, La ott legyen üdvözlésére.

- La ott lesz üdvözlésedre - szakadt ki a kiáltás a főpapnőből -, és La vágyakozva, örökké vágyakozva fog várni, míg ismét el nem jössz. Ó, mondd, ugye eljössz?

- Ki tudja? - felelte a majomember, azzal gyorsan fellendült az egyik fára, és eliramodott kelet felé.

La egy percig még nézett utána, aztán lehorgasztotta fejét, sóhaj szállt fel ajkáról. Éveket öregedve vágott neki a távoli Opar felé vezető útnak.

Tarzan, a dzsungel fia, csak rohant, rohant a fák ágain, míg az éjszaka sötétje le nem szállt a dzsungelre. Akkor lefeküdt, és úgy aludt el, hogy a másnapnál messzebbre nem gondolt előre, és még La is csak halvány emlékként rögződött tudatában.

Eközben, mindössze néhány napi járóföldre északra, Lady Greystoke már alig várta azt a napot, amikor majd hatalmas erejű ura és parancsolója felfedezi Ahmed Zek gaztettét, sebesen útra kel, hogy kinentse őt, és bosszút álljon. És míg ő John Clayton érkezését próbálta elképzelni, az, aki felé gondolatai szálltak, majdnem teljesen meztelenül egy kidűlt tuskó mellett kuporgott, amely alatt koszos kézzel egy arra tévedt bogár vagy egy ízletes lárva után kutatott.

Két nap is eltelt már az ékkövek ellopását követően, mire Tarzan egyáltalán gondolt rájuk. Akkor, mivel éppen eszébe jutottak, kedve kerekedett újra játszani velük. Mivel nem volt más dolga, mint megtenni, amit hirtelenjében a fejébe vett, felkelt, és az erdőből, ahol az előző napot töltötte, elindult a síkság felé.

Bár semmilyen jel nem mutatta, hogy hol rejtette el a drágaköveket, és bár a helyszín ugyanolyan volt, mint a nádas vége és a füves szavanna között több mérföld hosszúságban elnyúló, megszakítatlan sáv bármely más része, a majomember mégis tévedhetetlen biztonsággal, pontosan arrafelé tartott, ahol a kincsét elásta.

Vadászkésével kifordította a laza földet, amely alatt a zacskónak lennie kellett. Bár még jobban is leásott, mint amilyen mély a gödör eredetileg volt, sem a zacskónak, sem a drágaköveknek nyoma sem volt. Tarzan tekintete elborult, amikor rájött, hogy megrabolták. Nem sokat, szinte semmit nem kellett a fejét törnie ahhoz, hogy biztonságosan megállapítsa a bűnös fél kilétét, és ahogyan az imént sebesen határozott arról, hogy kiássa a drágaköveket, most ugyanilyen gyorsan eredt a tolvaj nyomába.

Jóllehet, a nyom már kétnapos volt, és sok helyütt gyakorlatilag kivehetetlenné vált, Tarzan viszonylag könnyen követni tudta. Egy magunkfajta ember a lábnyomok keletkezése után húsz lépésnyire sem tudta volna követni, de Tarzan, a dzsungel fia, még gyerekkorában oly mértékben kényszerült kifejleszteni érzékszerveit, hogy ahhoz hasonlókra normális halandó aligha tehet szert.

Mi, ha a villamoson mellettünk kapaszkodó utitársunk leheletén megérezzük a fokhagyma vagy a whisky szagát, vagy az előttünk ülő csodálatos hölgy testéből áradó olcsó parfümöt, esetleg még sajnálkozunk is, hogy ilyen érzékeny az orrunk, pedig úgyszólván egyáltalán nem is érzékeljük a szagokat, szaglószervünk gyakorlatilag elcsökevényesedett a vadonban élő állatok kifejlett szerveihez viszonyítva. A lábnyomon hosszú ideig megmarad a testszaga. A mi orrunk nem olyan finom, hogy ezt megérezze, az alacsonyabb rendű állatok, különösen a ragadozók és a ragadozók kedvelt zsákmányai számára azonban ez a szag ugyanolyan érdekes, és gyakran még érthetőbb is, mint számunkra egy nyomtatott könyvoldal.

Tarzan persze nem csupán a szaglóérzékére volt utalva. Látása és hallása egészen csodálatos szintre fejlődött élete korai szakaszának kényszerítő körülményei között, amikor maga az életben maradás múlt szinte nap mint nap a legfeszültebb éberség állapotán és valamennyi képessége folyamatos latba vetésén.

Hát így követte a belga régi lábnyomait az erdőben, észak felé. De mert a nyomok elég régiek voltak, olyan iramra kényszerült, amely igencsak messze volt a gyors haladástól. Amikor Tarzan a fickó után eredt, az kétnapi járóföldre volt előtte, és mindennap még növelte is előnyét a majomemberrel szemben. Az utóbbinak mindazonáltal a legcsekélyebb kétsége sem volt a dolog kimenetelét illetően. Egy nap ugyanis utol fogja érni prédáját - nyugodt lehet, az a nap előbb-utóbb fel fog virradni. Szívósan követte a halvány nyomokat, napközben csak zsákmányt ejteni és enni, éjszakára pedig csak aludni és felfrissülni állt meg.

Egyszer-egyszer vad harcosok csapatait előzte meg; de ezeket nagy ívben elkerülte, mert vadászatának természete miatt nem akarta, hogy útközben előadódó kisebb közjátékok eltérítsék a céljától.

Ezek a csapatok a vazirik népéből gyülekező hadak voltak, és azoknak a szövetségeseiknek a köréből verbuválódtak, akikhez Basuli hadba hívó üzenettel szerteküldte hírvivőit. A közös találkozóhelyre meneteltek, és arra készültek, hogy megtámadják Ahmed Zek erődítményét.

Tarzan szemében azonban ellenségek voltak - tudata nem őrzött semmi olyan emléket, hogy bármiféle barátság fűzte volna fekete emberekhez.

Éjszaka volt, amikor végre megállt az arab haramiák faluját védő cölöpkerítésen kívül. Az egyik hatalmas fa ágai között elhelyezkedve szemügyre vette az odalent, a zárt térségen belül zajló életet. A nyomok ehhez a helyhez vezették. Ellenségnek odabent kell lennie, de ennyi kunyhó között miként találhatná meg?

Tarzan, bár tisztában volt rendkívüli képességeivel, azt is látta, hogy hol vannak lehetőségeinek határai. Tudta, hogy nagyszámú ellenséggel nyílt csatában nem vehetné fel eredményesen a harcot. A vadállat lopakodó, cseles taktikájához kellett folyamodnia, ha sikert akart elérni.

A fa biztonságos magasában üldögélve, és Horta, a vaddisznó lábát majszolva, Tarzan a kedvező alkalmat várta, amikor bejuthat a faluba. A jókora csont gömbölyű, bunkós végét rágcsálta, kisebb darabokat harapott le és őrölt szét erős állkapcsával, majd kiszívta belőle a finom velőt. Közben újra meg újra lenézett a faluba. Fehér lebernyeges

alakokat és félmeztelen feketéket látott, de egyszer sem sikerült olyan valakit megpillantania, aki hasonlított volna az ékkövek tolvajára.

Türelmesen várakozott, míg az utcákról el nem tűnt mindenki a kapuőrök kivételével, akkor könnyedén lehuppant a földre, átkerült a falu szemközti oldalára, és közelebb ment a cölöpkerítéshez.

Oldalán hosszú, nyersbőrből készült kötél függött - gyermekkora fűkötelének természetes módon továbbfejlesztett és megbízhatóbb változata. Megoldotta, a hurkot maga mögött leterítettE a földre, majd gyors csuklómozdulattal áthajította a letekeredő kötelet az egyik cölöpön.

Szorosra húzta a hurkot, és kipróbálta, hogy jól tart-e. A kötél segítségével, amelyet mindkét kezével jól megmarkolt, fürgén felkúszott a függőleges falon. Egy pillanat alatt ismét feltekerte a himbálódzó kötelet, újra a derekára erősítette, és gyorsan lepillantott a cölöpkerítésen belülre. Amikor meggyőződött arról, hogy közvetlenül alatta senki sem leselkedik, puha mozdulattal leugrott a földre.

Most már belül volt a falon. Előtte sátrak és bennszülött kunyhók sorakoztak. Az összes átkutatása vészteli vállalkozásnak ígérkezett, ám a veszély a mindennapi élet természetes velejárója volt, s Tarzant soha nem riasztotta vissza. Vonzotta a kockázat - az élet vagy halál kockázata, az a lehetőség, hogy harci kedvét és képességeit méltó ellenféllel szemben tehesse próbára.

Arra nem volt szüksége, hogy minden egyes hajlékba belépjen, mert az orrával az ajtó vagy az ablak résén megállapította, hogy prédája odabent fekszik-e vagy sem. Egy ideig egyik csalódás gyors egymásutánban követte a másikat. A belgára utaló szagnyom sehol nem volt felfedezhető. De aztán végül elérkezett egy sátorhoz, ahol erősen érződött a tolvaj szaga. Tarzan a sátor végében, a ponyvához közelhajolva fülelt, de semmilyen hang nem hallatszott bentről.

Végül elvágta az egyik feszítőkötelet, felemelte a ponyva alját, és fejével befurakodott a sátor belsejébe. Minden csendes és sötét volt.

Tarzan óvatosan bemászott - a belga szaga erősen érződött, de nem volt "élő" szag. Még mielőtt alaposan átkutatta volna a sátor belsejét, Tarzan már tudta, hogy senki nincs ott.

Az egyik sarokban egy halom takarót és szétszórt ruhát talált. Ám a zacskót a szép kavicsokkal hiába kereste. A sátor többi részének gondos átvizsgálása sem járt eredménnyel, legalábbis olyannal nem, amely a drágakövek hollétére utalt volna. De azon az oldalon, ahol a takarók és a ruhadarabok hevertek, a majomember felfedezte, hogy a sátorfal alját korábban felhúzták, és hamarosan megállapította, hogy a belga nemrégiben ezen a kijáraton keresztül távozott a sátorból.

Tarzan nem sokat késlekedett, hanem elindult arrafelé, amerre ellensége menekült. A nyomok mindvégig árnyékban, a falu kunyhóinak és sátrainak végében folytatódtak - teljesen nyilvánvaló volt Tarzan számára, hogy a belga egyedül volt, és titkos úton járt. bizonyára félt a falu lakóitól, vagy legalábbis olyan természetű volt a dolga, hogy nem merte vállalni a leleplezés kockázatát.

Az egyik benszülött kunyhó végében a nyom egy kis lyukon át, amelyet nemrég vágtak a vesszőfalba, az építmény belsejébe vezetett.

Tarzan félelmet nem ismerve követte az irányt. Négykézlábra ereszkedve átmászott a kis nyíláson, A kunyhó belsejében sokféle szag csapta meg az orrát, de tisztán és egyértelműen kivehető volt közülük egy, amely már-már életre keltett benne egy múltbéli emléket - egy asszony elmosódott, finom illatát érezte. A felismeréstől különös,

nyugtalanító érzés támadt a majomember lelkében - annak az ellenállhatatlan erejű valaminek az eredményeként, amelyet sorsszerűen újólag meg kellett ismernie: ez pedig az az ösztön volt, amely a férfit párjához vonzza.

Ugyanebben a kunyhóban a belga testszaga is érezhető volt. Amikor a kettő egymással keveredve megcsapta a majomember orrát, féltékeny düh ébredt fel szívében, jóllehet emlékezetének a múlt felé fordított tükrében semmiféle kép nem jelent meg arról a nőstényről, akivel kapcsolatban feltámadt benne a vágy.

Az átkutatott sátorhoz hasonlóan a kunyhó is üres volt, ezért a majomember, miután meggyőződött arról, hogy az ellopott zacskó sehol nincs elrejtve, úgy, ahogy jött, a hátsó falba vágott lyukon át távozott.

Odakint ismét megtalálta a belga nyomát, és azt követve a tisztáson át a cölöpkerítéshez ért, majd túloldalt elindult a sötét dzsungelbe.

15. Werper menekül

Miután Werper megcsinálta a bábut az ágyában, sátrának hátsó fala alatt kisurrant a falu sötétjébe. Egyenesen ahhoz a kunyhóhoz ment, amelyben Jane Claytont tartották fogva. A bejárat előtt egy fekete őrszem üldögélt.

Werner határozott léptekkel közeledett felé, pár szót súgott a fülébe, kezébe nyomott egy pakli dohányt, és bement a kunyhóba. A fekete elvigyorodott és sunyin hunyorított a szemével, amikor az európai eltűnt az építmény belsejében.

A belga, lévén Ahmed Zek egyik legfontosabb alvezére, természetesen szabadon mozoghatott a falun belül vagy kívül, így aztán az őrszem nem kételkedett abban, hogy joga van belépni a foglyul ejtett fehér asszony kunyhójába.

Werper suttogva, franciául szólalt meg:

- Lady Greystoke! Én vagyok az, Monsieur Frecoult. - De válasz nem érkezett. A férfi sietve végigjárta a kunyhó belsejét. Kinyújtott karjával vakon tapogatózott a sötétben, míg rájött, hogy senki sincs odabenn!

Werper meglepetése szavakban ki sem fejezhető. Már éppen azon a ponton volt, hogy kimegy, és az őrszemtől tudakozódik, amikor - minthogy a szeme lassan hozzászokott a sötéthez - a kunyhó hátsó falán, a földhöz közel egy kevésbé sötét foltot fedezett fel. Megvizsgálva a dolgot, azt állapította meg, hogy az nem más, mint egy falba vágott nyílás, mely elég nagy ahhoz, hogy egész testével átférjen rajta. Teljesen biztos volt abban is, hogy a faluból elmenekülni igyekvő Lady Greystoke távozott a nyíláson át, így nem vesztegette az időt, hanem maga is ugyanazt a kijáratot választotta. Ám most már Jane Clay ton kilátástalan keresgélésére sem vesztegette az időt!

Saját élete attól függött, hogy sikerül-e kisiklania Ahmed Zek markából, és előnyt szereznie, mire a kiváló férfiú felfedezi, hogy kereket oldott. Annak, hogy eredeti tervében foglalkozott Lady Greystoke megszöktetésével, igen nyomós oka volt. Az első, hogy a nő megmentésével elnyerheti az angolok háláját, és ily módon csökkentheti kiadatásának esélyét arra az esetre, ha kiderülne személyazonossága, vádat emelnének ellene katonai fölöttesével szemben elkövetett bűne miatt.

A másik ok, hogy csupán egyetlen irány brit Kelet-Afrikáé -

nyújtott biztonságos menekülést számára. Nyugat felé nem mehetett ottani belga birtokok miatt, amelyek közte és az Atlanti-óceán között terültek el. Dél felé az azért volt számára lezárva, mert arrafelé tartózkodott a rettegett, ádáz majomember, akit megrabolt. Északon Ahmed Zek barátaiba és szövetségeseibe botlott volna. Csakis a keleti irányban kecsegtetett a szabadság reális lehetősége.

Úgy gondolta, hogy az előkelő angol hölgy társaságában - akit megmentett volna rettenetes sorsától, és aki Frecoult néven, franciaként igazolta volna személyét - számíthatott volna a britek aktív segítségére.

De most, hogy Lady Greystoke eltűnt, bár továbbra is ez az útvonal volt minden reménysége, romlottak az esélyei. Sőt, egy másik, ehhez kapcsolódó elképzelése is teljesen dugába dőlt.

Első pillanattól kezdve titkos szenvedély élt a szívében az angol lord amerikai felesége iránt, és amikor Ahmed Zek tudomást szerzett a drágaköveiről, és emiatt a belgának menekülnie kellett, Werper valami olyasfajta jövőt képzelt magának, hogy majd meggyőzi Lady Greystoke-ot férje haláláról, és háláját kihasználva megnyeri a szívét.

Werper a kaputól legtávolabbra eső részen észrevett két-három hosszú rudat, amelyek a kunyhóépítéshez összegyűjtött közeli kupacból származtak. Valaki nekitámasztotta azokat a cölöpkerítés tetejének, kiépítve ily módon a menekülés kockázatos, de nem teljesen reménytelen útját. Arra a helyes következtetésre jutott, hogy Lady Greystoke-nak sikerült kitalálnia, mi módon juthatna át a falon, és pillanatnyi késedelem nélkül követte őt. Mihelyt kinn volt a dzsungelben, elindult egyenesen kelet felé.

Eközben néhány mérföldre, déli irányban, Jane Clayton zihálva pihent meg egy fán. Ott keresett menedéket egy zsákmány után járó éhes nőstény oroszlán elől.

Sokkal könnyebben sikerült elmenekülnie a faluból, mint hitte volna. Börtöne falába dugva találta a kést, amelynek segítségével utat vágott magának a kunyhó vesszőfalán át a szabadba. Csupán néhány percre volt szüksége, hogy a legsötétebb árnyékba húzódva, a kunyhók, sátrak mellett végighaladjon a falun. Az a szerencsés körülmény, hogy rábukkant a cölöpkerítéshez ennyire közel felhalmozott oszlopokra, megoldotta a magas falon való átjutás problémáját is.

Egy órán át a délnek tartó régi vadcsapáson haladt, mígnem kifinomult hallásával arra lett figyelmes, hogy párnás mancsain egy ólálkodó vadállat lopakodik utána. A legközelebbi fán azonnal biztonságos helyet keresett magának. Sokkal jobban ismerte a dzsungel törvényeit annál, hogysem egy pillanatig is kockáztatta volna az életét, miután rájött: valaki vadászik rá.

Werper, akinek több szerencséje volt, egész hajnalig békésen mendegélt tovább, amikor bosszúsan állapította meg, hogy egy arab lovas halad a nyomában. Ahmed Zek kegyenceinek egyike volt az, azok közül, akik tucatszám szóródtak szerteszét az erdőben a szökevény belga keresésére.

Jane Clayton szökését még nem fedezték fel, amikor Ahmed Zek és embervadászai felkerekedtek, hogy utolérjék Werpert. Az egyetlen, aki látta a belgát, miután távozott a sátrából, a Lady Greystoke börtönkunyhójának bejárata előtt posztoló fekete őrszem volt. Ő hamar lakatot tett a szájára, amikor felfedezte váltótársa holttestét, azét az őrszemét, akit Mugambi leütött. A megvesztegetett fickó arra a következtetésre jutott, hogy Werper ölte meg társát. Okkal tartva Ahmed Zek haragjától, nem merte bevallani, hogy ő engedte be a belgát a kunyhóba.

A véletlen akarta úgy, hogy ő legyen az, aki felfedezi az őrszem hulláját az első riadókor, miután Ahmed Zek rájött, hogy Werper

túljárt az eszén. A ravasz fekete bevonszolta a holttestet egy közeli sátor belsejébe, ő maga pedig újra elfoglalta őrhelyét a kunyhó bejáratánál, abban a hiszemben, hogy az asszony továbbra is odabent van.

Amikor a belga észrevette, hogy az arab szorosan a nyomában van, elrejtőzött egy dús levelű bokor lombjai mögött. Az ösvény jó darabon egyenes volt. A fehér lebernyeges üldöző a fák árnyas boltozatként összehajló ágai alatt lovagolt.

Egyre közelebb és közelebb jött. Werper lombos búvóhelyén még jobban lelapult a földre. Az ösvény túloldalán megmozdult egy inda.

Werper szeme rögvest arra a helyre szegeződött. A szél nem fújt, így az nem bolygathatta meg a növényzetet a dzsungel mélyén. Az inda újra megmozdult. A belga okoskodása szerint a jelenségnek csakis egy gonosz és veszedelmes lény közeledése lehetett a magyarázata.

A fickó állhatatosan fürkészte tekintetével a zöld növényfüggönyt az ösvény túloldalán, amely mögött fokozatosan egy test körvonalai kezdtek kirajzolódni - egy sárgásbarna színű, ádáz és rettenetes lény körvonalai, aki ijesztően villogó sárgászöld szemével egyenesen belebámult a keskeny ösvényen át az övébe.

Rémületében Werper a legszívesebben felordított volna, de hátulról az ösvényen egy másik, ugyanolyan biztos és nem kevésbé rettenetes halál küldönce közeledett. Bénultan csendben maradt. Az arab meg csak jött tovább. Az ösvény Werperrel szemközti oldalán az oroszlán lelapult, és már ugrásra készült, amikor észrevette a lovast.

A belga látta, hogy az állat busa fejét a haramia irányába fordítja, és a szívverése is majdnem elállt, míg a zavaró közjáték eredményét várta. A lovas lépésben közeledett. Most mi lesz? Ha az ideges állat megbokrosodik a ragadozó szagától, és nekiiramodik, akkor Werper ismét ott lesz kiszolgáltatva az állatok királyának kénye-kedvére.

De úgy látszott, hogy a ló ügyet sem vet az egészen közel meglapuló óriásmacskára. Fejét leszegve, a zablát rágva lépkedett tovább. A belga tekintete ismét az oroszlán felé fordult. A fenevad figyelmét immár láthatóan teljesen lekötötte aló és a lovas. Most az oroszlán magasságába értek, de a vadállat még mindig nem ugrott. Csak nem azt várja meg, míg elmennek, hogy aztán ismét eredeti prédája felé fordítsa a figyelmét? Werper megborzongott, és félig felemelkedett a földről. Ugyanebben a pillanatban rejtekhelyéről kiugorva az oroszlán egyenesen rávetette magát a lovon ülő férfira. A ló ijedtében élesen felnyerített, félretáncolt, kis híján rá a belgára. Az oroszlán lerántotta a magatehetetlen arabot a nyeregből, a ló pedig visszaugrott az ösvényre, és elmenekült nyugat felé.

De nem egyedül menekült. Amikor a rémült állat nekiszorult testével Werpernek, az nem volt rest, gyorsan felismerte, hogy az üres nyereg milyen lehetőséget kínál számára. Alighogy az oroszlán lerántotta az arabot az egyik oldalon, a belga máris megragadta a nyeregkápát és a ló sörényét, s a túlsó oldalról felpattant az állat hátára.

Félórával később egy meztelen óriás, aki könnyedén lendült tova a fák alsó ágain, egyszer csak megállt, és fejét felemelve, kitágult orrlyukakkal beleszimatolt a reggeli levegőbe. Erős vérszag csapta meg az orrát, amely Numa, az oroszlán szagával keveredett. Az óriás félrebillentette a fejét, és hallgatózott.

Az ösvényen szemből, nem nagy távolságból, egy oroszlán mohó zabálásának félreismerhetetlen zaja hallatszott. A csontok ropogása, a nagy húsdarabok bekebelezésének hangjai, az elégedett horkantások mind, mind az állatok királyának közelségét bizonyították.

Tarzan továbbra is a fák ágain maradva közelített a helyszín felé. Nem volt különösebben óvatos, és az ösvény melletti bozótból felhangzó vészjósló, figyelmeztető morgás kisvártatva tanúsította is számára, hogy Numa észrevette.

Az egyik alacsony ágon, pont az oroszlán fölött, Tarzan szemügyre vette az odalent zajló iszonyatos jelenetet. Lehetséges, hogy ez a felismerhetetlen valami ott az az ember, akit köve tett? A majomember tanácstalan volt. Útközben időről időre leereszkedett az ösvényre, és a szag alapján ellenőrizte azt a nézetét, amely szerint a belga ezen a vadcsapáson haladt kelet felé.

Most túlment a lakmározó oroszlánon, ismét leereszkedett a fáról, és körbeszimatolta orrával a talajt. Nem érezte annak a férfinak a szagnyomát, akit követett. Tarzan visszamászott a fára. Éles szemével megvizsgálta a talajt a megcsonkított tetem körül, hátha felfedezi valami nyomát a szép kis kavicsokat tartalmazó elveszett zacskónak, de semmi ilyesmit nem látott.

Veszekedni kezdett Numával, és megpróbálta elkergetni a hatalmas fenevadat, ám igyekezetének jutalma csupán néhány haragos morgás volt. Kisebb gallyakat tördelt le egy közeli ágról, és megdobálta velük ősi ellenségét. Numa felnézett, ijesztő vicsorgás közepette tépőfogait mutogatta, de nem tágított zsákmányától.

Akkor Tarzan az íját vette elő, ezt a szívós faágból készült fegyvert, amelyet csak ő tudott felajzani, és karját egészen hátrahúzva nagy erővel kilőtte a karcsú nyílvesszőt. A nyíl mélyen belefúródott Numa oldalába, aki fájdalommal vegyes haragjában nagyot bődülve talpra szökött. A vigyorgó majomember felé ugrott, persze hiába, majd a nyílvessző kiálló végéhez kapott. Végül kiugrott az ösvényre, és fel-alá kezdett járkálni kínjainak okozója alatt. Tarzan újra tegezébe nyúlt. Gondos célzás után a sebes nyílvessző ezúttal az oroszlán gerincén ült meg.

A hatalmas állat azon nyomban megmerevedett, és bénult tagokkal, esetlenül bukott előre.

Tarzan lehuppant az ösvényre. Odarohant a fenevad mellé, és lándzsáját mélyen belevágta ádáz szívébe, majd miután visszavette nyilait, megvizsgálta az állat zsákmányának megcsonkított maradványait.

Arca nem volt. Az arab ruhadarabok nem ébresztettek kételyt benne a férfi kilétét illetően, mivel ezt megelőzően követte őt az arabok táboráig és vissza, és az illető ott könnyen szerezhetett ilyen öltözéket. Tarzan annyira biztos volt abban, hogy azé a tetem, aki megrabolta őt, hogy az óriás ragadozóból és a véres testű áldozatából áradó szagok keverékében meg sem próbálta az orrával következtetésének helyességét ellenőrizni.

Figyelme csupán arra terjedt ki, hogy mindent gondosan átkutasson, a zacskót keresve. De sem a hullán, sem körülötte nem találta nyomát a keresett tárgynak vagy tartalmának. A majomember csalódott volt - talán nem is annyira azért, mert hiányoztak neki a színes kavicsok, hanem mert Numa megfosztotta a bosszú örömétől.

A majomember megfordult, s miközben eltűnődött, hogy mi történhetett ellopott tulajdonával, lassan elindult az ösvényen abba az irányba, amerről jött. Arra gondolt, hogy miután a sötétség újra leszáll, bemegy az arab táborba, és átkutatja. A fák ágai közé felszökve egyenesen dél felé indult. Zsákmányt keresett, hogy éhségét még dél előtt csillapítsa, délután pedig a tábortól jó távol elheverhessen, és veszély nélkül egy jót alhasson, hogy aztán tervét valóra tudja váltani. Alighogy letért az ösvényről, egy kelet felé ügető, magas, fekete harcos tűnt fel a színen. Az úrnőjét kereső Mugambi volt az. Az ösvényen érkezett, és megállt, hogy szemügyre vegye a kimúlt oroszlán tetemét. Meglepetten lehajolt, hogy

megvizsgálja, milyen sérülésekbe halt bele az őserdő ura. Tarzan kihúzta ugyan az oroszlánból nyilait, de Mugambi számára a halál oka olyan egyértelmű volt, mintha a két könnyű nyílvessző meg a lándzsa is még mindig ott meredezett volna az állat testében.

A fekete lopva körülnézett. A tetem még meleg volt, és ebből arra következtetett, hogy a vadásznak valahol egészen közel kell lenni, de semmiféle nyomát nem látta élő embernek. Mugambi megrázta a fejét, és újra elindult az ösvényen, immár kettőzött óvatossággal.

Egész nap folytatta útját, néha meg-megállva, hangosan egyetlen szót kiáltozott: "Lady". Remélte, hogy úrnője meghallja, és válaszol. Ám a végén éppen odaadó hűsége hozta a fejére a bajt.

Északkeleti irányból Abdul Mourak közeledett egy abesszin katonai különítmény élén. Már hónapok óta lankadatlan próbált Ahmed Zek, az arab haramia nyomára bukkanni, aki hat hónappal korábban megsértette őfelségét, Abdul Mourak császárát, amikor rabszolgákat szedve behatolt Menelek birodalmának területére.

Így történhetett, hogy Abdul Mourak - rövid déli pihenőre - éppen azon a napon, éppen a mellett az ösvény mellett állt meg, amelyen Werper és Mugambi kelet felé haladt.

Nem sokkal azután, hogy a katonák leszálltak a nyeregből, a belga, aki nem is sejtette, hogy ott vannak, fáradt hátaslován úgyszólván a karjaikba szaladt. Egy szempillantás alatt körülvették, kérdések özönével árasztották el, miközben leszedték lováról, és a parancsnok elé vezették.

Werper gyorsan visszatért európaiságához.

Előadta Abdul Mouraknak, hogy ő francia, aki Afrikában vadászgatott, ahol idegenek támadták meg, karaván jának tagjait megölték, szétszórták, ő maga is csak a csodának köszönheti megmenekülését.

Werper az abesszinek egy elejtett megjegyzéséből megtudta, hogy mi az expedíció célja.

Amikor rájött, hogy ezek az emberek Ahmed Zek ellenségei, nekibátorodott, és egész kálváriájáért rögvest az arabokat okolta. Nehogy azonban ismét a haramiák kezébe kerüljön, lebeszélte Abdul Mourakot az üldözés folytatásáról. Közölte az abesszinnel, hogy Ahmed Zek nagy és veszedelmes fegyveres erő fölött rendelkezik, melynek élén gyors menetben dél felé tart.

Az idegent meggyőzte arról, hogy hosszú időbe telne, mire utolérnék a haramiákat, és az esélyek alapján az ütközet kimenetele felettébb kétséges. Így Mourak, különösebb szívfájdalom nélkül, elállt tervétől. Kiadta a szükséges parancsokat különítményének, hogy verjenek tábort, ahol vannak, és készüljenek fel a másnap reggeli indulásra - vissza Abesszíniába.

Már késő délután volt, amikor a tábor figyelmét nyugat felől hallatszó kiáltozás keltette fel: Lady! Lady! Lady! Ezt az egy szót kiabália valaki sokszor egymás után.

Egy kisebb csapat abesszin, elővigyázatosságra intő ösztöneire hallgatva és Abdul Mourak parancsait követve, lopva megközelítette a dzsungelen keresztül a kiabálót.

Félórával később Mugambit közrefogva és magukkal rángatva tértek vissza. Az első arc, amelyen a nagydarab fekete tekintete megakadt, miközben az abesszin tiszt színe elé taszigálták, Monsieur Jules Frecoult-é, a franciáé volt, aki valamikor uránál vendégeskedett. Utoljára akkor látta, amikor éppen Ahmed Zek falujába készült bemenni, és a körülmények ar ra utaltak, hogy közeli ismeretségben és

barátságban van a haramiákkal.

Az urát, valamint urának házát ért katasztrófa és a francia feltűnése között Mugambi valami sötét összefüggést látott. A felismerés visszatartotta attól, hogy felhívja Werper figyelmét önmaga kilétére, amire az utóbbi szemmel láthatóan nem jött rá.

Azt bizonygatva, hogy ő csak egy ártalmatlan vadász, aki egy délebbre lakó törzshöz tartozik, Mugambi esedezett, hogy engedjék útjára. Abdul Mourak azonban, aki csodálattal nézett végig a kitűnő felépítésű harcoson, úgy határozott, hogy elviszi magával Addisz Abebába, és Meneleknek ajándékozza. Pár perccel később Mugambit és Werpert őrizet mellett elvezették. A belga csak most tudta meg, hogy ő maga is inkább fogoly, mintsem vendég. Teljesen fölöslegesen tiltakozni próbált az ilyesfajta bánásmód ellen, mígnem az egyik tagbaszakadt katona szájon vágta, és megfenyegette, hogy lelövi, ha nem hagyja abba.

Mugambi nem vette a dolgot annyira a szívére, mert a legcsekélyebb kétsége sem volt afelől, hogy az út során bőven lesz alkalma kijátszani őrei éberségét, és kereket tud oldani. E célját állandóan szem előtt tartva arra törekedett, hogy az abesszinek jó véleménnyel legyenek róla. Kérdezősködött tőlük császáruk és országuk felől, úgy tett, mint aki óráról órára jobban várja, hogy elérjék céljukat,-ahol majd része lehet mindabban a jóban, amelyben Addisz Abeba városa elmondásuk szerint bővelkedett. Ily módon sikerült elaltatnia gyanakvásukat, és az őrök éberszége vele szemben nap nap után mindig egy kicsit lanyhult.

Kihasználva azt a körülményt, hogy őt és Werpert állandóan együtt tartották, Mugambi megpróbálta kipuhatolni, hogy a másik mit tud Tarzan hollétéről, vagy a nyári lak elleni rablótámadás értelmi szerzőjéről, valamint Laady Greystoke sorsáról. De mivel beszélgetés közben csak elszólásokra számíthatott, nem mervén felfedni Werper előtt valódi kilétét, és mivel Werper ugyanilyen gondosan igyekezett eltussolni a világ előtt a maga szerepét vendéglátója otthonának és boldogságának feldúlásában, Mugambi semmit sem tudott meg - legalábbis ezen az úton.

Elérkezett azonban az az idő, amikor véletlenül igen meglepő dologról szerzett tudomást.

A csapat az egyik tikkasztó nap kora délutánján tiszta és gyönyörű kis folyam partján táborozott. A folyócska medre kavicsos volt, nyoma sem látszott a krokodiloknak, a fekete földrész bizonyos részein a folyókban élő eme szőrnyeknek, melyek a csapatostul fürdőzőkre leselkednek. Így aztán az abesszinek kihasználták az alkalmat, hogy megejtsék a már hosszú ideje halogatott és igencsak esedékes mosakodást.

Amikor Werper, aki Mugambival együtt engedélyt kapott, hogy bemenjen a vízbe, levetette a ruháját, a fekete észrevette, hogy milyen elővigyázatosan kapcsol ki valamit, amit a dereka körül hord. Az ingével együtt húzza le magáról, ügyelve arra, hogy az utóbbi betakarja és elfedje azt, amit olyan féltő gonddal kezel. Éppen ez a nagy-nagy gondosság hívta fel a fekete figyelmét a dologra, felélesztve a harcos természetes kíváncsiságát. igy eshetett meg, hogy amikor a belga a túlzott elővigyázatosság miatti idegességében ügyetlenül fogta meg és kiejtette a kezéből a rejtegetett tárgyat, Mugambi észrevette, hogy valami a földre esik, és tartalmának egy része kiszóródik a gyepre.

Mugambi megfordult urával Londonban. Nem az a jámbor vadember volt, aminek öltözéke mutatta. A világ legnagyobb városának kozmopolita seregletében alkalma volt elvegyülni: múzeumokat keresett fel, üzletek kirakatait nézegette. Mindezeken túl eszes, értelmes ember volt.

Abban a pillanatban, amikor az opari drágakövek felszikrázva kigurultak ámuló szeme elé, már tudta, hogy micsodák. Valami másra is ráismert még, ami sokkal, de sokkal inkább érdekelte, mint a kövek értéke. Vagy ezerszer látta már a bőrzacskót, amely urának oldalán fityegett, amikor Tarzan, a dzsungel fia játékos, kalandos kedvében úgy határozott, hogy néhány órára visszatér gyerekkorának életmódjához, és meztelen harcosainak körében úgy fog vadászni oroszlánra, leopárdra, bölényre vagy elefántra, ahogyan a legjobban szeret.

Werper látta, hogy Mugambi észrevette a zacskót és annak tartalmát. Sietve összeszedegette az értékes ékköveket, és visszatette őket tartójukba, miközben Mugambi kifelé közönyösséget tettetve, lesétált fürdeni a folyóhoz.

Másnap reggel Abdul Mourak bosszúsan és dühösen állapította meg, hogy óriás fekete foglya az éjszaka folyamán megszökött. Werper ugyanezen okból halálra rémült, míg reszkető ujjaival meg nem bizonyosodott arról, hogy a zacskó továbbra is ott van az inge alatt, és tartalma ugyanolyan keményen dudorodik ki, mint eddig.

16. Tarzan újra a Manganik élén

Ahmed Zek két kísérőjével együtt nagy kört írt le dél felé, hogy elvágja szökevény alvezére, Werper elől a menekülés útját. A többiek más-más irányban szóródtak szét. Roppant gyűrűt vontak az éjszaka folyamán a tábor köré, és most vissza, a középpont felé tartottak.

Ahmed Zek és vele levő két társa nem sokkal dél előtt megállt egy rövid pihenőre. Egy tisztás déli peremén leültek a fák alá. A haramiák vezére rossz hangulatban volt. Már az is elég bosszantó volt, hogy egy hitetlen túljárt az eszén, de hogy ugyanakkor elveszítette a drágaköveket is, amelyekre kapzsi szíve annyira áhítozott, ez így együtt több volt a soknál - Allah nyilván nagyon haragszik az ő szolgájára. Persze, még mindig megmaradt az asszony: őérte szép árat fog kapni északon, és hát megmaradt az elrejtett kincs is az angol lerombolt háza mellett.

A dzsungelből, a tisztás túloldala felől, halk nesz hallatszott. Ahmed Zek azonnal éberen figyelni kezdett. Készenlétbe helyezte puskáját, hogy tüstént használhassa. Intett kísérőinek, hogy maradjanak csendben, és rejtőzzenek el.

A három férfi a bokrok mögött lelapulva várakozott. Szemüket a nyitott térség legtávolabbi pontjára szegezték.

A növényzet kisvártatva szétvált, egy nő arca bukkant elő, aki félve tekintgetett jobbra-balra. A következő pillanatban, nyilvánvalóan megnyugodva, hogy közvetlen veszély nem leselkedik rá, kilépett a tisztásra, egyenest az arabok elé.

Ahmed Zeknek előbb elállt a lélegzete, majd a feltörő kiáltást elfojtva, hitetlenkedő szitkokat motyogott maga elé. A nő a fogoly volt, akiről azt hitte, hogy a táborában van, biztos őrizet alatt! Láthatólag egyedül volt, de Ahmed Zek kivárt, hogy teljes bizonyosságot szerezzen, mielőtt elfogja. Jane Clayton lassan elindult a tisztáson keresztül. Mióta eljött a haramiák táborából, már két alkalommal is kis híján ragadozók karmai közé került, egyszer pedig majd nem szembetalálkozott az egyik portyázó arabbal. Már-már feladta a reményt, hogy valaha is biztonságba juthat, de aztán mégis eltökélte magát, hogy mindaddig próbál menekülni, míg vagy a halál tesz pontot erőfeszítései végére, vagy sikerrel jár.

Miközben az arabok biztos búvóhelyükről figyelték a nőt, Ahmed Zek elégedetten állapította meg, hogy az egyenesen a karjaiba sétál.

Az egyik, közelben álló fa lombjai közül egy másik szempár is figyelte az odalent zajló jelenetet. Töprengő és zavart szemek voltak ezek, hideg szürke fényük ellenére, mert a szempár tulajdonosa keservesen küszködött azzal a megfoghatatlan érzéssel, hogy az alatta sétáló nő arca és alakja valahonnan ismerősnek tűnik.

Egyszer csak megzörrentek a bokrok azon a helyen, ahol Jane Clayton kibukkant a tisztásra. A zajra a nő hirtelen megállt, és az arabok, meg a fán figyelő alak figyelme is arra irányult.

A nő megfordult, hogy lássa, miféle új veszedelem fenyegeti hátulról. A szinen kacsázó léptekkel egy hatalmas termetű emberszabású majom tűnt fel. Mögötte egy másik bukkant elő, majd megint egy. Ám Lady Greystoke nem várta ki, míg megtudhatja, hányan vannak még ezek a rémséges állatok, akik ennyire szorosan ott haladnak a nyomában.

Elfojtott sikollyal az ajkán a szemközti dzsungel felé rohant, és amikor elért az ottani bokrokig, Ahmed Zek és két fogdmegje felugrott, és elkapta. Ugyanebben a pillanatban egy meztelen, barna bőrű óriás huppant le egy fa ágai közül a tisztás jobb oldalán.

Az elképedt majmokhoz fordulva néhány gyorsan pergő, mély torokhangot hallatott, majd meg sem várva szavainak amazokra gyakorolt hatását, sarkon fordult, és az arabokra rohant.

Ahmed Zek kipányvázott lova felé vonszolta Jane Claytont. Két embere sietve igyekezett eloldozni mindhárom hátast. A nő, miközben foggal-körömmel próbált megszökni az arabtól, megfordult, és észrevette a feléje rohanó majomembert. A reménység boldog fénye áradt szét az arcán.

- John! - kiáltotta. - Hála istennek, hogy idejében érkeztél.

Tarzan mögött csodálkozva ugyan, de azért engedelmeskedve hívó szavának, ott jöttek az óriásmajmok. Az arabok látták, hogy már nem lesz idejük lóra szállni és elmenekülni, mert addigra a fenevadak - élükön a férfival - már a nyakukon lesznek. Ahmed Zek az utóbbiban felismerte minden magafajta gazember félelmetes ellenségét, és jó alkalmat látott arra, hogy mindörökre megszabaduljon a veszélytől, amelyet a majomember léte jelentett.

Odakiáltott embereinek, hogy kövessék a példáját, majd felemelte a puskáját, és a támadó óriásra szegezte. Társai, akik fürgeség dolgában semmivel sem maradtak mögötte, szinte vele egyidejűleg tüzeltek. A puskák dörrenését követően Tarzan, a dzsungel fia, valamint két szőrös testű bajtársa felbukott, és elterült a dzsungel füvében.

A puskalövések hangjára a többi majom zavarodottan megállt. A fenevadak pillanatnyi tanácstalanságát kihasználva Ahmed Zek és két társa felpattant lovára, és elnyargalt az immár reményét vesztett, a fájdalomtól lesújtott nővel.

Visszalovagoltak a faluba, és Lady Greystoke ismét ott találta magát bebörtönözve a mocskos kis kunyhóban, amelyből, azt hitte, végleg sikerült megszöknie. De ezúttal nemcsak őrszem ügyelt rá, hanem meg is kötözték.

A portyázók, akik Ahmed Zekkel együtt lovon eredtek a belga nyomába, egyesével, párosával, dolguk végezetlenül szállingóztak vissza. Ahogy sorra végighallgatta jelentésüket, a haramiavezér dühe és bosszúsága egyre fokozódott, míg végül olyan vad, őrjöngő haragra gerjedt, hogy senki nem mert a közelébe menni. Ahmed Zek fenyegetőzve és átkozódva lépdelt fel-alá selyemsátrának szőnyegein, de dühkitöréseivel nem ment semmire - Werpernek nyoma veszett. Vele együtt odalettek a vagyont érő szikrázó ékkövek is, amelyek mohó vágyat ébresztettek a vezérben, és kimondták a halálos ítéletet az alvezér fejére.

Miután az arabok elmenekültek, az óriásmajmok figyelme elesett társaik felé fordult. Az egyik meghalt, de a másik és a nagy fehér majom még lélegzett. A szőrös testű szörnyek fajtájuk szokása szerint - hangos morgás és motyogás közepette e kettő köré gyűltek.

Tarzan volt az első, aki visszanyerte eszméletét. Felült és körülnézett. A vér csorgott sebesült vállából. A becsapódó golyó leütötte a lábáról, meg is szédült, de szó sem volt arról, hogy meghalt volna. Lassan talpra állt, és tekintete arra a helyre vándorolt, ahol utoljára látta a keblében oly különös érzéseket keltő nőstényt.

- Hol van a nőstény? - kÉrdezte.

- A Tarmanganik elvitték magukkal - felelte az egyik majom. - Ki vagy te, aki a Manganik nyelvét beszéled?

- Tarzan vagyok - felelte a majomember -, rettenthetetlen vadász, a legkülönb harcos. Ha én elordítom magam, a dzsungel elcsendesedik és reszket a rémülettől. Tarzan vagyok, a majmok népéből. Messze jártam, de most visszajöttem az enyéim közé.

- Igen - szólalt meg egy öreg majom -, valóban ő Tarzan. Ismerem. Jó, hogy visszajött. Jó vadászatunk lesz vele.

A többi majom közelebb ment, és megszaglászta a majomembert. Tarzan teljesen mozdulatlanul állt a helyén, fogait félig kivicsorítva, izmait megfeszítve, tettre készen, de senki nem akadt, aki kétségbe vonta volna a jogát, hogy közöttük maradjon. Miután a vizsgálódás kedvező eredménnyel lezárult, a majmok figyelme hamarosan a másik életben maradt felé fordult. Ő is csak könnyebben sebesült meg, a koponyáját súroló golyó csupán elkábította, így aztán, amikor visszanyerte eszméletét, láthatóan kutya baja sem volt.

A majmok elmondták Tarzannak, hogy kelet felé vonultak, amikor a nőstény nyomának szaga felkeltette érdeklődésüket, és utána eredtek. Most folytatni kívánják a félbeszakított vándorlást. Tarzan viszont inkább az arabokat akarta követni, hogy elvegye tőlük a nőt. Hoszszas vita után végül úgy döntöttek, hogy előbb néhány napra vadászni mennek kelet felé, aztán pedig visszatérnek, hogy megkeressék az arabokat. Mivel a majomnépség szemében az időnek nemigen van jelentősége, Tarzan engedett kívánságuknak, hiszen maga is olyan szellemi szintre süllyedt vissza, amely alig valamivel volt az övék fölött. A másik dolog, amely miatt úgy döntött, hogy elhalasztja az arabok üldözését, sajgó sebe volt. Jobb lesz megvárni, míg begyógyul, s csak aztán szembeszállni újra a Tarmanganik puskáival.

Így aztán, miközben Jane Claytont betuszkolták a börtönéül szolgáló kunyhóba, és kezét-lábát jól összekötözték, az, akit a természet védelmezőjéül rendelt, éppen elkóborolt kelet felé vagy kéttucat szőrös szörny társaságában. Ezek között ugyanolyan fesztelenül viselkedett, mint amilyen otthonosan mozgott néhány hónappal korábban London legelőkelőbb zártkörű klubjainak egyikében a többi klubtag között.

Ám sérült agyának hátsó rekeszében egész idő alatt ott motoszkált az a nyugtalanító tudat, hogy -igazából semmi keresnivalója nincs itt.

Valami megmagyarázhatatlan okból érezte, hogy máshol, másféle élőlények között kellene lennie. Aztán meg egyfajta sürgető kényszer is gyötörte, hogy az arabok nyomát kiszimatolva, nekilásson a nő kiszabadításának, aki oly erővel kavarta fel vad érzéseit. Jóllehet, az a szó, amely a vállalkozást végiggondolva megfogalmazódott agyában, nem annyira a "kiszabadítás", mint inkább a "foglyul ejtés" volt.

Számára a nőstény ugyanolyan volt, mint bármely más dzsungelbeli nőstény, és azért vágyott utána, hogy a párja legyen. Amikor a

tisztáson, ahol az arabok elfogták, a közelébe került, egy pillanatra megcsapta orrlyukait az a finom illat, amely először a kunyhóban ébresztett vágyat benne, és egyben tudatta vele, hogy rátalált arra a lényre, aki iránt hirtelen oly megmagyarázhatatlan vonzalmat kezdett érezni.

Bizonyos mértékig a drágaköves zacskó ügye is foglalkoztatta, így aztán ez a két dolog arra ösztökélte, hogy visszatérjen a haramiák táborába. Birtokba fogja venni szép kavicsait, és a nőstényt is. Aztán majd visszatér az óriásmajmok közé új párjával és csecsebecséivel, elvezeti szőrös társait egy távoli, ember nem járta vadonba, és vadászgatás, meg harcok közepette éli az életét az alacsonyabb rendű állatok között az egyetlen lehetséges módon, amely emlékezetében megőrződött.

Megemlítette a dolgot majomtársai előtt, és megpróbálta rávenni őket, hogy tartsanak vele, de Taglat és Csalk kivételével valamennyien nemet mondtak. Az utóbbi fiatal volt és erős, akit a természet társainál nagyobb értelemmel ruházott fel, ily módon fejlettebb képzelőerővel rendelkezett. Számára ez a kiruccanás a kalandot jelentette, épp ezért igen vonzó volt.

Taglatban másfajta indíték munkált: titkos és alattomos, amelyről, ha Tarzan, a dzsungel fia tudomást szerzett volna, féltékeny dühében a torkának ugrik.

Taglat már nem volt fiatal, de még mindig félelmetes, hatalmas izomzatú fenevad, kegyetlen és nagyobb tapasztalata folytán ravasz, jól megtermett állat. Gyakor ta éppen óriás testének súlyával sikerült fiatalabb ellenfeleinek nagyobb gyorsaságát hatástalanítania.

Mogorva, rosszkedvű beállítottságával még komor társai közül is kirítt, akik között az ilyen természet inkább szabályosnak, mint kivételesnek számít. Oly ádázul gyűlölte a majomembert - bár erről Tarzannak sejtelme sem volt -, hogy eme indulatát csak azért tudta eltitkolni, mert a magasabb rendű lény a maga szellemi fölényével egyfajta rettegést váltott ki belőle, amely olyan erős volt, mint amilyen megmagyarázhatatlan.

Ők ketten lettek hát Tarzan társai visszatérőben Ahmed Zek falujába. Amikor felkerekedtek, a törzs többi tagja mindössze egy búcsúpillantásra méltatta őket, majd folytatta komoly foglalatosságát, a táplálkozást.

Tarzannak nem kis nehézséget okozott társainak figyelmét újra meg újra vállalkozásuk tárgyára irányítani, mert a kitartó, koncentrált figyelem adományának a majmok igencsak híján vannak. Márpedig egy dolog meghatározott célt kitűzve felkerekedni egy hosszú útra, és egészen más dolog ezt a célt észben tartani, sőt, minden mást alárendelni annak, hisz annyi figyelemelterelő dolog adódik út közben.

Csalk először gyorsan előrerohant, mintha a haramiák faluja mindössze egy óra járásra lett volna tőlük, nem pedig sok napi járóföldre, ám néhány perc múlva figyelmét egy kidőlt fa vonta magára, amely alatt bőséges és ízletes táplálék igérkezett. Amikor Tarzan észrevette, hogy elmaradt, visszafordult keresésére. Azt látta, hogy Csalk a korhadt fatörzs mellett üldögél, és azzal van elfoglalva, hogy serényen ássa ki alóla azokat a lárvákat és bogarakat, amelyeknek bizonyos fajai a majmok táplálékának tekintélyes részét képezik.

Nem volt mit tenni, hacsak Tarzan nem akart verekedni, mint várni, míg Csalk kiüríti az éléskamrát. Ezt is tette, de akkor meg Taglat tűnt el. Hosszas keresgélés után találta meg a kiváló úriembert, aki egy frissen zsákmányolt, sebesült rágcsáló kínlódásában gyönyörködött. Látszólag közönyösen ült a helyén, másfelé bámult, miközben a megnyomorított állat lassan, kínlódva próbálta elvonszolni magát. Amikor az áldozat már-már úgy érezhette, hogy sikerült megmenekülnie, kinyújtotta a kezét, és hatalmas tenyerével lecsapott a

szökevényre. Újra meg újra megismételte a műveletet, míg végül ráunva a mulatságra, úgy vetett véget játékszere szenvedéseinek, hogy felfalta.

Az ilyesfajta idegesítő dolgok örökös késedelmet okoztak, és állandóan hátráltatták Tarzant továbbjutásában Ahmed Zek faluja felé. De a majomember türelmes volt, mert olyan tervet forgatott a fejében, amelyhez szüksége volt Csalk és Taglat jelenlétére, ha majd elérkeznek céljukhoz.

Nem volt mindig könnyű dolog az emberszabású majmok ingatag elméjében tartósan ébren tartani az érdeklődést vállalkozásuk iránt. Csalk kezdett elfáradni a ritkán és rövid ideig tartó pihenőkkel tarkított örökös meneteléstől. Örömest felhagyott volna a kalandkereséssel, ha Tarzan egyfolytában nem tömte volna a fejét a hatalmas élelemkészlet csábító képeivel, amelyet majd a Tarmanganik falujában fognak találni.

Taglat, ahhoz képest, ami egy majomtól várható, igen sikeresen dédelgette magában titkos célját, de azért voltak időszakok, amikor ő is elállt volna a vállalkozástól, ha Tarzan nem hízeleg neki egy kicsit.

Az egyik tikkasztó, trópusi nap késő délutánján történt, hogy a három vándort kifinomult érzékszervei az arab tábor közelségére figyelmeztették. Lopva közeledtek a kuszán nőtt sokféle növény sűrű szövevényén keresztül, ahol elképesztő dzsungeltudományukkal könnyű volt elrejtőzniük.

Elöl az óriás termetű majomember haladt. Sima, barna bőre izzadtan csillogott az erőkifejtéstől a dzsungel növényzetének szűk, forró járataiban. Mögötte Csalk és Taglat lopódzott, az istenhez hasonlatos vezér eme két groteszk, szőrös karikatúrája.

Csendben előrefurakodtak a cölöpkerítés körül elterülő tisztás széléig, és itt felmásztak egy terebélyes fának a falu fölé benyúló alacsony ágaira, ahonnan jobban kifigyelhették a lenti jövés-menést.

Egy fehér burnuszos lovas távozott a falu kapuján keresztül. Tarzan odasúgta Csalknak és Taglatnak, hogy maradjanak ott, ahol vannak. Aztán a fák ágain eliramodott annak az ösvénynek az irányába, amelyen az arab ment.

A dzsungel egyik faóriásáról a másikra lendült tova, olyan sebesen, mint egy mókus, és oly nesztelenül, mint egy kísértet.

Az arab lassan baktatott, fogalma sem volt, hogy miféle szálldosó veszedelem les rá hátulról, a fák ágai közül. A majomember kissé kitért oldalra, és növelte az iramot, míg végül egy ponton a lovast megelőzve visszatért az ösvény hez. Megállt az egyik lombos ágon, amely belógott a szűk őserdei csapás fölé. Az áldozat, az északon fekvő hatalmas sivatagi ország egyik vad dalát dúdolva, egyre közeledett. Fölötte egy ádáz fenevad állt készenlétben, aki ezen a napon emberi élet kioltására szánta el magát. Ugyanaz a lény, aki pár hónappal korábban Londonban, a lordok házában mint a tiszteletre méltó testület megbecsült és kiváló tagja helyezkedett el székén.

Az arab elhaladt a lelógó ág alatt, a lombok halkan zörrentek odafent. A ló felhorkantott és megugrott, amikor egy barna test zuhant a farára. Két hatalmas kar fonódott az arabra, és lerántotta a nyeregből az ösvényre.

Tíz perccel később a majomember, hóna alatt hozva egy arab ruha összegöngyölt darabjait, ismét csatlakozott társaihoz. Megmutatta nekik győzelmi jelvényeit, és mély torokhangon beszámolt hőstette részleteiről. Csalk és Taglat megfogdosta a szövetet, megszagolta, és a füléhez szorítva kipróbálta, hogy ad-e hangot.

Aztán Tarzan a dzsungelen keresztül visszavezette őket az ösvényhez, ahol mindhárman elrejtőztek, és várakozni kezdtek. Nem sok idő telt el, amikor a tábor felé vezető úton Ahmed Zek két fekete rabszolgája tűnt fel gyalogosan, uraikéhoz hasonló viseletben.

Az egyik pillanatban még nevetgéltek, beszélgettek, a következőben pedig holtan nyúltak el az ösvényen, ahol három rettenetes erejű ellenfél hajolt föléjük. Tarzan leszedte róluk ruhadarabjaikat, mint ahogyan első áldozata esetében is tette, és Csalkkal meg Taglattal együtt ismét csak visszavonult arra a fára, amelyet először kiválasztottak maguknak.

Itt a majomember úgy rendezte el bozontos szőrű társain és saját magán a ruhadarabokat, hogy kissé távolabbról olybá tűnt, mintha három fehér lebernyeges arab kuporgott volna csendben a fa ágai között.

Sötétedésig ott maradtak, ahol voltak, mert Tarzan itt kedvező helyről tarthatta szemmel a cölöpkerítés által közrefogott térséget. Megjegyezte magának, hogy hol van az a kunyhó, amelyben először bukkant rá a keresett nőstény szagnyomára. Látta, hogy két őr áll a bejárat előtt, és rögzítette magában Ahmed Zek lakhelyét is, mert valami azt súgta neki, hogy a legnagyobb valószínűséggel ott fogja megtalálni az elveszett zacskót és a kavicsokat.

Csalk és Taglat először igen nagy érdeklődést tanúsított a csudálatos ruha iránt. Megfogdosták a szövetét, megszaglászták, és a teljes megelégedettség és büszkeség jelével a képükön tekintgettek buzgón egymásra. Csalk, aki a maga módján jó humorú állat volt, kinyújtotta hosszú és szőrös karját, és megragadta, majd lehúzta Taglat szemére burnuszának csuklyáját, pont úgy, mintha egy gyertyát oltott volna el a koppantójával.

Az idősebb majom, aki természeténél fogva bizalmatlan volt, az ilyesmit nem vette tréfának. Megszokta, hogy ha valaki ráemeli a mancsát, akkor annak csupán két oka lehet - vagy bolhát keres rajta, vagy meg akarja támadni. Az, hogy a másik a Tarmangani szagú micsodát a fejére és a szemére húzta, nem történhetett az előbbi célból, tehát csakis az utóbbiról lehetett szó. Megtámadták! Csalk megtámadta! Nagyot horkantott, és addig sem várt, míg a látását akadályozó gyapjúfátyla fellebbentette, hanem azonnal társa torkának ugrott.

Tarzan rávetette magát a másik kettőre. A három fenevad az ingatag faágon himbálózva és billegve birkózott, marakodott egymással, míg a majomembernek sikerült szétválasztania a feldühödött emberszabású majmokat.

A bocsánatkérés ismeretlen fogalom az ember eme vad őseinek körében, a magyarázkodás pedig fáradságos és rendszerint hiábavaló dolognak számít, ezért aztán Tarzan a veszélyes szakadékot azzal hidalta át, hogy a civakodásról a legközelebbi jövőre vonatkozó terveik taglalásával terelte el a figyelmüket. A majmok, akik hozzászoktak a gyakori veszekedésekhez, amelyekben sokkal több a kitépett szőrszál, mint a kiontott vér, általában gyorsan túlteszik magukat az ilyen jelentéktelen csetepatékon. Így aztán Csalk és Taglat kisvártatva ismét nyugodt békességben üldögélt szorosan egymás mellett, és várta a pillanatot, amikor a majomember majd bevezeti őket a Tarmanganik falujába.

Jóval a sötétség leszállta után Tarzan a fán rejtőzködő társaival lemászott a földre, és a cölöpkerítést megkerülve a falu túlsó végéhez vezette őket.

A majomember burnuszának alját a hóna alá szorítva, hogy a lábát ne akadályozza a mozgásban, rövid, gyors nekifutás után felkapaszkodott a kerítés tetejére. Attól való félelmében, hogy a majmok egy hasonló mutatvány során még képesek cafatokra szaggatni ruhájukat,

úgy rendelkezett, hogy várjanak odalent, és miután biztos helyet talált magának a cölöpök tetején, kézbe kapta lándzsáját, és lenyújtotta a végét Csalknak.

Amaz megragadta, és míg Tarzan a fegyver túlsó végét jól a markába szorította, az emberszabású majom gyorsan felmászott a rúdon olyan magasra, hogy egyik mancsával meg tudjon kapaszkodni a fal tetejében. Onnan Tarzan mellé átmászni már csak egy pillanat műve volt. Ugyanezzel a módszerrel Taglat is feljutott melléjük, és a következő pillanatban mindhárman csendben lehuppantak a zárt térségre.

Tarzan először annak a kunyhónak a végébe vezette őket, amelybe Jane Claytont zárták be, és ahol a sebtében befoltozott falnyíláson át érzékeny orrlyukaival bizonyságot akart szerezni, hogy az, akiért jött, odabent van. Szőrös pofájukat a majomember nemes profilú arcához szorítva Csalk és Taglat is segítettek a szaglászásban. Mindannyian megérezték a bent levő nő testszagát, és mindannyian vérmérsékletük és gondolkodásmódjuk szerint reagáltak rá.

Csalkot hidegen hagyta a dolog. A nőstény Tarzané volt - ő csak arra vágyott, hogy rászabadulhasson a Tarmanganik ennivalójára. Azért jött, hogy munka nélkül teleehesse magát. Tarzan azt mondta neki, hogy ez lesz a jutalma, és neki ennyi elég volt.

Taglat gonosz, véreres szeme viszont összeszűkült a felismeréstől, hogy gondosan kifundált terve közel jutott a megvalósuláshoz. Igaz, az expedíció útnak indulása óta eltelt hosszú-hosszú napok során Taglatnak néha nem kis nehézségek árán sikerült csak észben tartania az ötletet, és jó néhány alkalommal teljesen meg is feledkezett róla, míg Tarzan egy-egy véletlenül elejtett szóval újra eszébe nem juttatta, de majom létére azért Taglat nem kis dolgot vitt véghez. Most a szája szélét nyalogatta, és petyhüdt ajkával undorító, szörcsögő zajt csapott, ahogy beszívta csorgó nyálát.

Tarzan, miután megnyugodott, hogy a nőstény ott van, ahol remélte, majmait Ahmed Zek sátra felé vezette. Egy arra járó arab és két rabszolga meglátta . őket, ám az éjszaka sötét volt, és a fehér burnuszok elrejtették a majmok szőrös végtagjait, meg vezetőjük óriás termetét. Így aztán, mivel közben, mint akik beszélgetnek, lekuporodtak a földre, nem szúrtak szemet a tovahaladó arabnak és kísérőinek.

A sátor hátsó falához igyekeztek. Odabent Ahmed Zek néhány alvezérével beszélgetett. Tarzan pedig kint hallgatózott.

17. Jane Clayton halálos veszedelemben

Albert Werper hadnagy, aki elborzadt, ha eszébe jutott, miféle sors vár rá Addisz Abebában, azon törte a fejét, hogyan szökhetne meg. De miután a fekete Mugambi kijátszotta az őröket, az abesszinek fokozottan ügyeltek arra, nehogy Werper követhesse a néger példáját.

Egy ideig Werper azt az ötletet forgatta az agyában, hogy a zacskó tartalmának egy részével lekenyerezi Abdul Mourakot, de aztán attól való félelmében, hogy az abesszin az összes ékkövet követelni fogja szabadsága fejében, a belga kapzsiságára hallgatva inkább más kiutat próbált keresni a kutyaszorítóból.

Egyszer csak derengeni kezdett előtte a siker más úton-módon való lehetősége, amelynek révén továbbra is birtokában maradhatnak a drágakövek, ugyanakkor kielégíthetné az abesszint, és elhitethetné vele, hogy mindent megkapott, amit csak Werper felajánlhat neki.

Így aztán - egy-két nappal Mugambi eltűnését követően - Werper

kihallgatást kért Abdul Mouraktól. Amikor a belga a színe elé járult, az abesszin mogorva arckifejezése kevés jóval kecsegtetett Werper bárminemű reményeit illetően. Ő azonban abból merített erőt magának, hogy a fajtáját olyannyira jellemző emberi gyengeségre gondolt, amely még a legkevésbé rugalmas természetűeket is hajlamossá teszi, hogy engedjenek a gazdagság utáni emésztő vágynak.

Abdul Mourak homlokát ráncolva nézett végig rajta.

- Mit akar már megint? - kérdezte.

- A szabadságomat - válaszolta Werper.

Az abesszin gúnyosan mosolygott.

- Szóval azért alkalmatlankodik itt nekem, hogy elmondja, amit minden bolond magától is tud - mondta.

- Hajlandó vagyok fizetni érte - mondta Werper.

Abdul Mourak hangosan felnevetett.

- Fizetni? - kiáltotta. - Ugyan mivel - netán a rongyaival, amelyeket a testén visel? Vagy esetleg pár ezer font elefántcsontot rejteget a kabátja alatt? Kifelé innen! Maga bolond. És ne zavarjon többé, mert megkorbácsoltatom!

De Werper nem tágított. Szabadsága és talán az élete függött a sikertől.

- Hallgasson meg - könyörgött. - Ha adok magának annyi aranyat, amennyit tíz ember elbír, megígéri, hogy épségben elkísértet a legközelebbi angol kirendeltségre?

- Annyi aranyat, amennyit tíz ember elbír? - ismételte el Abdul Mourak. - Maga megőrült. Hol van magának annyi aranya?

- Tudom, hogy hol van elrejtve - mondta Werper. - Ígérje meg, hogy segít, és én elvezetem oda. Megelégszik tíz rakománnyal?

Abdul Mourak abbahagyta a nevetést. Átható tekintettel figyelte a belgát. Úgy látszott, hogy a fickó teljesen épelméjű - de akkor is, tíz rakomány arany! Az képtelenség! Az abesszin egy percig csendben gondolkodott.

- Jó, mondjuk, hogy megígérem - mondta. - És milyen messze van az az arany?

- Jó egyheti járóföldre dél felé - válaszolta Werper.

- De tisztában van azzal, hogy mi lesz a büntetése, ha nem találjuk ott, ahol mondja, ugye?

- Az életemet teszem rá, hogy ott van - válaszolta a belga. - Azért tudom, hogy ott van, mert a saját szememmel láttam, amikor elásták. És még többet is - nemcsak tíz rakomány ra való van ott, hanem annyi, amennyivel ötvenen megrakodhatnak. Az egész a magáé, ha megígéri, hogy épségben eljuttat az angolok oltalmába.

- Szóval az életével kezeskedik azért, hogy megtaláljuk az aranyat? - kérdezte Abdul.

Werper bólintott.

- Rendben van - mondta az abesszin. - Megígérem, amit kér, és ha csak öt rakományra való van ott, akkor is visszanyeri szabadságát. De míg az arany a birtokomban nincs, ma ga fogoly marad.

- Elfogadom - mondta Werper. - Akkor holnap indulunk?

Abdul Mourak bólintott, a belga pedig visszament őreihez. A rákövetkező napon az abesszin katonák meglepve hallották a parancsot, amely a csapatot északkelet helyett arccal dél felé fordította. És így történt, hogy azon az éjszakán, amikor Tarzan és a két majom behatolt a haramiák falujába, az abesszinek ugyanettől a helytől mindössze néhány mérföldre keletre táboroztak le.

Miközben Werper a szabadságról álmodott, meg arról, hogy egyszer majd zavartalanul élvezheti a lopott zacskóban levő vagyont, Abdul Mourak ébren hevert a sátrában, és kapzsi gondolatai mindegyre az ötven rakomány arany körül forogtak, amely mindössze pár napi já rásra volt tőle délre.

Eközben Ahmed Zek is kiadta a parancsot alvezéreinek, hogy készítsenek fel egy fegyveresekből és teherhordókból álló csapatot, amely másnap elmegy majd az angol házának romjaihoz, és elhozza a mesés kincset, amely renegát alvezérének elmondása szerint ott van elásva.

Míg ő a sátorban utasításait osztogatta, a sátoron kívül egy csendesen meglapuló alak hallgatózott, és az alkalmas időre várt, hogy zavartalanul behatolhasson, és nekifoghasson a kutatásnak elveszett zacskója, valamint szép kavicsai után, amelyek annyira megnyerték a tetszését.

Végre Ahmed Zek füstös képű cinkosai eltávoztak a sátorból. Vezérük is velük tartott, hogy valamelyikükkel elszívjon egy pipát. Selyemlakosztálya így őrizetlenül maradt. Alighogy kiléptek a sátorból, a hátsó fal szövetét egy késpenge döfte át, a föld fölött öt-hat láb magasságban, majd hirtelen sebesen megindult lefelé, bejáratot nyitva az odakint várakozók számára.

A nyíláson elsőként a majomember lépett be, és szorosan a nyomában haladt a hatalmas termetű Csalk. Taglat viszont nem követte őket. Ehelyett sarkon fordult, és elosont a sötétben a kunyhó felé, amelyben szorosan megkötözve ott feküdt a nőstény, aki felkeltette brutális vágyát. Az őrszemek törökülésben kuporogtak a bejárati ajtó előtt, és monoton hangon beszélgettek. Odabent a fiatal nő egy fekhelyként szolgáló mocskos gyékényen hevert. Végső csüggedtségében mindenbe beletörődött, amit a sors még tartogathat számára. Várta az alkalmat, amikor az egyetlen elképzelhető módon, amelyre szintén csak halvány kilátása volt, önmaga elpusztításával megszabaduljon rabságától.

A fehér burnuszos alak, aki nesztelenül surrant az őrszemek felé, közeledett a kunyhó végében elnyúló árnyakhoz. Szűkös értelmi képességei folytán az állatnak nem jutott eszébe élni az álruha nyújtotta előnyökkel. Bátran odasétálhatott volna az őrök mellé, ő pedig képes volt inkább a tekintetük elől rejtőzve, hátulról somfordálni a közelükbe. Odaért a kunyhó sarkához, és kikukucskált. Az őrök mindössze pár lépésre voltak, de a majom egyetlen pillanatra sem mert mutatkozni előttük rettegett és gyűlölt villámbotjuk miatt, amellyel a Tarmanganik oly jól tudnak bánni.

Taglat annak örült volna, ha a közelben áll egy fa, amelynek lelógó ágairól rávethette volna magát mit sem sejtő áldozataira. Bár fa nem volt, az ötlet nyomán egy terv fogant meg az agyában. A kunyhó eresze éppen az őrök feje fölött húzódott - onnan, anélkül, hogy megláthatnák, ráugorhat a Tarmanganikra. Elég, ha erős állkapcsa gyorsan egyet csattan, és egyiküket máris elintézte, mielőtt a másik felfoghatná, hogy rájuk támadt. Aztán erejét, ügyességét, kegyetlenségét latba vetve a másik már egykettőre áldozatul esik egy újabb gyors rohamnak.

Taglat néhány lépésnyit hátrált a kunyhó vége felé. Nekikészülődött a feladatnak, majd gyors nekifutás után magasan

felugrott a levegőbe. Épp a kunyhó hátsó fala fölött érte el a tetőt. A rozoga szerkezet, amelyet a fal is támogatott, csak egy pillanatra bírta el roppant súlyát, de amikor előrelépett egyet, a tető megroggyant, a zsúpfedél szétnyílt, és az óriás emberszabású majom a tetőn át lezuhant a kunyhó belsejébe.

Az őrök, meghallva a tetőtartó rudak reccsenését, talpra ugrottak, és berohantak a kunyhóba. Jane Clayton megpróbált oldalt hengeredni, amikor a hatalmas test olyan közel vágódott le hozzá, hogy egyik lábával a földhöz szegezte a ruháját. A majom megérezte, hogy valami mozog mellette, lenyúlt, és egyik erős karjaival átnyalábolta az asszonyt. A burnusz befedte szőrös testét, így aztán Jane Clayton azt hitte, emberi kar emeli fel. Legteljesebb elkeseredettségében hirtelen remény gyúlt a szívében, hogy aki karjába vette, az a megmentésére érkezett.

A két őrszem ugyan már a kunyhón belül volt, de tétovázott, mivel bizonytalanságban volt a zűrzavar okának természetét illetően. Szemük még nem szokott hozzá a benti sötétséghez, ezért nem láttak semmit. Hallani sem hallottak egyetlen hangot sem, mert a majom csak csendben állt és várta, hogy mikor támadnak.

Látva, hogy a két alak mozdulatlan és nem közelit, Taglat elhatározta, hogy inkább megkockáztatja a hirtelen kitörést a szabadba. Felismerte, hogy a nőstény súlya akadályozná a küzdelemben, ezért leszegte a fejét, és egyenest nekirontott a kijáratban álló két őrnek.

Hatalmas vállának erejétől mindkettő hanyatt esett, és mire fel tudtak kászálódni a földről, a majom már sehol sem volt. A kunyhók árnyékában eliramodott a cölöpkerítés felé, a falu túlsó végébe.

Megmentőjének gyorsasága és ereje csodálattal töltötte el Jane Claytont. Lehetséges volna, hogy Tarzan túlélte az arabok golyóit? Van-e rajta kívül az egész dzsungelben még valaki, aki olyan könnyen elbírná egy felnőtt asszony súlyát, mint az, aki a karjában tartja? A nevén szólította, de választ nem kapott. Azért a reményt mégsem adta fel.

A cölöpkerítésnél az állat még csak nem is tétovázott. Egyetlen hatalmas ugrással fenntermett a tetején, ahol csak egy pillanatra állt meg, a túloldalon máris leugrott a földre. A nő most már szinte teljesen biztosra vette, hogy férje karjaiban van, és amikor a majom felkapott a fák ágai közé, és sebesen elindult vele a dzsungel-be, ahogyan azt Tarzan régebben már többször tette, a remény meggyőződéssé vált.

Egy kis holdsütötte tisztáson, úgy nagyjából egy mérföldre a haramiák táborától, Taglat megállt, és Jane Claytont ledobta a földre. Durvasága meglepte a nőt, de továbbra sem támadtak kételyei. Újra a nevén szólította a megmentőjét. Ugyanabban a pillanatban a majom, aki már nagyon kínlódott a Tarmanganik szokatlan, a mozgást korlátozó öltözékében, letépte magáról a burnuszt. A rémülettől der medt nő szeme előtt egy óriás emberszabású majom ocsmány pofája és szőrös teste jelent meg. Jane Clayton ijedt, fájdalmas nyögéssel az ajkán elájult. Közben, egy közeli bokor fedezékéből Numa, az oroszlán figyelte kettejüket éhesen, a szája szélét nyalogatva.

A nyíláson belépve Tarzan alaposan átkutatta Ahmed Zek sátrának belsejét. Darabokra szaggatta az ágyát, és válogatás nélkül szanaszét hajigálta a földön az összes holmiját. Mindent megvizsgált, amin a tekintete megakadt, és nem is volt a haramiavezér lakosztályában egyetlen olyan tárgy sem, amit éles szemével fel ne fedezett volna. Ám minden alapossága ellenére sem sikerült a zacskónak vagy a szép kavicsoknak a nyomára bukkannia.

Tarzan végül belenyugodott abba, hogy a tulajdonát képező dolgok nincsenek Ahmed Zeknél, hacsak a vezér nem hordja őket magánál. Ezért

úgy döntött, hogy mielőtt újra folytatja a nyomozást a zacskó után, előbb megszerzi magának a nőstényt.

Intett Csalknak, hogy kövesse, majd ugyanott, ahol jött, távozott a sátorból. Nyugodtan végigsétált a falun, és egyenesen a felé a kunyhó felé tartott, amelyben Jane Claytont tartották bebörtönözve.

Meglepve vette észre, hogy Taglat nincs sehol. Azt hitte, Ahmed Zek sátra előtt várakozik, és majd kinn találkoznak. Mivel volt alkalma megszokni a majmok megbízhatatlanságát, nem tulajdonított komolyabb jelentőséget annak, hogy mogorva társa ezúttal is cserben hagyta. Mindaddig, míg Taglat nem keresztezi a terveit, gondolta Tarzan, mindegy, hogy merre kóborol.

A kunyhóhoz közeledve a majomember észrevette, hogy a bejárat előtt tömeg gyűlt össze. Látta, hogy az összecsődült emberek igen izgatottak, ezért attól tartva, hogy ennyi figyelő tekintet kereszttüzében Csaik álruhája alkalmatlannak bizonyul valódi kiléte elrejtésére, utasította a majmot, hogy menjen a falu túlsó végébe, és ott várjon rá.

Míg Csalk az árnyékba húzódva elkacsázott, Tarzan nyugodtan odalépdelt a kunyhó bejárata előtti izgatott csoporthoz. A feketék és az arabok közt elvegyülve próbálta megtudni a felbolydulás okát. Igyekezetében meg is feledkezett arról, hogy az egész gyülekezetben egyedül nála van lándzsa, íj és nyíl, ilyeténképp felkeltheti a többiek gyanakvó figyelmét.

Vállával utat tört a tömegben, és a bejárathoz közeledett. Kis híján oda is ért, amikor az egyik arab a vállára tette a kezét, és felkiáltott:

- Ez itt kicsoda? - Azzal lerántotta a kámzsát a majomember arcáról.

Tarzannak, a dzsungel fiának egész vad élete során soha nem volt szokása leállni vitatkozni ellenfeleivel. Az önfenntartás primitív ösztöne sokféle dolog létjogosultságát elismeri, de a vitatkozás nem tartozik ezek közé. A majomember most sem fecsérelte a drága idejét arra, hogy meggyőzze a haramiákat: nem farkas bújt meg a nyájban. Ehelyett alig hogy leleplezőjének szavai elhangzottak, máris torkon ragadta emberét, és jobbra-balra kaszálva vele, egyszerűen félresöpörte azokat, akik rárontani készültek.

Tarzan az arabot fegyverként használva gyorsan előreküzdötte magát a bejáratig, és a következő pillanatban már benn is termett. A kunyhó sietős átkutatásával megállapította, hogy nincs ott senki, és szaglószervével Taglat, a majom szagnyomát is felfedezte. Tarzan mély, baljós hangon felmordult. Azok, akik a bejáratnál nyomakodtak előre, hogy elfogják, visszahőköltek, amikor a kihívó vadállati horkantás hangjai megütötték a fülüket. Meglepetten és zavarodottan néztek egymásra. Az imént egyedül lépett be egy ember a kunyhóba, és most mégis odabentről a saját fülükkel egy vadállat hangját hallották. Ez meg mit jelentsen? Egy oroszlán vagy leopárd keresett netán menedéket a kunyhó belsejében az őrök tudta nélkül?

Tarzan villámgyors tekintetével felfedezte a tetőn keletkezett nyílást, amelyen át Taglat beesett. Sejtette, hogy a majom vagy a lyukon át jött, vagy arrafelé távozott, és miközben az arabok kint tétováztak, egy macska ügyességével a nyílás felé ugrott, megkapaszkodott a fal tetején, kimászott a tetőn, és máris leugrott a kunyhó végében.

Amikor az arabok végre összeszedték annyira a bátorságukat, hogy - a falon át leadott számos sortűz után - bemerészkedtek a kunyhóba, annak belsejét üresen találták. Tarzan addigra már a falu túlsó végében Csalkot keresgélte, de a majom sehol nem volt fellelhető.

A nőstényét elrabolták, társai cserben hagyták, semmivel sem tudott meg többet a zacskó és tartalmának hollétéről, mint eddig - nem csoda hát, ha Tarzan igen dühösen mászott át a cölöpkerítésen, és eltűnt a dzsungel sötétjében.

Egyelőre fel kell hagynia a zacskó keresésével, mert az öngyilkosságnál is rosszabb volna, ha visszamenne az arabok táborába most, amikor valamennyi lakója talpon van, és éberen ügyel.

A faluból való szökése közben a majomember elvesztette a menekülő Taglat nyomát, és most, hogy megpróbált újra rátalálni, nagy kört írt le az erdőben.

Csalk ott maradt a helyén, míg az arabok kiáltozása és lövöldözése rémülettel nem töltötte el primitív lelkét, mert a majomnépség minden dolgok közül a legjobban a Tarmanganik villámbotjaitól fél. Ezért fürgén átmászott a cölöpkerítésen, nagy igyekezetében elszaggatta burnuszát, majd dühösen, morogva és szitkozódva bevette magát a dzsungelbe.

Tarzan, aki Taglat és a nőstény nyomát keresve járta a dzsungelt, sebesen haladt. Valamivel előtte, egy kis holdsütötte nyitott térségen, egy óriásmajom hajolt a fölé a földön fekvő asszony fölé, akit Tarzan keresett. A fenevad a megbéklyózott nő csuklóját és bokáját próbálta szabaddá tenni - rángatta, marcangolta a köteleket.

A majomember útja, ha le nem tér róla, kevéssel tőlük jobbra vezetett volna el. Bár nem láthatta őket, a szél, amely Tarzan irányába fújt, tisztán feléje sodorta testszagukat.

Még egy pillanat, és Jane Clayton végre biztonságban érezhette volna magát annak ellenére, hogy Numa, az oroszlán már lekushadva támadásra készült. De a Sors, amely már eddig is oly kegyetlennek mutatkozott, most túltett önmagán - a szél hir telen néhány percre irányt váltott, és a testszag, amely a majomembert egyenesen elvezette volna a nőhöz, az ellenkező irányba sodródott. Tarzan ezért nem egészen ötven yard távolságra ment el a készülődő tragédia színhelye mellett, és a szabadulás alkalma jóvátehetetlenül odalett.

18. Harc a kincsért

Reggel volt már, mire Tarzan nagy nehezen hajlandó volt megbarátkozni a gondolattal, hogy az eddigi keresés hiábavaló volt, bár akkor is csak annyit ismert el, hogy a siker egyelőre várat magára. Eszik és alszik, határozta el, aztán újra felkerekedik. A dzsungel nagy, de Tarzan is nagy tapasztalattal és hozzáértéssel bír. Lehet, hogy Taglat messzire jutott, de Tarzan akkor is meg fogja találni, még ha egyenként kell is átkutatnia a rengeteg erdő minden fáját.

Miközben így monologizált magában, a majomember Bara, az őz nyomát követte, akit éhsége csillapítására szemelt ki. A nyom félórán keresztül egy jól kitaposott vadcsapáson kelet felé vezette a majomembert, amikor a lopakodó vadász meghökkenésére prédája eszeveszetten száguldott vissza a keskeny úton, egyenesen feléje.

Tarzan, aki addig az ösvényen haladt, gyorsan beugrott a fedezéket nyújtó zöld növényfüggöny mögé. Az őz nem vehette észre, hogy ebből az irányból is ellenség fenyegeti. Az állat még mindig meglehetős távolságra volt, amikor a majomember fellendült egy fának az ösvény fölé belógó, alacsony ágára. Itt várta be, hogy áldozata odaérjen.

Hogy az őzet miféle ijedelem ösztökélte ilyen tébolyult menekülésre, azt Tarzan nem tudta - talán Numa, az oroszlán, vagy Sita, a párduc riasztotta meg. De akárki volt is, Tarzan, a dzsungel

fia, nemigen törődött vele. Eltökélte magát, és készen állt, hogy zsákmányát megvédje a dzsungel bármely más lakójával szemben. Ha fizikai képességei révén képtelen volna erre, még mindig rendelkezik egy ennél is nagyobb erővel - az értelmes elme hatalmával.

Az őz pedig csak jött-jött rohanvást, egyenesen bele a halál torkába. A majomember úgy fordult meg, hogy háttal legyen a közeledő állatnak. Behajlított lábbal egyensúlyozott az enyhén ringó ágon az ösvény fölött, és éles fülével a rémült Bara patáinak közeledő dobogását figyelve várt a megfelelő pillanatra.

Az áldozat egy szemvillanás alatt elszáguldott az ág alatt, de ugyanebben a pillanatban a majomember is elrugaszkodott odafent, és előre ugorva levetette magát a hátára. A támadó testének súlyától az őz a földre rogyott. Egyszer még botladozva megpróbált lábra állni, de hiába, mert hatalmas izmok húzták a fejét mélyen hátra, csavarták meg hirtelen, gonoszul a nyakát, és Bara máris halott volt.

Gyorsan történt a zsákmány elejtése, és ugyanilyen gyorsak voltak a majomember ezt követő cselekedetei is, mert nem tudhatta, hogy miféle vadölő üldözte Barát, és hogy mennyire lehet közel. Alighogy az áldozat nyaka megroppant, teste máris Tarzan széles vállán himbálózott, és a következő pillanatban a majomember ismét az egyik fának az út fölé belógó alacsony ágai között üldögélt. Éles, szürke szemével az ösvényt fürkészte, amelyen az őz menekült.

Nem is telt sok időbe, míg Bara ijedelmének oka nyilvánvalóvá vált Tarzan számára. Kisvártatva közeledő lovasok félreismerhetetlen zaja hallatszott. A majomember, áldozatát magával vonszolva, felmászott az ágak középső teraszára. Miután kényelmesen letelepedett a fa egyik ágelágazásában, ahonnan még mindig szemmel tarthatta lent az ösvényt, kikanyarított egy zaftos darabot az őz oldalából, és erős, fehér fogait belemélyesztve a meleg húsba, élvezte ereje és ügyessége gyümölcsét.

De az ösvényről sem feledkezett meg, miközben étvágyát csillapította. Éles szemével rögtön észrevette a legelső ló orrát, mihelyt előbukkant a tekergőző ösvény egyik kanyarulatából, és aztán egyenként szemügyre vette a lovasokat, ahogy egymás mögött sorban elhaladtak alatta.

Volt közöttük egy, akit Tarzan megismert, de a majomember olyan mesterien tudott uralkodni érzelmein, hogy arckifejezésének legcsekélyebb változásával sem árulta el belső izgatottságának tényét, amellyel felhívta volna a figyelmet jelenlétére.

Nem is sejtve, hogy valaki van a fán, aZ abesszinek között ott lovagolt Albert Werper. A majomember fürkész szemmel figyelte a belgát, hátha nyomára bukkan a zacskónak, amelyet ő lopott el.

Miközben az abesszinek tovább lovagoltak délnek, mindegyre ott cikázott felülről a nyomukban egy óriás termetű alak, egy hatalmas, csaknem teljesen meztelen fehér férfi, aki véres őztetemet vitt a vállán, mert Tarzan tudta, hogy egy ideig nemigen lesz újra alkalma vadászni, ha követni akarja a belgát.

Arra, hogy megpróbálkozzék a fegyveres lovasok közül kiragadni a fickót, még Tarzan sem szívesen vállalkozott, legfeljebb végső esetben, mert a vadállatok cselekedeteit mindenkor az óvatosság és a furfangosság jellemzi, hacsak a fájdalom vagy a harag nem ösztökéli őket elhamarkodottságra.

Így aztán a belga és az abesszinek csak meneteltek dél felé, és Tarzan, a dzsungel fia, nesztelenül suhant a nyomukban a fák közepes magasságú, ringó ágainak ösvényén.

Kétnapi menetelés után egy hegyek koszorúzta lapos síksághoz érkeztek, amely Tarzannak ismerős volt, és amely lelkében tétova

emlékféléket és különös vágyakozást ébresztett. A lovasok nekivágtak a síkságnak, a majomember pedig biztonságos távolból, a terep nyújtotta fedezékeket kihasználva lopakodott mögöttük.

Egy elszenesedett gerendakupac mellett az abesszinek megálltak, és Tarzan egészen közel kúszva, egy közeli bozótban elrejtőzve, bámuló szemmel figyelte őket. Látta, hogy leásnak a földbe, és eltűnődött, hogy mit akarhatnak: talán húst rejtettek el régebben itt, és azért jöttek? Aztán eszébe jutott, miként dugta el ő a maga szép kavicsait, és az is, hogy honnan támadt ez az ötlete. Azokat a micsodákat akarják ezek kiásni, amiket a feketék rejtettek el itt!

Kisvártatva azt látta, hogy valamilyen piszkos, sárga tárgyra bukkantak, és tanúja lehetett Werper és Abdul Mourak örömének, midőn a koszos valamit közszemlére tették ki.

Sorban egymás után sok-sok hasonló, egyforma alakú, piszkossárga színű darabot szedtek ki a gödörből, míg végül már egész halmot raktak belőlük a földön, amely halmot Abdul Mourak a kapzsi vágytól valóságos önkívületbe esve elkezdett simogatni, dédelgetni.

Valami megmoccant a majomember elméjében, amint hosszasan nézegette az aranyrudakat. Hol látott ő ilyesmiket korábban? Mik ezek? Miért sóvárognak olyan nagyon utánuk ezek a Tarmanganik? Kinek a tulajdonát képezik?

Eszébe jutottak a fekete emberek, akik elásták a rudakat. Akkor nyilván az ő tulajdonuk. Werper éppen ellopja őket, ahogyan Tarzan kavicsos zacskóját is ellopta. A majomember szeme lángolt a haragtól. Szerette volna megtalálni, és ezek ellen a tolvajok ellen vezetni a feketéket. Eltűnődött, hogy hol lehet a falujuk.

Miközben mindeme dolgok végigfutottak Tarzan felajzott elméjén, egy csapat fegyveres férfi vonult ki az erdőből a síkság szélén, és közeledett a leégett nyári lak romjai felé.

A mindig éberen figyelő Abdul Mourak látta meg őket elsőként, de addigra már a szabad térség közepe felé jártak. Szólt embereinek, hogy szálljanak lóra, és legyenek készenlétben, mert Afrika szívében soha nem lehet tudni, hogy az idegen vendég barát-e, avagy ellenség.

Werper, miután nyeregbe lendült, szemét a jövevényekre szegezte, majd sápadtan és reszketve fordult oda Ahmed Mourakhoz.

- Ahmed Zek az, a haramiáival - súgta. - Az aranyért jönnek.

Nagyjából ez lehetett az a pillanat, amikor Ahmed Zek felfedezte a halomba rakott sárga aranyrudakat, és igazolva látta félelmét, amely azóta motoszkált benne, hogy tekintete először akadt meg az angol romba dőlt nyári laka melletti csapaton. Valaki megelőzte - előbb jött el a kincsért, mint ő.

Az arab majd eszét vesztette dühében. Az utóbbi időben minden ellene fordult. Kicsúszott a markából a drágaköves zacskó, a belga, és immár másodjára tűnt el az angol nő. Most pedig valaki idejött, és el akarja rabolni tőle azt a kincset, amelyet pedig olyan háboríthatatlan biztonságban tudott, mintha még ki sem bányászták volna.

Nem sokat törődött vele, hogy kik a tolvajok. Nem fognak harc nélkül megválni az aranytól, ebben biztos volt. Ekkor Ahmed Zek vad hujjogatás és parancsszavak kiáltozása közepette sarkantyúba kapta lovát, és az abesszinok felé vágtázott. Mögötte hosszú puskáikat a fejük fölött lóbálva, ordítva és szitkozódva ott özönlöttek emberei, az egész elvetemült gyilkosokból álló gyülevész horda.

Abdul Mourak fegyveresei sortűzzel fogadták őket, amelytől néhány nyereg megürült ugyan, de a haramiák már így is ott voltak közöttük. Kard, pisztoly, muskéta, mindegyik tette a maga iszonyú, véres dolgát.

Ahmed Zek, aki már az első roham alkalmával kinézte magának Werpert, a belgának rontott, ő pedig, belegondolva várható és megérdemelt sorsába, inkább megfordította lovát, és őrült iramban elvágtázott. Ahmed Zek ráordított egyik alvezérére, hogy vegye át a parancsnokságot. Fejvesztés terhe mellett utasította, hogy gyilkolja le az abesszineket, és vigye vissza az aranyat a táborába. Azzal üldözőbe vette a belgát. Megátalkodott természetével képtelen volt lemondani a bosszú öröméről, inkább vállalta a kincs elvesztésének kockázatát is.

Míg az üldözött és az üldöző eszeveszett iramban száguldott a távoli erdő felé, mögöttük véresen tombolt az ádáz csata. Sem a bősz abesszinek, sem Ahmed Zek alávaló gyilkosai nem kértek és nem ismertek könyörületet.

Tarzan bozótos fedezékéből figyelte a véres összecsapást, amelynek résztvevői oly tökéletesen bekerítették, hogy egyetlen rést sem hagytak a számára, amelyen keresztül kiszökhetett volna, hogy Werper és az arab vezér nyomába eredjen.

Az abesszinek kört formáltak, amelynek Tarzan búvóhelye is része volt. Az üvöltöző haramiák vágtázó lovaikon körülöttük keringtek, hol eliramodtak, hol pedig görbe szablyáikkal vagdalkozva nekik rontottak. Számszerűen Ahmed Zek emberei voltak fölényben, míg Menelek katonái lassan, de biztosan fogyatkoztak. A végeredmény Tarzan számára mellékes volt. Egyetlen egy dologra figyelt csak - hogy kiszökhessék a vértől tébolyult küzdők gyűrűjéből, és elindulhasson a belga és a bőrzacskó után.

Amikor először látta meg Werpert az ösvényen, ahol Barát elejtette, azt hitte, hogy a szeme káprázik, annyira biztosra vette, hogy Numa megölte és felfalta a tolvajt. De miután két álló napig követte a különítményt, és közben éles szemét le nem vette a belgáról, már nem kételkedett a férfi kilétében, bár nem egykönnyen tudta volna megmagyarázni, hogy akkor kié volt az a megcsonkított hulla, amit a keresett férfiának vélt.

Amint rejtőzködve meglapult a gondozatlan bozótban, amely nem is olyan régen még gyönyörűsége és büszkesége volt feleségének, akire nem emlékezett, egy abesszin és egy arab, miközben szablyájával vagdalkozott a másik felé, egészen búvóhelye közelébe táncoltatta a lovát.

Az arab lépésről lépésre szorította vissza ellenfelét, míg az utóbbi lova már kis híján rátaposott a majomemberre. Aztán egy cseles vágással széthasította a fekete harcos koponyáját, akinek hátrabukó teste hajszálon Tarzanra zuhant.

Amikor az abesszin lebukfencezett nyergéből, a szökés lehetősége, amelyet a lovas megmaradt ló jelentett, azonnali cselekvésre ösztökélte a majomembert. Mire a rémült állat magához térhetett volna, már egy meztelen óriás ült a hátán. Egy erős kéz ragadta meg a kantárszárát, és az arab meglepődve fedezte fel, hogy új ellenség ül a nyeregben annak a helyén, akit az imént kaszabolt le.

Ám ez az ellenfél nem suhogtatta a szablyáját, és lándzsája meg az íja is a hátán maradt.

Első meglepetéséből felocsúdva, az arab felemelt szablyával rontott előre, hogy megsemmisítse az elbizakodott idegent. Hatalmas erővel készült lesújtani a majomember fejére, a vágás azonban ártalmatlanul zúgott el a levegőben, mivel Tarzan kitért előle. Aztán az arab már csak azt érezte, hogy a másik lova nekiszorul a lábának, egy hatalmas kar nyúlik ki és kapja el a derekát, és még mielőtt összeszedhette volna magát, ellenfele kirángatta a nyeregből, pajzsként maga elé tartotta, és eszeveszett iramban kitört körbe-körbe vágtázó társainak gyűrűjéből.

Mihelyt túljutottak az arabok-sorain, különös ellenfele lehajította a földre, és utoljára még azt Látta, hogy a síkságon át elvágtázik az erdő túlsó széle felé.

A harc még egy órán át tombolt, és nem is csillapodott mindaddig, míg az utolsó abesszin is vagy holtan terült el a földön, vagy lóhalálában menekülve el nem vágtázott észak felé.

Mindössze egy maroknyi katonának sikerült megmenekülnie, köztük volt Abdul Mourak is. A győzedelmes haramiák a halomba rakott aranyrudak körül gyülekeztek, amelyeket az abesszinek ástak ki, és várták, hogy vezérük visszatérjen. Ujjongó örömükbe némi üröm vegyült, mert többen is látták azt a különös meztelen férfit, aki egyik ellenségük lován vágtázott el, s magával vitte társukat. Ez most visszatérve közéjük, hosszasan ecsetelgette a majomember hatalmas erejét. Nem volt közöttük egy sem, aki ne hallotta volna Tarzan, a dzsungel fia nevét és hírét, és az a tény, hogy a fehér óriásban felismerték a dzsungel minden gonosztevőjének elszánt ellenségét, tovább növelte rémületüket, mert bizonyosak voltak abban, hogy Tarzan meghalt.

Babonás természetűek lévén, azt hitték, hogy egy halott ember testetlen szellemét látták, és most félve tekingettek körbe. Azt várták, hogy a kísértet hamarosan visszatér végromlása színhelyére, amelyet ők okoztak, amikor nemrégiben lecsaptak otthonára, és rémülten suttogva azt tárgyalták, hogy milyen módon állhat esetleg bosszút rajtuk a szellem, ha visszatérve birtokukban találja aranyát.

A beszélgetés folyamán rémületük nőttön-nőtt. Közben, kissé lejjebb, a folyót övező nádasban megbújva, meztelen, fekete harcosok kis csoportja figyelte minden- mozdulatukat. Ezek a feketék a folyón túli magaslatokról hallották meg az összecsapás zaját, és óvatosan lelopakodva olyan helyet kerestek maguknak, ahonnan a küzdő felek minden mozdulatát figyelemmel kísérhették.

A haramiák fél órán át várták Ahmed Zek megérkeztét, és közben attól való félelmük, hogy Tarzan szelleme hamarabb talál visszatérni, egyre jobban kikezdte vezérük iránti hűségüket és a tőle való rettegésüket. Végül aztán valamennyiük kívánságának adott hangot az, aki bejelentette, el akar menni az erdőbe, hogy megkeresse Ahmed Zeket. Pillanatokon belül mind egy szálig lovaikon ültek.

- Az arany jó helyen van itt - kiáltotta egyikük. - Az abesszineket lekaszaboltuk, más meg nincs itt, aki elvinné. Nyargaljunk, keressük meg Ahmed Zeket!

És a következő pillanatban a haramiák valóságos porfelhőt kavarva eszeveszetten vágtattak a síkságon. A folyó menti nádas fedezékében egy csapat fekete harcos lopakodott a felé a hely felé, ahol az opari aranyrudak halomba rakva hevertek a földön.

Werpernek még jócskán volt előnye Ahmed Zekkel szemben, amikor elérte az erdőt. Az utóbbi azonban, jobb lova lévén, fokozatosan megközelítette. A belga, akit a kétségbeeséstől vakmerő bátorság szállt meg, még nagyobb iramra ösztökélte lovát a keskeny, szűk teret engedő, kanyargós vadcsapáson.

Hallotta hátulról Ahmed Zek hangját, aki azt kiabálta; hogy álljon meg. Ám Werper erre még mélyebben vágta bele sarkantyúját ziháló hátasa vérző oldalába. Kétszáz yardnyira az erdő szélétől egy letört ág hevert keresztben az ösvényen. Jelentéktelen valami volt, amit egy ló rendes körülmények között egyetlen normális vágtaugrással úgy hagy maga mögött, hogy tudomást sem vesz róla. De Werper lova agyon volt hajszolva, patái ólomnehezek voltak a kimerültségtől, és amikor az ág beakadt mellső lábai közé, megbotlott, nem volt képes visszanyerni az egyensúlyát, és az ösvényen elnyúlva a földre rogyott.

Werper, aki átrepült a feje fölött, néhány yardnyit még továbbgurult, aztán feltápászkodott, és visszarohant. A kantárt megragadva próbálta felrángatni az állatot a földről, de az vagy nem tudott, vagy nem akart felkelni, és amikor a belga szidni és csépelni kezdte, egyszer csak előbukkant Ahmed Zek.

A belga egy szempillantás alatt abbahagyta az erőlködést a lábánál heverő, haldokló állattal, puskáját megragadva levetette magát a ló mögé, és rálőtt a közeledő arabra.

Az alacsonyan süvítő golyó Ahmed Zek lovát szügyön találta, és leterítette az állatot úgy száz yardnyira attól a helytől, ahol Werper fektében épp a második lövés leadására készült.

Az arab, aki hátasával együtt a földre zuhant, már terpeszben állt az állat fölött, és látva, hogy a belga milyen hadállást foglal el, maga is késedelem nélkül hasonló pozícióba helyezkedett.

Így hasaltak hát lovaik fedezékében a földön, és váltakozva hol szitkokat szórtak, hol tüzeltek egymásra. Közben az arab mögött Tarzan, a dzsungel fia, az erdő széléhez közeledett. Odaérve meghallotta a párbajozók szórványos lövöldözését. Mivel a bizonytalan közlekedési eszköz helyett, amelyet a kidőlni készülő abesszin ló jelentett, szívesebben választotta az erdő fáinak biztonságosabb és gyorsabb útvonalát, felugrott az ágak közé. A majomember mindvégig az ösvény szélén maradva kisvártatva eljutott egy olyan pontra, ahonnan viszonylagos biztonságból figyelhette az odalent küzdőket. Előbb egyikük, majd a másikuk lesett ki lovának mellvédje mögül, sütötte el fegyverét, és vágta magát hasra azonnal fedezéke mögött, ahol újra töltött, és egy perc múlva megismételte a műveletet.

Werpernek csak kevés lőszere volt, mert Abdul Mourak a felhalmozott aranyrudak körüli csatában csak kutyafuttában látta el az elsőként elesett abesszinek egyikének fegyverzetével. Most észrevette, hogy hamarosan utolsó töltényét fogja elhasználni, és akkor már csak az arab irgalmára számíthat - márpedig jól tudta, hogy az ő irgalma mit jelent.

A haláltól és a kincs elvesztésétől való félelmébe a belga új terven kezdte törni a fejét. Az egyedüli lehetőségnek, amely a siker legalább halvány reményével kecsegtetett, az tűnt, ha megkísérli megvesztegetni Ahmed Zeket.

Egyetlen egy kivételével Werper már valamennyi töltényét ellőtte, amikor a harc egy pillanatnyi szünetében hangosan odaszólt ellenlábasának.

- Ahmed Zek - kiáltotta -, csakis Allah a megmondhatója, melyikünk marad itt ma holtan és lesz az enyészet martalékául ezen az ösvényen, ahol fekszünk, ha tovább folytatjuk ezt az értelmetlen küzdelmet. Maga annak a Zacskónak a tartalmát óhajtja, amelyet a derekamon hordok, én pedig az életemet és a szabadságomat óhajtom, a drágaköveknél is jobban. Hadd kapja meg hát mindegyikünk azt, amit legjobban áhít, és váljunk el egymástól békében. Én kiteszem a zacskót a lovam hullájára olyan helyen, hogy jól láthassa, maga pedig cserében tegye le a puskáját a lovára, tussal felém fordítva. Akkor én elmegyek, itt hagyom magának a zacskót, maga meg engedjen sértetlenül távozni. Én csak az életemet és a szabadságomat akarom.

Az arab egy percig csendben gondolkodott, aztán megszólalt. Válaszát nagyban befolyásolta az a körülmény, hogy utolsó golyóját is elhasználta már.

- Menjen hát útjára - morogta -, hagyja ott jól látható helyen a zacskót. Nézze meg, leteszem a puskámat így, tusával maga felé. Menjen!

Werper levette derekáról a zacskót. Ujjaival szomorúan és

gyengéden tapogatta meg keményen kidudorodó tartalmát. Ó, ha legalább egy kis maréknyit kiszedhetne magának a becses ékkövekből! De Ahmed Zek már állt, és sasszemével tisztán ráláthatott a belgára, annak minden mozdulatára.

Werper nehéz szívvel, hiánytalanul letette a zacskót lovának tetemére, aztán felállt, és puskáját magához véve lassan hátrálva távozott az ösvényen, míg az egyik kanyarulatban el nem tűnt a figyelő arab tekintete elől.

Ahmed Zek még nem ment közelebb, mert jellemző módon valami olyan csalárdságtól tartott, amelyet ő maga hasonló körülmények között biztosan elkövetett volna. Gyanúja nem is volt alaptalan, mert a belga, mihelyt látótávolságon kívül került az arabtól, beállt az egyik fa törzse mögé, ahonnan továbbra is zavartalan rálátása nyílt kimúlt lovára meg a zacskóra. Puskáját felemelve célba vette azt a helyet, ahol számítása szerint ellenfelének fel kellett tűnnie, amikor előremegy, hogy magához vegye a kincset.

Ám Ahmed Zek nem volt olyan ostoba, hogy megbízzék egy tolvaj, egy gyilkos bemocskolt becsületében. Hosszú puskáját magához véve lelépett az ösvényről, bevette magát az oldalt és buján tenyésző, kusza növényzetbe, és négykézlábra ereszkedve, az ösvénnyel párhuzamosan, lassan kúszott előre. Ügyelt arra, hogy teste egy pillanatra se szolgáljon a rejtőzködő gyilkos puskájának céltáblájául.

Így haladt előre Ahmed Zek, míg ellensége kimúlt lovával egy magasságba nem ért.

A zacskó ott volt, tisztán látszott, miközben kicsit odébb, az ösvény szélén, Werper egyre türelmetlenebbül és idegesebben várakozott.

Nem értette, hogy az arab miért nem jön és miért nem kaparintja meg, ami jár neki. Kisvártatva azt látta, hogy egy puskacső vége jelenik meg pár hüvelykkel a zacskó fölött, és még mielőtt felfoghatta volna, hogy az arab miféle csalafinta trükkel tette lóvá, Ahmed Zek ügyesen beleakasztotta a fegyver célgömbjét abba a nyersbőr szíjba, amellyel a zacskót fel lehetett akasztani. Aztán gyorsan eltűnt az ösvény melletti sűrű lombú növényzetben.

Eközben a haramia testének még négyzethüvelyknyi része sem villant elő egyetlen pillanatra sem, és Werper nem merte kilőni utolsó töltényét mindaddig, míg nem bizonyosodott meg arról, hogy sikeresen célba fog találni.

Kárörvendően, magában vigyorogva, Ahmed Zek pár lépéssel hátrébb húzódott a dzsungelbe. Biztosra vette, hogy Werper a közelben az alkalmat lesi, mikor lőhet rá.

Werper közelíteni nem mert - kapzsisága még nem engedte távozni, igy aztán csak állt ott, puskáját készenlétben tartotta, szemével pedig az ösvényt fürkészte feszült figyelemmel, mint egy macska.

A zacskót azonban másvalaki is meglátta és felismerte. Ez a valaki Ahmed Zekkel együtt közeledett, oly nesztelenül és oly biztosan szálldosva fölötte, mint a halál. Az arab, aki végre talált egy helyet, amelyet az eddigiekhez képest kevésbé sűrűn nőttek be a bokrok, nekikészülődött, hogy vágyakozó szemét a zacskó tartalmán legeltethesse. Tarzan közvetlenül fölötte telepedett le, tekintetét ugyanarra a tárgyra szegezte.

Ahmed Zek megnedvesítette nyelvével keskeny ajkát, aztán kioldotta a zacskó száját összehúzó zsineget. Tenyerébe öntötte a zacskó tartalmának egy részét.

Egyetlen pillantást vetett csak a kezében pihenő kövekre. Szeme összeszűkült, káromkodás tört elő torkából, aztán fitymálóan a földre

hajította az apró micsodákat. Gyorsan kiborította a zacskó egész tartalmát, és minden egyes követ alaposan szemügyre vett, majd amikor földhöz vágta őket, és rájuk tiport, a fortyogó dühtől arcizmai valósággal vitustáncot jártak, keze pedig úgy ökölbe szorult, hogy körmei belevágtak a húsába.

Tarzan odafent csodálkozva bámult. Szerette volna tudni, mi az értelme ennek az egész nagy hűhónak az ő kövei körül. Látni akarta, mit fog tenni az arab, miután a másik elment, otthagyva a zacskót, és úgy gondolta, hogy miután kielégítette kíváncsiságát, ráveti majd magát Ahmed Zekre, és elveszi tőle a zacskót és a szép kavicsokat, mert hiszen azok az övéi.

Látta, hogy az arab félrehajította a zacskót, majd hosszú puskáját, mint egy bunkósbotot, megragadta a csövénél, és lopva elosont az ösvény vonalát követve a dzsungelben, amelyen Werper az imént elment.

Amikor a férfi eltűnt a láthatárról, Tarzan lehuppant a földre. Kezdte összeszedegetni a zacskó szétszórt tartalmát, és abban a pillanatban, amikor a széthajigált kavicsokat először volt alkalma közelről szemügyre venni, rögtön megértette az arab haragját. A szikrázó és csillogó-villogó ékkövek helyett, amelyek először annyira megragadták, majd fogva tartották a majomember érdeklődését, a zacskó most csak egy marék közönséges folyami kavicsot tartalmazott.

19. Jane Clayton és a dzsungel fenevadjai

Miután sikeresen megszökött rabságából, egyre nehezebb idők jártak Mugambira. Útja olyan vidéken vezetett keresztül, ahol nem volt ismerős, olyan őserdei vidéken, ahol nem talált vizet, élelmet is alig, így aztán pár napi vándorlás után egyszer csak azt vette észre, hogy alig tudja vonszolni magát, annyira elhagyta az ereje.

Az is nehezére esett, hogy éjszakára valamiféle fedelet eszkábáljon a feje fölé, ahol úgy ahogy biztonságban lehetett a nagyobb ragadozóktól. Napközben az merítette ki, hogy ehető gyökereket és vizet keresgélt.

Néhány, egymástól jókora távolságra levő posványos tavacska megmentette a szomjhaláltól, de nagyon szánalmas állapotban volt már, amikor végre véletlenül egy széles folyóhoz ért.

A vidék bővelkedett gyümölcsben és apró vadakban, amelyek közül elkaphatott egyet-egyet lopakodó tudományának, furfangosságának és annak a kezdetleges furkósbotnak együttes használatával, amelyet egy lehullott ágból fabrikált magának.

Felmérve, hogy hosszú utat kell még megtennie, mire a vazirik országának akár csak közelébe is ér, Mugambi bölcsen úgy döntött, hogy ott marad, ahol van, míg vissza nem szerzi erejét és egészségét. Tudta, hogy néhány napi pihenés csodát tesz majd vele. Nemigen engedhette meg magának, hogy a gyengeség miatt ne teljes értékű emberként folytassa útját, és ezzel kockára tegye a biztonságos hazatérés lehetőségét.

Így aztán masszív, tüskés bomát alakított ki, ezen belül pedig összeütött egy zsúpfedeles kis kunyhót, ahol éjjelente nyugodtan alhatott. Napközben innen kiruccanva elejthette azokat a vadakat, amelyeknek húsától hatalmas izmainak újbóli kifejlődését és szokásos erejük visszatértét egyedül remélhette.

Egy nap, amikor a fekete harcos épp vadászni indult, ádáz szempár fedezte fel egy faóriás ágainak fedezéke mögül, amely alatt elhaladt. A véreres szemek szőrös, vad arcból villantak elő. A szempár figyelte, hogy Mugambi miként ejti el szerény zsákmányát, a kis rágcsálót.

Nesztelenül haladt tova a fák ágain, nyomon követte a feketét, amikor az visszatért kunyhójához.

Az állat nem más volt, mint Csalk, és sokkal inkább kíváncsian, mintsem gonoszkodva bámult le a mit sem sejtő emberre. Annak az arab burnusznak a viselésétől, amelyet Tarzan aggatott a testére, az emberszabású majom lelkében feltámadt a vágy, hogy a Tarmanganikat utánozza. A burnusz persze akadályozta a mozgásban, és olyan nyűgöt jelentett a majom számára, hogy már rég letépte magáról, és eldobta.

Most viszont egy kevésbé terhes öltözéket - ágyékkötőt, néhány rézkarikát és tollas fejdíszt - viselő Gomanganit látott. Ez sokkal inkább egybevágott Csalk vágyaival, mint a lobogó köntös, amely állandóan a lábaira tekeredett, és a lombos ágak közt vezető ösvényen min den gallyba és bokorba beleakadt.

Csalk jól megnézte a zacskót, amely Mugambi vállára akasztva, a fekete csípőjénél himbálózott. Megtetszett neki, mert tollakkal és rojttal volt díszítve. A majom állandóan Mugambi bomája körül lebzselt, és az alkalmat leste, amikor majd lopva vagy erővel elveheti a fekete öltözékének valamelyik darabját.

Nem is kellett sokáig várnia az alkalomra. A tüskés kerítéssel körülzárt területen Mugambi biztonságban érezte magát. A legforróbb napszakokban békésen elnyúlt kunyhójának árnyékában, és rendszerint addig aludt, míg a lehanyatló nappal a déli órák ernyesztő melege alább nem hagyott.

Az egyik tikkasztó délutánon a fentről figyelő Csalk észrevette, hogy a fekete harcos a földön elterülve öntudatlan álomba merül. Végiglopódzva egy belógó ágon, az emberszabású majom leugrott a földre a bomán belül. Párnás talpain, amelyek semmi zajt nem csaptak, az alvó felé közeledett. Minden dzsungeltudományát latba vetette, hogy egyetlen levél, egyetlen fűszál se zizzenjen meg.

A majom megállt a férfi mellett, fölébe hajolt, és szemügyre vette a nála lévő tárgyakat. Bármilyen nagy erejű állat volt is Csalk, apró agyának mélyén ott bujkált valami, ami visszatartotta attól, hogy harcba keveredjék az emberrel. Az embertől való félelem olykor a dzsungel legerősebb állatain is úrrá lesz.

Levenni az ágyékkötőt Mugambiról anélkül, hogy felébressze, lehetetlen lett volna, és elmozdítható tárgy csak a furkósbot meg a zacskó volt, amely leesett a fekete válláról, amikor álmában a másik oldalára fordult.

E két dolgot, ami a semminél mégis csak több volt, Csalk sietve felkapta, és idegesen visszavonult annak a fának az oltalmat nyújtó ágaira, ahonnan az imént leugrott. Mivel még mindig benne bujkált az a megfoghatatlan félelem, amelyet az ember szoros közelsége keltett lelkében, hanyatt-homlok elmenekült a dzsungelbe. Ha támadás éri, vagy ha a maga fajtájából még valaki jelen van, Csalk két tucat emberi lénnyel is képes lett volna dacolni, de így, egymagában egészen más volt a helyzet.

Amikor Mugambi felébredt, feltűnt neki a zacskó hiánya. Egy pillanat alatt csupa izgalom lett. Mi történhetett a zacskóval? Ott volt mellette, amikor lefeküdt aludni - ebben biztos volt, hiszen emlékezett rá, hogy kiszedte maga alól, amikor a bordáit nyomó kemény tárgytól nem tudott kényelmesen elhelyezkedni. Igen, amikor lefeküdt aludni, még megvolt. Hogyan tűnhetett akkor el?

Mugambi lelki szemei előtt elhunyt barátok és ellenségek szellemképe jelent meg, mert első izgalmában csakYS ilyen lények mesterkedésének volt képes betudni zacskója és bunkósbotja eltűnését. Később azonban, alaposabb vizsgálódás után, amelyhez felhasználta nyomolvasó tudományát, kiderült, hogy kétségtelen bizonyítékai vannak egy kézzelfoghatóbb magyarázatnak is, mint amit izgatott és babonás

képzelete először elhitetett vele.

A letaposott fűben hatalmas, az emberéhez hasonló lábak halvány lenyomata látszott. Mugambi felvonta szemöldökét, amikor az igazság derengeni kezdett előtte. Kisietett a bomából, és a zárt térségen kívül minden irányban körbenézelődött, hátha az árulkodó nyomok valahol folytatódnak. Fákra mászva támpontot keresett arra nézve, hogy a tolvaj merre menekült. De azoknak az aprócska jeleknek a felfedezéséhez, amelyeket egy óvatosan mozgó majom hagyott maga után, Mugambi nyomolvasó tudománya nem volt elegendő. Tarzan talán észrevette és követni tudta volna őket, de egy közönséges halandó képtelen volt észlelni, vagy értelmezni.

A fekete, aki a pihenéstől immár erőre kapott és felüdült, úgy érezte, ideje ismét útnak indulnia a vazirik országa felé. Miután másik furkósbotot keresett magának, hátat fordított a folyónak, és nekivágott a dzsungelnek.

Miközben Taglat a foglyának lábát és csuklóját megbénító kötelekkel küszködött, a hatalmas hím oroszlán, amely egy közeli bokorcsoport mögül figyelte kettejüket, közelebb nyomult kiszemeltteihez.

A majom háttal volt az oroszlánnak. Nem láthatta, amint durva sörénnyel keretezett busa feje előfurakszik a lombos növényfalból. Nem tudhatta, hogy a hirtelen felugrásra készülődő fenevad egészen behúzza sárgásbarna hasa alá rettentő erejű hátsó lábait. A közeledő veszélyre figyelmeztető első jelként azt a mennydörgésszerű, diadalmas ordítást észlelte, amelyet a támadó oroszlán nem volt képes tovább magába fojtani.

Taglat csupán addig volt tétlen, míg gyorsan hátrapillantott, aztán sorsára hagyta az öntudatlan nőt, és elmenekült az ellenkező irányba, a rettenetes hang elől, amely oly váratlanul és rémisztő módon ütötte meg riadt fülét. De a figyelmeztetés már késő volt ahhoz, hogy meg menekülhessen. Az oroszlán a második ugrással egyenesen rávetette magát az emberszabású majom széles vállára.

Amikor az óriás hím a földre zuhant, a természet alapvető törvényeinek leghatalmasabbika, a létfenntartás ösztöne egyszeriben mozgósította benne minden leleményességét, ádáz harci kedvét, testi erejét és ügyességét. Taglat hátára fordulva olyan félelmet nem ismerő és mindenre elszánt módon vetette bele magát a ragadozó fenevaddal való élethalál-küzdelembe, hogy egy percig magának a hatalmas Numának is oka lehetett reszketni a harc kimenetele miatt.

Taglat megragadta az oroszlán sörényét, mélyen belemart megsárgult fogaival a szörny torkába, és véres, szőrös húsával a pofájában rémisztő, fojtott hangon morgott. A majom hangja az oroszlán dühödt és fájdalmas üvöltéseivel elvegyülve messzire elhallatszott a dzsungelben. A vadon kisebb állatai, békés foglalatosságaikból felriadva, ijedten futottak szét.

A két ellenfél a füvön ide-oda hemperegve, őrjöngő megszállottsággal küzdött egymással, míg aztán a hatalmas óriásmacska egészen behúzta a hasa alá hátsó lábát, belemélyesztette karmait Taglat mellkasába, és teljes erőből hátrarúgva felszakította a másik hasát. Numa ezzel végre elérte célját. A kitépett belű óriásmajom egy végső görcsös vonaglás után elernyedt, véres testtel, élettelenül terült el titáni erejű ellenfele alatt.

Numa nehézkesen lábra állt, gyorsan körülnézett, mint aki azt akarja kideríteni, nincs-e a közelben más ellenfél. Tekintete csupán a még mindig eszméletlen nő alakján akadt meg, aki néhány lépésre hevert tőle. Hangosan felmordult, egyik mellső mancsát rátette áldozata testére, és fejét felemelve vad diadalüvöltést hallatott.

Aztán továbbra is csak állt ott, ádáz szemeit körüljártatva a

tisztáson. Másodjára is észrevette a nőt. Mély, morajló hang tört elő aa oroszlán Torkából. alsó állkapcsa fel-le mozgott, csorgó nyála rácsöpögött a halott Taglat pofájára.

Az ijesztően kitágult, rezzenéstelen szemek, mint két sárgás-zöld varázsgömb, továbbra is rászegeződtek Jane Claytonra. Aztán a fenséges pózba merevedett hatalmas test hirtelen sunyin lelapult, és a gonosz képű óriásmacska lassan és óvatosan, mint aki tojáson jár, előre lopódzott a nő irányába.

A kegyes Sors gondoskodott arról, hogy Jane Clayton boldog öntudatlanságba merülve ne szerezzen tudomást az állatok királyának rettegett megjelenéséről. Nem tudta, mikor áll meg mellette az oroszlán. Nem hallotta, amikor szimatoló orrlyukaival körbeszaglászta. Nem érezte forró és bűzös leheletét, sem az arcához oly közeli, félig nyitott, rettenetes szájból csöpögő nyálat.

Végül az oroszlán felemelte egyik mellső mancsát, félig átfordította a nő testét, aztán megint csak állt ott, és bámult rá, mint aki még mindig nem tudja eldönteni, hogy van-e benne élet vagy nincs. Egy pillanatra a közeli dzsungelből jövő valamilyen nesz vagy szag vonta magára a figyelmét, mert kisvártatva ott is hagyta Jane Claytont, elsétált Taglat földi maradványaihoz, majd a nőnek háttal lekuporodott zsákmánya fölé, és nekilátott a majom szétmarcangolásának.

Ezt a jelenetet pillantotta meg Jane Clayton, amikor végtére kinyitotta a szemét. Volt alkalma hozzáedződni a veszélyekhez, így aztán megőrizte önuralmát az ijesztő meglepetés láttán is, amellyel visszatérő öntudata szolgált számára. Nem kiáltott fel, és egyetlen porcikáját sem mozdította meg, hanem előbb, amennyire beláthatta, minden részletében felmérte a jelenetet, amelybe belecsöppent.

Látta, hogy az oroszlán megölte a majmot, és éppen most falja fel zsákmányát nem egészen ötven lábnyira onnan, ahol ő fekszik. De mihez kezdhetne ebben a helyzetben? Keze-lába meg van kötve. Várakoznia kell hát, türelmet erőltetve magára, míg Numa el nem fogyasztja és meg nem emészti a majmot. Akkor minden bizonnyal odamegy, hogy belőle is lakmározzék, hacsak időközben a rettegett hiénák vagy a dzsungel számos portyázó húsevője közül mások fel nem fedezik.

Amint eme rettenetes gondolatoktól gyötörten feküdt a földön, hirtelen tudatosult benne, hogy a csuklóján és a bokáján levő kötelek nem okoznak fájdalmat, és hogy kezei külön-külön, kétoldalt mellette nyugszanak, ahelyett, hogy mindkettő a háta mögött volna rögzítve.

Ámulva mozdította meg egyik kezét. Miféle csoda történhetett? Nem volt megkötözve! Lopva és nesztelenül megmozdította többi végtagját is, és azt állapította meg, hogy mindegyik szabad. Nem tudhatta, hogy a dolog miként mehetett végbe, hogy Taglat - a maga sötét céljai érdekében - kötelékeit éppen egy perccel azelőtt tépte szét, hogy Numa elriasztotta áldozatától.

Jane Claytont egy pillanatra elöntötte az öröm, és a hála érzése, de csak egy pillanatra. Mi hasznát vehetné imént felfedezett szabadságának az iszonyú fenevad ellenében, aki ott hasal egészen közel hozzá? Ha más körülmények között nyílt volna meg előtte ez a lehetőség, milyen boldogan élt volna vele. De most adatott meg számára, amikor a menekvés gyakorlatilag képtelenségnek tűnt.

A legközelebbi fa úgy száz láb távolságra volt, az oroszlán nem egészen ötvenre. Ha felkel, és megpróbál biztonságba jutni azok között a szívfájdítóan távoli ágak között, csak az azonnali halált hívja ki maga ellen, mert Numa nyilván sokkal féltékenyebben vigyáz jövendőbeli étkére annál, hogysem hagyná könnyedén megszökni. Mégis, talán van egy másik megoldás - ám annak sikere teljes egészében az óriás fenevad kiismerhetetlen vérmérsékletétől függ.

Mivel a hasát már telerakta, lehet, hogy közömbösen szemlélné az ő távozását. Ám megengedheti-e magának, hogy egy ilyen valószínűtlen eshetőségre számítva szerencsét próbáljon? Jane Clayton bizonytalan volt. Másfelől viszont abba sem akart beletörődni, hogy az életben maradásnak ez a halvány lehetősége végképp odalegyen, anélkül, hogy kihasználná vagy legalább megpróbálná kihasználni.

Jól megfigyelte az oroszlánt. Nem láthatja meg anélkül, hogy félig, vagy annál is jobban hátra ne fordítsa a fejét. Ki kellene próbálnia egy cselt. Nesztelenül egyet hemperedett a legközelebbi fa irányába, az oroszlántól távolodva, míg ismét ugyanabba a testhelyzetbe nem került, amelyben Numa otthagyta, csak néhány lábbal messzebb tőle.

Lélegzetvisszafojtva feküdt ott, és figyelte az oroszlánt, de a fenevad semmi jelét nem adta annak, hogy bármilyen zajt hallott volna, ami felkeltette a gyanakvását. A nő újra hemperedett egyet, megint csak nyert egy kis távolságot, és aztán ismét mozdulatlanná dermedve szemlélte a fenevad hátát.

Az idegfeszültség miatt óráknak tűnő ideig követte Jane Clayton ezt a taktikát. Az oroszlán még mindig csak táplálkozott, és láthatóan nem vette észre, hogy második zsákmánya lassan megszökik előle. A nő már csak néhány lépésre volt a fától - még egy perc, és elég közel lesz ahhoz, hogy talpra merjen szökkenni, és az óvatosságot félretéve merészen a biztonságot jelentő fáig rohanjon. Az átfordulás felénél tartott, háttal volt az oroszlánnak, amikor a fenevad hirtelen megfordította hatalmas fejét, és rászegezte a szemét. Látta, hogy a nő oldalt hemperedik, távolodik tőle. Jane Clayton arca ismét az állat felé fordult. Hideg veríték ütött ki testének minden pórusán, amikor megértette, hogy most, amikor már-már biztonságban tudhatta életét, a halál mégiscsak utolérte.

Hosszú időn keresztül sem a nő, sem az oroszlán nem moccant. A fenevad mozdulatlanul feküdt a földön, fejét a vállán nyugtatva, bámuló szemét megmerevedett áldozatára szegezte. A nő visszanézett rá, egyenesen belebámult kegyetlen szemgolyóiba, és egy egyetlen izmát sem merte mozdítani.

A görcsös idegfeszültség kezdett olyan elviselhetetlenné válni, hogy Jane Clayton alig-alig tudta már magába fojtani a mind jobban kikívánkozó sikolyt, amikor Numa minden sietség nélkül egyszer csak visszatért a táplálkozás nemes műveletéhez, de hátracsapott füle baljós figyelmeztetésül szolgált a háta mögött rosszban sántikáló nő számára.

Jane Clayton megértette, hogy ha tovább hemperedne, azzal azonnal és talán végzetesen felhívná magára az állat figyelmét, ezért úgy határozott, hogy mindent egy lapra téve fel, megpróbál eljutni a fáig, és felmászni az alsó ágaira.

Lopva nekikészülődött a feladatnak, aztán hirtelen talpra szökött, de szinte ugyanebben a pillanatban az oroszlán is felpattant, megfordult, és pofáját szélesre tátva, iszonyú bömbölések közepette sebesen megiramodott feléje.

Azok a megmondhatói, akik Afrika nagy vadjaira vadászva élték le életüket, hogy aligha van az egész világon élőlény, amelyik a támadó oroszlán gyorsaságával versenyezhetne. Rövid távon az óriásmacska olyan tempóra képes, amely semmi máshoz nem hasonlítható igazán, csakis a teljes sebességgel száguldó hatalmas mozdonyokéhoz. igy aztán, bár a távolság, amelyet Jane Claytonnak meg kellett tennie, viszonylag kicsi volt, reményei a megmenekülésre az oroszlán rettenetes gyorsasága miatt szinte elhanyagolhatóvá zsugorodtak.

Ám a félelem csodákra képes. A fa közelében, amelyre a nő már kapaszkodott felfelé, az oroszlán nagyot ugorva karmaival még érinteni tudta a szökevény cipőjét, de Jane Claytonnak sikerült kicsúsznia a

marokból. Amikor Numa nekivágódott a menedéket adó fa törzsének, a nő olyan magasra húzódzkodott fel az ágak közé, ahol a fenevad már biztosan nem érhette el.

Az oroszlán morogva, nyüszítve járkált a fa alatt, amelyen Jane Clayton zihálva és reszketve lapult meg. A nőn most hatalmasodott el az idegkimerültség azok után a rettenetes megpróbáltatások után, amelyeken az utóbbi időben keresztülment. Elcsigázott állapotában úgy érezte, soha többé nem lesz bátorsága leereszkedni a földre, a rémisztő veszélyek közé, amelyek a dzsungelen keresztül megteendő hosszú úton fenyegetik, míg elérheti a hűséges vazirik legközelebbi faluját.

Majdnem besötétedett már, mire az oroszlán végre távozott a tisztásról. Noha helyét a szétmarcangolt majom maradványai mellett nem vették át a hiénák, Jane Claytonnak nemigen volt bátorsága lemerészkedni búvóhelyéről a közelgő éjszaka küszöbén. Amennyire tudott, igyekezett lélekben felkészülni a hosszú és fárasztó várakozásra, hátha majd napvilágnál valami módon sikerül elmenekülnie erről az iszonyú környékről, ahol oly borzalmas kalandokban volt része.

kimerültsége még a félelmét is legyőzte, és miután viszonylag biztonságosan, bár elég kényelmetlenül sikerült elhelyezkednie két, egymástól mindössze néhány hüvelykre nőtt, vastag és csaknem vízszintes ágon, hátát nekivetette a fa törzsének, és mély álomba merült.

A nap magasan járt már az égen, amikor végre felébredt. Odalent sem Numának, sem a hiénáknak nem volt nyoma sem. Csak a majomnak a földön szétszórt, teljesen lerágott csontjai emlékeztettek arra, hogy mi folyt le ezen a látszólag békés helyen mindössze pár órával korábban.

Az éhség és a szomjúság is gyötörni kezdte, és miután rádöbbent, hogy vagy lemászik, vagy ott hal éhen, végül rászánta magát, hogy vállalja a dzsungelen keresztül vezető út további megpróbáltatásait.

A fáról leereszkedve déli irányban indult el, arrafelé, ahol a vaziri síkságot gyanította, és bár tudta, hogy csupán elhagyatott romok jelzik a helyet, ahol valamikor boldog otthona állt, azt remélte, hogy a széles síkságra kijutva végül elérhet a környéken szétszórtan elhelyezz kedő számos vaziri falu valamelyikébe, vagy pedig véletlenül belebotlik a fáradhatatlan vadászó nép egyik kóborló csapatába.

A nap fele eltelt már, amikor váratlanul szemből, nem is messziről, puskalövés hangja ütötte meg a fülét. Megállva hallgatózott: az első lövést újabb követte, majd megint egy és megint egy. Ez meg mit jelentsen? Először az a magyarázat jutott az eszébe, hogy a lövöldözés az arab haramiák és egy vaziri csapat közötti összecsapás következménye, de mivel nem tudta, hogy melyik fél lesz a győztes, hogy barátok vagy ellenségek háta mögött van-e, nem mert közelebb menni, nehogy véletlenül ellenségei előtt mutatkozzék.

Néhánypercnyi fülelés meggyőzte arról, hogy legfeljebb két vagy három puska vesz részt a lövöldözésben, minthogy semmi olyasmi nem hallatszott el hozzá, ami sortűz eldördülésére emlékeztetett volna. Ennek ellenére tétovázott, hogy közelebb menjen-e, és végül úgy határozott, hogy semmilyen kockázatot nem vállal.

Felmászott az egyik fa lombos ágainak fedezékébe az ösvény mellett, amelyen idáig jött, és ott várta aggódva, hogy mi fog történni.

Amikor a lövöldözés hevessége alábbhagyott, férfiak beszédének hangfoszlányait kapta el fülével. Szavaikat nem értette, de amikor a puskadörgés abbamaradt, azt hallotta, hogy két férfi fennhangon kiabál

egymásnak. Majd hosszú csend következett, amelyet óvatosan lopakodó léptek zaja tört meg szemből, az ösvény felől. A következő pillanatban egy feléje hátráló férfi alakja tűnt fel, aki lövésre készen tartotta kezében a puskáját, és éber szemmel figyelte az utat, amelyen jött.

Jane Clayton szinte azonnal felismerte a férfiban Monsieur Jules Frecoult-t, aki nem is olyan régen otthonában vendégeskedett. Már-már azon a ponton volt, hogy boldog megkönynyebbültségében odakiált neki, amikor azt látta, hogy a férfi gyorsan oldalt ugrik, és elrejtőzik az ösvényt övező sűrű növényzetben. Nyilvánvaló volt, hogy valamilyen ellenség követi, így aztán Jane Clayton csendben maradt.

Alighogy Frecoult elrejtőzött, egy fehér lebernyeges arab csendesen lopakodó alakja tűnt fel a nyomában. Rejtekhelyéről Jane Clayton mindkét férfit tisztán látta. Felismerte Ahmed Zeket, annak a rablóbandának a vezérét, amelyik feldúlta otthonát, fogságba ejtette, és amikor azt látta, hogy Frecoult - vélt barátja és szövetségese - felemeli a puskáját, és gondosan célba veszi az arabot, elállt a lélegzete, és tiszta szívből, buzgón fohászkodott azért, hogy jól célozzon.

Ahmed Zek megállt az ösvény közepén. Ameddig éles szemével ellátott, végigfürkészett minden bokrot és fát. Magas termetével tökéletes céltáblául szolgált az álnok gyilkos számára. Éles dörrenés hallatszott, aztán kis füstpamacs szállt fel a bokorból, amelyben a belga elbújt, miközben Ahmed Zek megtántorodott, aztán arccal előre levágódott az ösvényre.

Amikor Werper visszament az útra, összerezzent a feje fölül hallatszó örömteli kiáltástól.

Sarkon fordult, hogy megnézze, ki az, aki ily váratlanul megzavarta. Azt látta, hogy Jane Clayton könnyedén leugrik egy közeli fáról, és kezét nyújtva rohan felé, hogy gratuláljon győzelméhez.

20. Jane Clayton újra fogságban

Bár ruhája szakadozott, a haja pedig zilált volt, Albert Werper tudta, hogy soha korábban nem volt része még olyan látványban, amilyet Lady Greystoke nyújtott afölött érzett megkönnyebbülésében és örömében, hogy ily váratlanul barátra, megmentőre bukkant, amikor a remény már messze szállni látszott. Ha a belgának bármiféle kétsége lett volna a tekintetben, hogy az asszony mit tud az otthona és személye elleni támadásban játszott szerepéről, ez a kétség hamar semmivé lett az őszinte baráti üdvözlés láttán. Lady Greystoke gyorsan beszámolt neki mindarról, ami azóta történt vele, hogy a férfi távozott házukból, és amikor férje halálát mesélte el, visszafojthatatlan könnyek fátyolozták be a szemét.

- Meg vagyok döbbenve - mondta Werper jól megjátszott együttérzéssel -, de nem vagyok meglepve. Ez a pokolfajzat - és azzal Ahmed Zek holtteste felé mutatott - rémuralma alatt tartotta az egész országot. Az önök vazirijeit vagy kiirtotta, vagy elűzte országukból, messze le délnek. Ahmed Zek emberei tartják megszállva a síkságot. Az önök egykori otthona felé menekülni, vagy ott menedékre számítani nem lehet. Egyetlen reménységünk csakis az, ha északnak tartunk, amilyen gyorsan csak tudunk, hogy odaérkezzünk a haramiák táborába, még mielőtt Ahmed Zek halálának híre eljut azokhoz, akik ott maradtak. Aztán valamilyen csel segítségével védőkíséretet szerzünk észak felé. Azt hiszem, a dolog nyélbeüthető, mert én a haramiák vendége voltam, míg ki nem ismertem a fickó jellemét, és azok, akik a táborban vannak, nem tudják, hogy szembefordultam vele, amikor gazembersége lelepleződött. Jöjjön! Minden igyekezetünkkel azon kell lennünk, hogy elérjük a tábort, mielőtt azok, akik elkísérték Ahmed Zeket utolsó portyájára, megtalálják a holttestét, és elviszik halálának hírét a hátramaradt orgyilkosoknak. Ez az ön egyetlen lehetősége, Lady

Greystoke, és minden bizalmát belém kell helyeznie, ha azt akarja, hogy sikerrel járjak. Várjon itt egy percig, míg elveszem az arabtól azt a levéltárcát, amelyet tőlem lopott el.

Azzal Werper gyorsan odalépett a halott férfi mellé, és letérdelve gyors ujjaival keresgélni kezdte a bőrzacskót a drágakövekkel. Legnagyobb megdöbbenésére nyomát sem találta Ahmed Zek ruhájában. Felállt, visszasétált az ösvényen az elveszett zacskóra vagy tartalmára utaló valamilyen jelet keresve, de semmit sem talált, pedig gondosan körülnézett a kimúlt ló körül, és mindkét oldalon bement pár lépésre a dzsungelbe is. Végül zavarodottan, csalódottan és mérgesen visszament a nőhöz.

- Eltűnt a levéltárca - közölte szárazon -, és nem merem tovább vesztegetni az időt a keresésével. Oda kell érnünk a táborba a visszatérő haramiák előtt.

Jane Clayton, akinek sejtelme sem volt a férfi igazi jelleméről, semmi kivetnivalót nem talált a terveiben, sem jól hangzó magyarázatában a haramiával való korábbi barátságáról, ezért aztán kapva kapott a révbe jutás látszólagos lehetőségén, amellyel a férfi kecsegtette. Azzal útnak indult Albert Werperrel az ellenséges tábor felé, amelyben még nemrégiben fogva tartották.

A rákövetkező nap késő délutánján értek el céljukhoz. Amikor megálltak a tisztás szélén, a fallal körülvett falu kapuja előtt, Werper figyelmeztette a nőt, hogy mindenbe egyezzen bele, bármit javasol is ő a haramiákkal való beszélgetés során.

- Azt fogom mesélni nekik - mondta -, hogy miután ön megszökött a táborból, én elfogtam, elvittem Ahmed Zekhez, és mivel ő a vazirik elleni elkeseredett küzdelemmel volt elfoglalva, visszaküldött engem önnel a táborba, hogy megfelelő kísérettel, amilyen gyorsan csak lehet, lovagoljak fel északra, és a legelőnyösebb feltételek mellett adjam el önt egy bizonyos rabszolga-közvetítőnek, akinek a nevét megadta nekem.

A nőt ismét csak megtévesztette a belga látszólagos őszintesége. Megértette, hogy rendkívüli helyzetben szokatlan tettekre van szükség, és bár egész bensőjében reszketett a gondolatra, hogy ismét be kell mennie a haramiák ocsmány, visszataszító falujába, nem tudott jobb megoldást annál, amit társa javasolt.

Werper hangosan odakiáltott azoknak, akik a kapura ügyeltek, majd Jane Clayton karját megragadva elszántan nekivágott a tisztásnak.

Akik a kaput kinyitották előtte, az arcukra is kiülő leplezetlen csodálkozással bámultak. Az, hogy a hitelét vesztett és keresett alvezér minden félelem nélkül, szabad akaratából visszatér, ugyanolyan tökéletesen lefegyverezni látszott őket, mint ahogyan Lady Greystoke-ka szembeni magatartása is félrevezette az asszonyt.

Az őrszemek a kapunál viszonozták Werper tisztelgését, és csodálkozva bámulták a foglyot, akit magával hozott a faluba.

A belga tüstént azt az arabot kereste, aki Ahmed Zek távolléte idejére a tábor parancsnokságával volt megbízva, és merészségével ismét csak elaltatta a gyanakvást. Elérte, hogy a férfi elfogadja a visszatérésére előadott koholt magyarázatot. Az a tény, hogy visszahozta a korábban megszökött női foglyot, megerősítette szavai hitelét, és Mohamed Beyd hamarosan azon kapta magát, hogy szívélyesen, barátságosan elbeszélget azzal az emberrel, akit minden lelkiismeretfurdalás nélkül megölt volna, ha félórával korábban egyedül találkozott volna vele a dzsungelben.

Jane Claytont ismét ugyanabba a börtönkunyhóba zárták be, amelyben ezt megelőzően is tartották. De mivel tudta, hogy ez csupán része annak a komédiának, amelyet ő és Frecoult a hiszékeny haramiák

megtévesztésére játszanak el, más érzésekkel lépett be a kunyhó ocsmány, mocskos belsejébe, mint amilyenek korábban gyötörték, amikor a remény oly távolinak látszott.

Újra csak megkötözték, és őröket állítottak börtönének ajtaja elé. De Werper, mielőtt magára hagyta, vigasztaló szavakat súgott a fülébe. Aztán távozott, és elindult Mohamed Beyd sátra felé.

Azon törte a fejét, hogy mennyi időbe telik, mire a haramiák, akik Ahmed Zekkel együtt keltek útra, visszatérnek meggyilkolt vezérük holttestével. Minél tovább gondolkozott a dolgon, annál inkább kezdett attól tartani, hogy segítőtár s nélkül terve kudarcba fog fulladni. Hiszen mire megy azzal, ha épségben kijut a táborból, mielőtt bárki visszatérne, és elmondaná az igazságot bűnös tettéről. Mi haszna volna ebből azon túl, hogy pár nappal meghosszabbítaná vele szellemi kínszenvedéseit és az életét? Ezek a minden utat és mellékösvényt ismerő kitartó lovasok rég elfognák, mire akár csak reménykedni kezdene, hogy eljut a tengerpartra.

Ezek a gondolatok futottak végig az agyán, amikor belépett a sátor ba, amelynek belsejében Mohamed Beyd egy kis szőnyegen törökülésben ült és pipázott. Az arab felnézett, amikor az európai a színe elé járult.

- Üdvözöllek, testvérem! - mondta.

- Üdvözöllek! - felelte Werper.

Kis ideig egyikük sem szólalt meg újra. Aztán az arab törte meg a csendet.

- Hát az én uram, Ahmed Zek, jól volt, amikor utoljára láttad? - kérdezte.

- Olyan biztonságban volt mindenféle halálos bűntől és veszedelemtől, mint még soha - felelte a belga.

- Jól van akkor - mondta Mohamed Beyd, és bodor kis kék füstfelhőt fújt maga elé.

Újra csend volt jó néhány percig.

- És ha meghalt volna? - kérdezte a belga, elszánva magát arra, hogy kirukkol az igazsággal, és megpróbálja Mohamed Beydet megnyerni.

Az arab szeme összeszűkült, miközben előrehajolt, és tekintetét belefúrta egyenesen a belga szemébe.

- Sokat töprengtem, Werper, azóta, hogy ily váratlanul visszajöttél annak a férfinak a táborába, akit félrevezettél, és aki gyilkos indulattal a szívében égre-földre keresett. Sok-sok éve vagyok már Ahmed Zek mellett - a saját édesanyja sem ismeri olyan jól, mint én. Ő sohasem bocsát meg - tudomásom szerint, és még kevésbé volna hajlandó újra megbízni valakiben, aki egyszer becsapta. Mint mondottam, sokat töprengtem, és a töprengésem eredményeként biztosra veszem, hogy Ahmed Zek meghalt -, mert különben i soha nem mertél volna visszajönni ebbe a táborba, hacsak nem vagy bátrabb férfi, vagy nagyobb bolond annál, amilyennek képzeltelek. És ha gondolatmenetem bizonysága nem lenne elég, most hallottam épp a te szádból egy-elképzelésemet még jobban megerősítő tanúságtételt - hisz nem azt mondtad, hogy Ahmed Zek olyan biztonságban van minden halálos bűntől és veszedelemtől, mint még soha? Ahmed Zek halott - fölösleges tagadnod. Én nem voltam sem az édesanyja, sem a szeretője, nem kell hát attól félned, hogy a jajgatásommal terhedre leszek. Mondd meg, hogy miért jöttél vissza ide. Mondd meg, hogy mit akarsz, Werper, és ha még mindig birtokában vagy azoknak a drágaköveknek, amelyekről Ahmed Zek beszélt nekem, nem látom okát, hogy te meg én miért ne lovagolhatnánk fel együtt északra, és osztozhatnánk meg a fehér

asszony váltságdíján, meg annak a zacskónak a tartalmán, amelyet a ruhád alatt hordasz. Na?

Gonosz szeme összeszűkült, hitvány arca eltorzult, amint keskeny ajka elvetemült mosolyra húzódott. Mohamed Beyd a beavatottak vigyorával bámult bele a belga képébe.

Werper meg is könnyebbült és zavarban is volt az arab viselkedésétől. Az a megelégedettség, amellyel vezére halálát nyugtázta, jókora adag félelem terhét vette le Ahmed Zek gyilkosának válláról. De az, hogy részt követelt magának a drágakövekből, komoly bajok előhírnöke volt Werper szemében, ha majd Mohamed Beyd megtudja, hogy az értékes kövek már nincsenek a tulajdonában.

Annak bevallásával, hogy elvesztette a drágaköveket, nemcsak hogy felkelthetné az arab haragját és gyanakvását, de ugyanilyen mértékben kockáztatná is a menekülés nemrég meglelt lehetőségét. Egyedüli reményének az látszott hát, ha hazudik Mohamed Beydnek, megerősíti abbéli hitében, hogy még mindig a drágakövek birtokában van, arra számítva, hogy a jövőben valamilyen véletlen folytán majd csak megnyílik előtte a menekülés útja.

Ha sikerül szerét ejtenie annak, hogy egy sátorban lakjék az arabbal az észak felé való menetelés során, bőven lesz alkalma eltávolítani életének és szabadságának e veszedelmét. Mindenképpen érdemesnek látszott megpróbálni, és hát nem is látott más kiutat a kutyaszorítóból.

- Igen - mondta -, Ahmed Zek halott. Egy csapat abesszin lovaskatonával vívott harcban esett el, engem ők tartottak fogva. A csata folyamán én megszöktem; de kétlem, hogy Ahmed Zek emberei közül bárki is életben lenne, és az arany, amelyért mentek, az abesszinek birtokában van. Minden bizonnyal jelenleg is e tábor felé vonulnak, mert Menelek küldte őket, hogy büntessék meg Ahmed Zeket és kísérőit, amiért rajtaütöttek egy abesszin falun. Sokan vannak, és ha nem menekülünk mielőbb, ugyanarra a sorsra jutunk, amire Ahmed Zek.

Mohamed Beyd csendben figyelt. Nem tudta, mi az, amit a hitetlen történetéből minden további nélkül elhihet. De mivel ürügyet szolgáltatott neki arra, hogy kiürítse a falut és elinduljon északra, nem nagyon volt kedve túl részletesen kifaggatni a belgát.

- És ha fellovagolok veled északra - kérdezte -, enyéim lesznek a drágaköwek és az asszony váltságdíjának fele?

- Igen - felelte Werper.

- Jól van - mondta Mohamed Beyd. - Akkor most megyek, és parancsot adok, hogy holnap kora reggel bontsanak tábort - azzal felállt, hogy kimenjen a sátorból.

Werper a karját megfogva visszatartotta.

- Várj - mondta -, döntsük el még, hogy hányan jönnek velünk. Nem lenne jó, ha nyakunkba vennénk az asszonyok és a gyerekek nyűgét, mert akkor valóban utolérhetnének az abesszinek. Sokkal jobb volna, ha legbátrabb embereid közül kiválogatnánk egy kis előőrsöt, és a hátramaradottak között elhíresztelnénk, hogy nyugat felé indultunk. így, ha az abesszinek megérkeznek, tévútra vezetjük őket, amennyiben azt forgatják a fejükben, hogy üldözőbe vesznek minket, ha pedig nem, akkor is elérjük, hogy lassabban fognak északra vonulni, mintha azt hinnék, hogy előttük vagyunk.

- A kígyó sem ravaszabb nálad, Werper - mondta Mohamed Beyd mosolyogva. - Úgy lesz, ahogy mondtad. Húsz ember jön velünk, és nyugat felé fogunk ellovagolni, amikor elhagyjuk a falut.

- Remek - kiáltotta a belga, és ezzel meg is egyeztek.

Jane Clayton másnap kora reggel a szinte álmatlanul eltöltött éjszaka után a börtöne előtt hallatszó beszélgetés zajára ébredt. A következő pillanatban Monsieur Frecoult és két arab lépett be a kunyhóba. Utóbbiak levették a kötelet a bokájáról, és talpra segítették. Aztán a csuklóját is szabaddá tették, kapott egy darab száraz kenyeret, és kivezették a bágyadt hajnali fényre.

Kérdőn nézett Frecoultra, az pedig, amikor az arabok figyelme egy pillanatra másfelé fordult, hozzáhajolt, és odasúgta, hogy minden úgy megy, ahogyan eltervezte. A fiatalasszony megnyugodott, és úgy érezte, hogy újjáéledt benne a remény, amelyet a gúzsba kötve eltöltött hosszú és nyomorúságos éjszaka csaknem teljesen kioltott.

Nem sokkal ezután feltették egy ló hátára. Arabok vették körül, és elindultak vele a falu kapuján keresztül ki a dzsungelbe, nyugat felé. Félóra elteltével a csapat északnak fordult, és a menetirány ettől kezdve mindvégig északi maradt.

Monsieur Frecoult csak ritkán váltott szót vele, és a nő megértette, hogy a sikeres megtévesztés érdekében fenn kell tartania azt a látszatot, hogy a fogva tartója, nem pedig védelmezője. Így aztán nem gyanakodott semmire, jóllehet látta, hogy mintha nagyon is jó baráti viszonyban volna egymással a csapat európai és arab vezetője.

Ha Werpernek sikerült is kivonnia magát a fiatal nővel való beszélgetés alól, tökéletes csődöt mondott abbéli igyekezete, hogy száműzze őt gondolataiból. Naponta százszor is azon kapta magát, hogy tekintete feléje vándorol, hogy kedvtelve gyönyörködik bájos arcában és alakjában. Elragadtatása a nő iránt óráról órára nőtt, míg végül vágya, hogy megszerezze magának, már-már az őrületig fokozódott.

Ha akár az asszony, akár Mohamed Beyd sejtette volna, mi játszódik le a férfi elméjében, akit mindegyikük barátjának és szövetségesének vélt, a kis úticsapat látszólagos harmóniájának egyszeriben befellegzett volna.

Werpernek nem sikerült úgy intéznie a dolgot, hogy egy sátorban lakjék Mohamed Beyddel, ezért aztán sokféle tervet főzött ki az arab meggyilkolására, ami sokkal egyszerűbb ügy lett volna, ha lehetősége nyílik megosztania vele éjszakai nyugvóhelyét.

Az utazás második napján Mohamed Beyd odakormányozta hátasát a mellé a ló mellé, amelyen a rab ült. Látszólag ez vólt az első alkalom, hogy az arab figyelemre méltatta a nőt, valójában azonban e két nap során mindvégig sóváran tekintgetett ki burnuszának kámzsája alól ravasz szemével, és majd elnyelte vele a szépséges foglyot.

És ez a titkolt rajongás nem is volt új keletű valami. Már akkor kezdődött, amikor az angol felesége először Ahmed Zek karmai közé került. Ám amíg a zord vezér élt, Mohamed Beyd még reménykedni sem mert képzelgései valóra váltásában.

A helyzet azonban immár megváltozott - csupán egy hitvány keresztény kutya állt a nő birtoklásának útjában. Milyen könnyű volna meggyilkolnia a hitetlent, és megkaparintania mind az asszonyt, mind a drágaköveket! Az utóbbiak birtokában a rabért kapható váltságdíj nem is csábítaná valami nagyon arra, hogy megváljék a nőtől. Egyre csak arra gondolt, hogy micsoda gyönyörűséget jelentene egyedüli tulajdonosának lenni. Igen, meg fogja ölni Werpert, megszerzi az összes drágakövet, és megtartja magának az angol nőt.

Amint ott lovagolt az oldalán, ráemelte a szemét. Milyen gyönyörű! Kinyújtotta, majd ismét behajlította ujjait - alig várta, hogy csontos, barna karmaival könyörtelenül megragadhassa áldozata meleg testét.

- Tisztában van vele - kérdezte a nőhöz hajolva -, hogy ez a férfi hová akarja vinni magát?

Jane Clayton bólintott.

- És mit szól ahhoz, hogy egy fekete szultán játékszere lesz?

A nő teljes hosszában kiegyenesedett a nyeregben, elfordította a fejét, nem válaszolt. Attól tartott, Monsieur Frecoult cselének ismeretében, amellyel orruknál fogva vezeti az arabokat, el találja árulni magát azzal, hogy nem mutatja ki kellőképpen rémületét és iszonyodását.

- Elkerülhetné ezt a sorsot - folytatta az arab. - Mohamed Beyd hajlandó volna meg- menteni - azzal barna kezével hirtelen kinyúlt, hevesen megragadta a nő jobb kezének ujjait, és e mozdulattal oly egyértelműen leplezte le szenvedélyét, mintha a vallomást ajkai szavakba öntötték volna.

Jane Clayton kirántotta a kezét a férfi markából.

- Maga vadállat! - kiáltotta. - Hagyjon békén, vagy szólok Monsieur Frecoultnak.

Mohamed Beyd elsötétedő arccal húzódott vissza. Felhúzta keskeny felsőajkát, kivillantva szabályos fehér fogait.

- Monsieur Frecoultnak? - kérdezte gúnyolódva. - Itt olyan nincs. Annak a férfinak a neve Werper. Hazug fráter, tolvaj és gyilkos. Megölte a kapitányát Kongóban. Menekült, és Ahmed Zek oltalma alá került. Ő vezette Ahmed Zeket, amikor kifosztotta a mabuk otthonát. Követte a férjét, és azt tervezte, hogy ellopja tőle az aranyat. Elmondta nekem, hogy maga a védelmezőjének hiszi őt, és ő ezt kihasználva nyerte meg a bizalmát, hogy könnyebb legyen elvinnie északra, és eladnia valamelyik fekete szultán háremébe. A maga egyetlen reménysége Mohamed Beyd. - És ezzel a kijelentéssel, mintegy hogy legyen a fogolynak min gondolkodnia, az arab a menetoszlop élére rugtatott.

Jane Clayton nem tudhatta, hogy Mohamed Beyd vádaskodásából mennyi az igazság és mennyi a koholmány. Annyi hatása azonban volt a dolognak, hogy lehűtötte reményeit, és arra indította, hogy gyanakvással szemlélje minden múltbéli tettét annak a férfinak, akit az ellenségektől és veszedelmektől nyüzsgő világban egyedüli oltalmazójának tekintett.

Az utazás idejére külön sátorról gondoskodtak a rab számára, és éjszakánként Mohamed Beydé és Werperé között verték fel. Őrszemet állítottak az elejéhez, egy másikat meg a végéhez, és eme elővigyázatossági intézkedések mellett nem látszott szükségesnek a foglyot még meg is kötözni.

A Mohamed Beyddel folytatott beszélgetést követő estén Jane Clayton egy ideig ott ült a sátor nyílásában, és figyelte a durva táborlakók foglalatosságait. Már megette az ételt, amelyet Mohamed Beyd néger rabszolgája vitt neki - a maniókalepényt, a leírhatatlan becsináltlevest, amelyben szétválaszthatatlanul és gusztustalanul keveredett össze egy nemrég elejtett majom húsa, néhány mókus és egy előző nap lelőtt zebra maradéka. De Baltimore egykori szépe az életben maradásért folytatott könyörtelen harcban réges rég legyűrte már magában szépérzékét, amelyet valamikor sokkal kisebb dolgok is bántottak.

Szeme végigvándorolt a letiport dzsungeltisztáson, amelyet az ember máris tönkretett a jelenlétével. Ám tudatáig nem jutottak el sem az előtérben látott dolgok, az egymás között nevetgélő vagy civakodó bárdolatlan alakok, sem az odébb elterülő dzsungel, amely látóhatárának szélső vonalát jelentette. Nem, mindezt meg sem látta,

tekintete előtt egy távoli nyári lak jelent meg, a boldog, biztonságos élet megannyi jelenete. Az örömmel vegyes szomorúságtól könnyek gyűltek a szemébe. Egy magas, széles vállú férfit látott, amint éppen belovagolt távolabb levő földjeiről, látta magát, amint várja, és óriás rózsacsokorral üdvözli, amelyet az imént szedett az egyszerű kis kaput szegélyező bokrokról. Mindez nincs már, a múlt ködébe tűnt, megsemmisült ezeknek a borzalmas, degenerált alakoknak a gyűlölködésétől. A feltörő zokogást visszafojtva Jane Clayton megborzongva megfordult, behúzódott a sátrába. Odament ahhoz a halom piszkos pokróchoz, amely ágyául szolgált, rávetette magát, kitört belőle a keserves zokogás, és sírt mindaddig, míg a jótékony álom legalább átmenetileg enyhített kínjain.

S míg ő békésen aludt, egy alak lopódzott elő abból a sátorból, amely az övétől jobbra állt. Odament ahhoz az őrszemhez, aki a sátor előtt posztolt, és néhány szót súgott a fickó fülébe. Az bólintott, és gyors léptekkel elindult a sötétben a saját pokrócai felé. A sötét alak aztán megkerülte Jane Clayton sátrát, ott is súgott valamit az őrnek, s az is nyomban távozott. Aztán odalopakodott a sátor bejáratához, és a ponyvaszárnyakat rögzítő zsinórt kioldva, olyan nesztelenül, mint egy testetlen szellem, belépett.

21. Menekülés a dzsungelbe

A takaróin álmatlanul heverő Albert Werper aljas gondolatai mindegyre a szomszéd sátorban levő bájos asszony körül forogtak. Észrevette Mohamed Beyd hirtelen támadt érdeklő- dését a nő iránt, és mivel saját magából kiindulva ítélte meg a fickót, sejtette, hogy mi az- alapja a fogollyal szembeni viselkedésének.

Miközben szabadjára engedte tobzódó képzeletét, egyszer csak állati féltékenység támadt szívében Mohamed Beyd iránt. Félt attól, hogy a másik megvalósítja alantas terveit a védtelen nővel szemben. Valamiféle nyakatekert logikai művelet eredményeként Werper, akinek a tervei megegyeztek az arabéival, Jane Clayton védelmezőjének állította be magát. Hamarosan arra a meggyőződésre jutott, hogy Mohamed Beyd figyelmessége a nőben nyilván iszonyatot kelt, míg ha mindez az ő, Albert Werper részéről nyilvánul meg, akkor kedvező fogadtatásra talál.

A férje meghalt, és Werper úgy képzelte, hogy ő foglalhatná el a nő szívében azt a helyet, amely a könyörtelen kaszás jóvoltából üresedett meg. Ő házasságot ajánlhatna Jane Claytonnak - vagyis azt, amit Mohamed Bey d úgysem ajánlana, és ha mégis megtenné, a nő ugyanolyan mély megvetéssel utasítaná vissza, mint bűnös vágyait.

Nem telt el sok idő, és a belgának sikerült elhitetnie magával, hogy a fogolynak nemcsak hogy minden oka megvan gyengéd érzelmeket táplálni őiránta, hanem különféle asszonyi fortélyokkal már tudtára is adta újonnan támadt érzéseit.

Hirtelen elhatározta magát. Lelökte magáról takaróit, és felkelt. Felhúzta csizmáját, csípőjére csatolta töltényhevederét és pisztolyát, majd odalépett a sátor lelógó ponyvaszárnyához, és kinézett. Nem volt őrszem a fogoly sátrának bejárata előtt! Hát ez meg mit jelentsen? A sors, úgy látszik, egyenesen a kezére játszik!

Kilépett a szabadba, és a nő sátrának végéhez lopakodott. Ott sem volt őrszem! Erre merészen a bejárathoz ment, és belépett. A sátor belsejét sápadt holdfény világította meg. Túlsó végében egy alak hajolt az ágy takarói fölé. Suttogva kimondott szó hallatszott, és a takarók alól egy másik alak emelkedett fel ülő helyzetbe. Albert Werper szeme lassanként kezdett hozzászokni a sátor félhomályához. Látta, hogy az ágy fölé hajló alak egy férfi, sejtette is az igazságot az éjszakai látogató kilétével kapcsolatban.

Keserű, féltékeny harag öntötte el. Közelebb lépett a másik kettő felé. Hallotta, amint a fölébe hajoló férfi vonásait felismerve rémült kiáltás szakad fel a nő ajkáról, és látta, amint Mohamed Beyd torkon ragadja és visszanyomja őt takaróira.

A heves indulattól vörös fátyol ereszkedett le a belga szemére. Nem! A fickó nem kaphatja meg a nőt. Az az övé, csakis az övé. Nem fogja eltűrni, hogy kiforgassák jogaiból.

Gyorsan odarohant, és rávetette magát Mohamed Beyd hátára. Az utóbbi, bár meglepte a hirtelen és váratlan támadás, nem az az ember volt, aki harc nélkül megadja magát. A belga ujjai a torkát markolászták, de az arab letépte őket, és a földről felemelkedve ellenfele felé fordult. Amint ott álltak szemtől szembe, Werper ököllel olyan kemény ütést vitt be az arab arcába, hogy az hátratántorodott. Ha azonnal kihasználta volna pillanatnyi előnyét, akkor könnyen térdre kényszeríthette volna Mohamed Beydet, de ő ehelyett a pisztolyához kapott, megpróbálta kirángatni tartójából, és a Sors úgy rendelkezett, hogy a fegyver abban a szent pillanatban éppen beleszoruljon bőrtokjába.

Még mielőtt hozzájutott volna fegyveréhez, Mohamed Beyd összeszedte magát, és nekirontott. Werper ismét a másik arcába vágott, és az arab is viszonozta az ütést. Egymást püfölve küzdött a két ellenfél, miközben a nő rémülettől és a megdöbbenéstől tágra nyílt szemmel, dermedt csendben figyelte a párviadalt.

Werper újra meg újra megpróbálta előrángatni fegyverét. Mohamed Beyd, aki nem számított arra, hogy alantas szándÉkával ilyenfajta ellenállásba fog ütközni, fegyvertelenül jött a sátorba. Egyedül egy hosszú kés volt nála, melyet most, amikor az összecsapás rövid szünetében zihálva megálltak, egyszer csak előhúzott.

- Te keresztény kutya - suttogta. - Nézd meg ezt a kést Mohamed Beyd kezében! Nézd meg jól, hitetlen, mert ez az utolsó dolog az életedben, amit látni és érezni fogsz! Ezzel fogja Mohamed Beyd kivágni sötét szívedet. Ha van istened, imádkozz hozzá, mert egy perc, és halott leszel.

Azzal a kést magasan a feje fölé emelve, dühödten rárontott a belgára.

Werper még mindig hasztalan küszködött fegyverével. Az arab már majdnem odaért hozzá. Kétségbeesésében az európai kivárt, míg Mohamed Beyd már-már ott volt vele szemben, akkor oldalt ugorva levetette magát a földre, és kinyújtott lábával odakaszált az arab útjába.

A csel bevált. Mohamed Beyd - akit továbbvitt a támadás lendülete - megbotlott, és elbukott a kiálló akadályban. Rögvest felpattant, megfordult, hogy folytassa a harcot, de Werper már előbb a talpán volt, és pisztolya, amelyet végre kiszabadított, most megvillant a kezében.

Az arab előrevetette magát, hogy összeakaszkodjék vele, de abban a pillanatban dörrenés hallatszott, éles fény villant a sötétben, és Mohamed Beyd felbukva végighemperedett a földön egészen addig, míg teste végérvényesen nyugalomba nem jutott annak a nőnek az ágya mellett, akit meg akart becsteleníteni.

A dörrenés után szinte azonnal izgatott hangok hallatszottak kintről, a táborból. Férfiak kiáltoztak innen is, onnan is egymásnak, a lövés okát tudakolva. Werper hallotta, amint fel-alá rohangálva keresik a dolog nyitját.

Amikor az arab meghalt, Jane Clayton felkelt az ágyból, és kezét nyújtva előrelépett Werper felé.

- Hogyan mondjak köszönetet önnek, barátom?- kérdezte. -

Elgondolni is rossz, hogy éppen ma kis híján elhittem azt a gyalázatos históriát, amelyet ez a vadállat adott elő nekem az ön hitszegéséről és múltjáról. Bocsásson meg Monsieur Frecoult. Tudhattam volna, hogy egy fehér férfi, egy úriember nem lehet más, csakis oltalmazója a saját fajtájából való nőnek eme barbár ország veszedelmei közepette.

Werper keze bénultan lógott a teste mellett.

Csak állt, nézett a nőre, és nem tudott mit válaszolni. Arra, hogy a nő ártatlannak hitte, nem ismerve valódi, bűnös szándékait, nem volt mit felelnie.

Odakint az arabok egyre csak azt keresték, aki a nyugalmukat megzavaró lövést leadta. A két őrszem, akit Mohamed Beyd felmentett a szolgálat alól, és elküldött aludni, elsőként javasolta, hogy menjenek a fogoly sátrához. Az jutott eszükbe, hogy hátha a nő sikeresen megvédte magát vezérük ellen.

Werper hallotta, hogy az emberek közelednek. Ha rajtakapják, hogy ő gyilkolta meg Mohamed Beydet, az az azonnali halálos ítélettel lenne egyenlő. Az ádáz és brutális haramiák darabokra tépnék a keresztényt, aki vezérük vérét ki merte ontani. Ki kell találnia valamilyen ürügyet, amellyel késleltetheti Mohamed Beyd holttestének felfedezését.

Visszadugta pisztolyát a tokjába, és gyorsan a sátor bejáratához ment. A lelógó ponyvaszárakat félrehúzva kilépett a szabadba, és szembenézett a gyorsan közeledő emberekkel. Valamiképp sikerült elegendő lelkierőt gyűjtenie ahhoz, hogy mosolyt tudjon erőltetni ajkára, és kezét felemelve megakadályozza őket a továbbhaladásban.

- Az asszony ellenállt - mondta -, és Mohamed Beyd kénytelen volt rálőni. Nem halt meg, csak könnyebb sérülést szenvedett. Menjetek nyugodtan vissza az ágyatokba. Mohamed Beyd és én majd gondját viseljük a rabnak.

Azzal megfordult, és visszament a sátorba, a haramiák pedig, kielégítőnek találva a magyarázatot, örömest elvonultak, hogy folytassák a félbemaradt alvást.

Amikor újra szemben állt Jane Claytonnal, Werper azon kapta magát, hogy egészen más szándékok vezérlik, mint amelyek alig néhány perccel korábban kicsalták takarói alól. A Mohamed Beyddel való összecsapás izgalma és a haramiák részéről fenyegető veszedelem, amikor majd reggel elkerülhetetlenül fény derül az igazságra, hogy mi is történt a fogoly sátrában, természetszerűleg lehűtötte a férfiban a forró szenvedélyt, amely a sátorba való belépésekor a hatalmában tartotta.

Viszont egy másik, egy még nagyobb erő kezdett el működni benne, méghozzá a nő szerencséjére. Bármilyen mélyre süllyed ugyanis egy férfi, a becsület és a lovagiasság, ha valamikor jellemvonásai közé tartozott, sohasem vész ki belőle teljesen. Noha Albert Werper hosszú ideje leghalványabb tanújelét sem adta e két tulajdonságnak, attól azonban, hogy a nő feltételezte meglétüket, hiszen szavaiból ez következett, mindkét jellemvonás ismét életre kelt benne.

Most először értette meg a szépséges rab rettenetes, úgyszólván reménytelen helyzetét, és azt, hogy neki, a jó családból való európai úriembernek milyen mélyre kellett süllyednie a becstelenségben ahhoz, ha képes volt, akár egy pillanatig is, magáévá tenni azt a szerepet, amelyet a nő otthonának, boldogságának és életének tönkretételében játszott.

Túlságosan sok hitványság terhelte már a lelkiismeretét ahhoz, hogy reménye lehetett volna valaha is ellensúlyozni őket. Ám a bűntudat hirtelen fellángolásában őszintén szándékában állt, amennyire tőle telt, jóvátenni mindazt a rosszat, amit bűnös kapzsisága okozott

ennek a kedves asszonynak, aki senkinek sem ártott.

Amint ott állt, és láthatóan a távolodó léptek zaját figyelte, Jane Clayton közelebb lépett hozzá.

- Most mihez kezdünk? - kérdezte. - Reggel fény fog derülni a dologra - azzal Mohamed Beyd holttestére mutatott. - Ha felfedezik, meg fogják ölni önt.

Werper egy ideig nem válaszolt, aztán hirtelen odafordult az asszonyhoz.

- Van egy tervem - kiáltotta. - Jó idegekre és bátorságra van szükség hozzá az ön részéről, de már megmutatta, hogy mindkettővel rendelkezik. Képes volna még ennél is többet elviselni?

- Én mindent elviselek - felelte a nő bátor mosollyal -, ami a menekvésnek akár csak halvány reményével is kecsegtet.

- Halottnak kell tettetnie magát - magyarázta a férfi -, míg kijutok önnel a táborból. Azt fogom mondani az őröknek, Mohamed Beyd rendelkezett úgy, hogy vigyem ki a holttestét a dzsungelbe. Ezt a látszólag szükségtelen cselekedetet azzal fogom indokolni, hogy Mohamed Beyd heves szerelemre gyúlt ön iránt, és annyira sajnálja tettét, amelynek révén a gyilkosává vált, hogy nem tudja elviselni a néma szemrehányást, amely élettelen testéből árad feléje.

A nő kezét felemelve félbeszakította. Ajka mosolyra húzódott.

- Ne bolondozzon - mondta. - Tényleg azt hiszi, hogy az őrök be fognak dőlni ennek a nevetséges mesének?

- Ön nem ismeri őket - felelte a férfi. - A durva külső mögött, érzéketlen és bűnös természetük ellenére is mindegyikben él egyfajta határozott, vele született hajlam a romantikus érzelgősségre. Ez a tulajdonság a hozzájuk hasonlókban szerte a világon fellelhető. A romantika az, ami a férfiakat a törvényen kívüli, bűnöző, vad életvitelre csábítja. Ne féljen - a csel sikerülni fog.

Jane Clayton vállat vont.

- Jó, megpróbálhatjuk, és mi lesz aztán?

- El fogom rejteni a dzsungelben - folytatta a belga -, és aztán reggel egyedül, két lóval önért megyek.

- De miként fogja megmagyarázni Mohamed Beyd halálát? - kérdezte a nő. - Észre fogják venni, még mielőtt reggel elmenekülhetne a táborból.

- Nem én fogom megmagyarázni - válaszolta Werper. - Majd megmagyarázza maga Mohamed Beyd - ezt jobb, ha ráhagyjuk. Készen áll a feladatra?

- Igen.

- Várjon még, előbb hoznom kell önnek fegyvert és lőszert - azzal Werper gyorsan kiment a sátorból.

Igen hamar visszatért a derekára csatolt újabb pisztollyal és lőszeres hevederrel.

- Készen van? - kérdezte.

- Igen, készen - válaszolta a nő.

- Akkor jöjjön, és boruljon rá elernyedt testtel a bal vállamra.

Azzal Werper letérdelt Jane Cl„yton elébe.

- Úgy ni - mondta, és felállt. - Most pedig lógassa le élettelenül kezét, lábát és a fejét. Ne feledje, hogy meghalt.

A következő percben a férfi, vállán az asszony testével, kilépett a táborba.

Az arabok tüskés bomát vontak a tábor köré az éhes ragadozók merészebbjeinek távoltartására. A párban virrasztó őrszemek fel-alá lépdeltek a tűz környékén, amely állandóan nagy lánggal világított. A közelebbi meglepve pillantott fel, amikor észrevette a közeledő Werpert.

- Ki maga? - kiáltotta. - És mit visz ott?

Werper felemelte burnuszának kámzsáját, hogy a fickó láthassa az arcát.

- Ez itt az asszony holtteste - magyarázta. - Mohamed Beyd megkért, hogy vigyem ki a dzsungelbe, mert nem képes többé elviselni a nő arcának látványát, a nőét, akit szeretett, és akit kényszerűségből meg kellett gyilkolnia. Nagyon szenved - és vigasztalhatatlan. Nem kis fáradságomba került megakadályozni, hogy önkezével véget ne vessen életének.

Míg beszélt, a vállán bénán fekvő nő rémülten várta az arab válaszát. Biztosra vette, hogy nagyot nevet majd a képtelen história hallatán. A következő pillanatban lelepleződik a csaló komédia, amellyel Monsieur Frecoult rá akarja szedni a fickót, és mindketten elvesztek. Megpróbálta eltervezni magában, miként tudna a legjobban segíteni a megmentésére vállalkozó férfinak abban a harcban, amelyre egy-két percen belül sor kerül.

Aztán meghallotta a Monsieur Frecoultnak válaszoló arab hangját.

- Egyedül megy, vagy akarja, hogy felkeltsek valakit, aki elkíséri? - kérdezte, és hanghordozásából cseppnyi meglepetés sem érződött ki amiatt, hogy Mohamed Beyd hirtelen ilyen feltűnően érzelmes jellemvonásokat árult el.

- Egyedül megyek - felelte Werper, azzal továbbment, és áthaladt a bonra szűk nyílásán, amely mellett az őrszem állt.

A következő percben eltűnt terhével a fák törzsei között, és amikor biztos lehetett benne, hogy az őrök nem látják, letette a földre a nőt, s mivel látta, hogy szólni akar, halkan rápisszegett. Majd kicsit tovább vezette az erdő belseje felé, megállt egy nagy lombozatú, hatalmas fa alatt. Rácsatolta a töltényhevedert és a pisztólyt a nő derekára, és segített neki felmászni az alsó ágakra.

- Holnap - suttogta -, mihelyt el tudok szabadulni, visszajövök önért. Bátorság, Lady Greystoke - még megmenekülhetünk.

- Köszönöm -felelte a nő halkan. - Ön nagyon kedves és nagyon bátor ember.

Werper nem válaszolt. Az éjszaka sötétje elrejtette az arcát a füle tövéig elborító szégyenpírt. Gyorsan megfordult, és visszament a táborba. Az őrszem a posztjáról látta, amint belép a saját sátrába. Azt azonban nem látta, hogy a hátsó ponyva alatt kibújt, és óvatosan odakúszott ahhoz a sátorhoz, amelyben eddig a rab lakott, és melyben most Mohamed Beyd holtteste hevert.

A hátsó ponyva alsó szélét felemelve Werper bemászott, és odament a hullához. Pillanatnyi tétovázás után megragadta a halott csuklóját, és a hátán szánkáztatva arra a helyre vonszolta a hullát, ahol az imént bejutott a sátorba. Négykézlábra ereszkedve hátrált ki úgy,

ahogy bejött, maga után húzva a tetemet. Kívülre kerülve a belga a sátor mellé lopódzott, és ameddig ellátott, körülkémlelt a táborban - senki nem figyelt oda.

Visszament a holttesthez, a vállára vette, és mindent egy lapra téve fel, sebesen keresztülszáguldott a szűk kis térségen, amely a rab sátrát Mohamed Beydétől elválasztotta. A sátor selyemfala mögött megállt, letette terhét a földre, és perceken keresztül dermedten hallgatózott.

Mikor végül megnyugodott, hogy senki sem látta meg, lehajolt és a sátorfal alját felemelve behátrált. A testet, ami egykor Mohamed Bey d volt, maga után húzta. Leterített szőnyegeihez vonszolta a hullát, aztán addig kotorászott a sötétben, míg meg nem találta Mohamed Beyd pisztolyát. A fegyvert magához véve visszament a halott férfi mellé, letérdelt az ágy előtt, és a jobb kezében tartott fegyvert bedugta a takarók alá. Bal kezével a sűrű szövésű anyaggal sokszorosan betakarta és körültekerte a pisztolyt. Aztán meghúzta a ravaszt, és ugyanabban a pillanatban köhintett is egyet. A fojtott dörrenést a köhintés zajától még az sem hallhatta volna meg, aki közvetlenül ott áll a sátor előtt. Werper elégedett volt. Gonosz mosoly játszott az ajkán, amikor előhúzta a fegyvert a takarók alól, és gondosan belehelyezte a halott férfi jobb kezébe, három ujját a markolatára görbítve, mutatóujját pedig a ravaszvédő kengyelbe bújtatva.

Még egy percig maradt, míg elrendezte a széttúrt takarókat, aztán ott távozott, ahol jött. Lerögzítette a sátor hátsó falát, ahogyan volt, mielőtt felemelte.

A rab sátrához ment, és ott is eltüntetett minden nyomot. Aztán visszatért a saját sátrához, belépett, megfeszítette a ponyvát, és bemászott a takarói alá.

Másnap reggel Mohamed Beyd rabszolgájának izgatott hangjára ébredt, aki sátrának bejáratánál szólongatta.

- Gyorsan! Gyorsan! - kiáltotta a fekete rémülten. - Jöjjön! Mohamed Beyd holtan fekszik a sátrában - saját kezűleg végzett magával.

Werper az első költögető kiáltásokra riadt arckifejezéssel ült fel, de a fekete utolsó szavaira megkönnyebbült sóhaj szállt fel ajkáról, és arcán a feszült vonások helyét halvány mosoly foglalta el.

- Jövök - kiáltott oda a rabszolgának, majd csizmáját felhúzva felállt, és kiment a sátorból.

Izgatott arabok és feketék rohantak a tábor minden részéből Mohamed Beyd selyemsátra felé, és amikor Werper belépett, azt látta, hogy számos haramia tolong az immár hideg és merev hulla körül.

Vállával utat törve magának, a belga megállt a haramia holtteste mellett. Egy pillanatig némán bámult le a férfi mozdulatlan arcára, aztán az arabokhoz fordult.

- Ki tette ezt? - kiáltotta. Hangja egyszerre volt fenyegető és vádló. - Ki gyilkolta meg Mohamed Beydet?

Válaszul hirtelen kórusban zúdultak fel a lármásan tiltakozó hangok.

- Mohamed Beydet nem gyilkolta meg senki - kiabálták. - Saját kezűleg végzett magával. Allah a tanú rá, és ez itt - azzal a halott férfi kezében levő pisztolyra mutattak.

Egy ideig Werper megjátszotta a hitetlenkedőt, de végül hagyta meggyőzni magát, hogy Mohamed Beyd tényleg öngyilkos lett, annyira bántotta, hogy meghalt a fehér asszony, akit, bár erről társai mit sem

tudtak, oly odaadóan szeretett.

Werper saját kezűleg csavarta be a halott férfi takaróiba a hullát, ügyelve arra, hogy a megpörkölődött és golyószaggatta részek, amelyek előző éjszaka az általa elsütött fegy ver dörrenését elfojtották, befelé hajtva eltűnjenek. Aztán hat tagbaszakadt fekete kivitte a holttestet a tisztásra, amelyen a tábor állt, és beletette a sekély sírgödörbe. Amikor a laza föld hullani kezdett az árulkodó takarókba burkolt, elnémult testre, Albert Werper ismét megkönnyebbülten sóhajtott fel - terve jobban sikerült, mint ahogyan remélte.

Most, hogy mind Ahmed Zek, mind Mohamed Beyd meghalt, a haramiák vezér nélkül maradtak. Rövid tanácskozás után úgy döntöttek, hogy visszatérnek északra, és meglátogatják a különböző törzseket, amelyekhez ki-ki tartozott. Werper, miután megtudta, hogy merre szándékoznak elindulni, bejelentette, ő a ma ga részéről keletre, a tengerpartra megy. Az arabok, mivel tudomásuk szerint semmi olyasmi nem volt a birtokában, amire bármelyikük is szemet vetett volna, készséggel beleegyeztek, hogy menjen a maga útján.

Amikor ellovagoltak, Werper felült a lovára. A tisztás közepén figyelte, hogyan tűnnek el egymás után a dzsungelben. Hálát adott istennek, hogy végre kiszabadult gonosz karmaik közül.

Amikor végre egyikük sem látszott, és a hangjukat sem hallotta, jobbra fordult, és belovagolt az erdőbe ahhoz a fához, ahová Lady Greystoke-ot elrejtette. Odaérve megállította a lovát, és vidám, reményteli, kellemes hangon felkiáltott:

- Jó reggelt!

Válasz nem jött, és bár szemével végigkutatta a sűrű lombokat a feje fölött, a nőnek nyomát sem látta. Leszállt lováról, és gyorsan felmászott a fára, hogy jobban beláthassa az ágakat. A fán nem volt senki - Jane Clayton, a dzsungelben álmatlanul eltöltött éjszaka alatt nyomtalanul eltűnt.

22. Tarzan visszanyeri emlékezetét

Miközben Tarzan ujjai között a földre pergette a meglelt bőrzacskóból előkerült kavicsokat, gondolatai visszaszálltak a halomba rakott sárga fémrudakhoz, amelyek miatt az arabok és az abesszinek oly elkeseredett harcot vívtak egymással.

Mi a közös ama piszkos fémkupacban és a gyönyörű, csillogó kavicsokban, amelyek valamikor a bőrzacskóban voltak? Micsoda az a fém? Honnan került ide? Mi ez a bizonyosságnak tűnő, mégis tétova meggyőződés, amely, mintha tudatosítani akarná benne az emlékeket, hogy az a sárga kupac, amelyért ezek az emberek harcoltak és meghaltak, szoros kapcsolatban van az ő, Tarzan múltjával - hogy valamikor az övé volt? Egyáltalán, mi volt az ő múltja? Megrázta a fejét. Elmosódottan és lassan a majomként leélt gyermekkorának képei jelentek meg előtte. Aztán arcok, alakok és események furcsán egymásba gabalyodó tömege tolakodott elő. A dolgoknak látszólag semmi közük nem volt Tarzanhoz, a dzsungel fiához, de mégis, a részletek ismerősek voltak számára. Emlékezőképessége lassan és keservesen megpróbálta visszaszerezni jogait. A sérült agy - amint a tökéletes vérkeringés folytán a gyógyulási folyamat lassanként megszüntette, kiküszöbölte a működésében nemrég beállt zavart - kezdett felépülni.

Azoknak az embereknek, akik most megjelentek lelki szemei előtt, hetek óta első alkalommal végre ismerős arcuk volt. Mindazonáltal sem aszerint nem tudta volna őket a helyükre tenni, hogy milyen szerepet játszottak múltbéli életében, sem a nevüket nem tudta volna megmondani. Egyikük egy szépséges nőstény volt, és az ő arca bukkant

elő a leggyakrabban gyógyulófélben levő agyának kusza emlékképei közül. Ki lehet ő? Mi volt egykor Tarzan, a dzsungel fia számára? Mintha ugyanazon a helyen látta volna, ahol az abesszinek a nagy halom aranyat kiásták a földből, csak a környezet különbözött gyökeresen a jelenlegitől.

Egy épület volt ott - sok-sok épület -, aztán mindenféle élősövény, kerítés és virág. Tarzan a szemöldökét összehúzva, zavartan töprengett a megfoghatatlan probléma nyitján. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy meglelte a dolog átfogó, helyes magyarázatát, de aztán, amikor már-már siker koronázta volna erőfeszítéseit, a kép egy dzsungelbéli látomásban oldódott fel, ahol egy meztelen fehér ifjú táncolt egy csapatnyi szőrös, primitív, majomféle lény társaságában.

Tarzan megrázta a fejét és sóhajtott. Mi lehet az oka annak, hogy nem képes visszaemlékezni dolgokra? Abban azért mindenképpen biztos volt, hogy a halom aranyat, a nyomtalanul eltűnt nőstény finom illatát, amelyet sokáig követett, a fehér asszony emlékképét és őt magát valamiképp összefűzik az elfeledett múlt kibogozhatatlan szálai.

Ha az asszony képe egy helyszínhez kötődik, hol másutt volna célszerűbb megkeresni vagy várakozni rá, mint ott, ahol töredékes emlékképeiben megtalálta. Megpróbálni mindenképpen érdemesnek látszott. Tarzan a vállára csúsztatta az üres bőrzacskó szíját, és a fák ágain elindult a síkság irányába.

Az erdő szélén a visszatérő, Ahmed Zek keresésére indult arabokkal találkozott. Elrejtőzött, megvárta, míg elmennek, aztán folytatta útját elszenesedett, romokban álló otthona felé, amely az imént már-már felbukkant emlékezetében.

A síkságon áthaladva megszakította útját, mert kis antilopcsordát fedezett fel az egyik lankás mélyedésben, ahol a rejtőzködési lehetőségek és a szélirány szerencsés találkozása folytán könnyű volt a vadat becserkészni. Egy kövér, egyéves állat lett a jutalma a félórai óvatos lopakodásnak, majd hirtelen támadásának.

Késő délután volt már, amikor a majomember törökülésben letelepedett zsákmánya mellé, hogy élvezhesse hozzáértése, ravaszsága és ügyessége gyümölcsét.

Miután éhét elütötte, most szomjúsága okozott gondot. Legközelebbi lehetőségként a folyó csalogatta üdítő vizével, és mire ivott is, leszállt az éjszaka. Mintegy fél mérföldre volt a vízfolyás irányában attól a helytől, ahol korábban a halomba rakott sárga fémrudakat látta. Reményei szerint itt találkozhat az emlékezetében élő asszonnyal, vagy a hollétére, kilétére utaló valamilyen jelre bukkanhat.

A dzsungelben élők számára az idő rendszerint csekély jelentőséggel biró valami, a sietség pedig, hacsak nem valami ijedelem, indulat vagy éhség okozza, ellenszenves dolog. Ennek a napnak már vége van, vélte Tarzan. A holnap viszont - és a holnapok végtelen sora állt rendelkezésére - kiválóan alkalmasnak ígérkezett a további kutatásokra. Különben is, a majomember fáradt volt, és aludni akart.

Az egyik fán egy jól berendezett "hálószoba" minden biztonságával, elkülönítettségével és kényelmével rendelkezésére áll, és a vad folyóparton zsákmányra lesők és zsákmányul kiszemeltek felcsendülő kórusára hamarosan mély álomba merült.

Reggelre ismét éhes és szomjas volt, ezért a fáról leereszkedve a folyó szélén levő ivóhely felé igyekezett. Odaérve megállapította, hogy Numa, az oroszlán már megelőzte. A jól megtermett állat mohón szürcsölte a vizet, és amikor meghallotta, hogy a háta mögött az ösvényen Tarzan közeledik, felemelte a fejét, és sörénnyel benőtt válla fölött hátrapillantva rábámult a betolakodóra. Halk,

figyelmeztető morgás tört elő a torkából. Tarzan azonban, aki sejtette, hogy a fenevad egyenesen a zsákmányától jön, és jól telerakta a hasát, mindössze egy kis kitérőt tett, és folytatta útját a folyóhoz.

Pár yardnyira a sárgásbarna óriásmacskától megállt, és négykézlábra erESZkedve belemerítette arcát a hűvös vízbe. Az oroszlán kis ideig még tovább bámulta az embert, de aztán folytatta az ivást. Attól kezdve az ember és a vadállat egymás mellett oltotta a szomját, látszólag ki-ki megfeledkezve a másik jelenlétéről.

Numa végzett elsőként. Fejét felemelve néhány percen keresztül meredten, állhatatos figyelemmel nézett át a folyó túloldalára. Ha az éppen arra fújdogáló szellő meg nem rebbenti fekete sörényét, akár aranyló bronzból is önthették volna, annyira mozdulatlanul, szoborszerűen állt ott.

Az illúziót az állat tág tüdejéből előtörő mély sóhaj rombolta szét. Hatalmas feje lassan oldalt fordult, míg sárga szeme meg nem pihent az emberen. Felhúzta sörtés szőrrel borított ajkát, kivillantva sárga tépőfogait. Újabb, figyelmeztető morgás reszkettette meg a fenevad óriás állkapcsát, aztán az állatok királya méltóságteljesen megfordult, és lassan elvonult az ösvényen a nádas sűrűjébe.

Tarzan, a dzsungel fia, tovább ivott, de szürke szeme sarkából figyelemmel kísérte a hatalmas állat minden mozdulatát, míg el nem tűnt a szeme elől, azután pedig éles füle jelezte számára a ragadozó mozgását.

A folyóban való rövid megmártózás követte a sovány reggelit, amely véletlenül felfedezett tojásokból állt. Aztán a majomember a vízfolyással szemben útra kelt a nyári lak romjai felé, ahol az aranyrudak jelezték a tegnapi ütközet középpontját.

Amikor a helyszínre ért, nagy volt a megdöbbenése és a meglepetése, mert a sárga fém eltűnt. A lovak és az emberek által letaposott talaj nem szolgált eligazítással. Mintha a fémrudak egyszerűen köddé váltak volna.

A majomember teljesen tanácstalan volt, nem tudta, hová forduljon, mi legyen a következő tennivalója. Semmiféle arra utaló lábnyomnak nem volt jele, hogy a nőstény arra járt volna.

A fém eltűnt, és ha valamiféle összefüggés volt a nőstény és a fém között, értelmetlennek látszott várakozni rá most, hogy az utóbbit valami más helyre vitték el.

Úgy tűnt, mindent elvesztett - a szép kavicsokat, a sárga fémeket, a nőstényt, emlékezőképességét. Tarzannak elege volt mindenből. Vissza akart menni a dzsungelbe, hogy megkeresse Csalkot, ezért aztán ismét az őserdő felé igyekezett. Gyorsan haladt, a síkságon lendületes, könnyed futólépésben vágott át, az erdő szélén pedig olyan ügyesen és fürgén ugrott fel a fák ágaira, mint egy aprómajom.

Hogy merre megy, mindegy volt neki - csak rohant, rohant a dzsungelben a féktelen száguldás örömeért, ez lévén most a legfontosabb számára. Abban reménykedett, hogy hátha rábukkan Csalknak vagy a nősténynek a nyomára.

Két napig kóborolt így, közben akkor ejtett zsákmányt, evett-ivott és aludt, amikor szeszélyes kedve és a vágy kielégítésének igénye egyidejűleg jelentkezett. A harmadik nap reggelén történt, hogy a szél ló és ember alig érezhető szagnyomát sodorta orrlyukai felé. Azon nyomban megváltoztatta útirányát, és nesztelenül suhanva ágról ágra arrafelé tartott, ahonnan a szag jött.

Kis idő múlva egy magányos, keletnek tartó lovast vett észre.

Szeme egy pillanat alatt igazolta, amit korábban orrának jelzéséből már gyanított - a lovas azonos volt a férfival, aki ellopta a szép kavicsait. Hirtelen a harag lángja villant fel a szürke szemekben. A majomember közben lejjebb ereszkedett az ágak között, és végül már majdnem a mit sem sejtő Werper feje fölé került. Majd gyors ugrás következett, és a belga azt érezte, hogy egy súlyos test zuhan le halálra rémült hátasának farára. A ló felhorkantva előreugrott. Hatalmas karok nyalábolták át a lovast, és egy szempillantás alatt lerántották a nyeregből. Aztán már csak azt vette észre, hogy a keskeny ösvényen fekszik, és egy meztelen, fehér óriás térdel a mellén. - Werpernek elég volt egyetlen pillantást vetnie a foglyulejtőjére ahhoz, hogy felismerje.

A félelemtől halálra sápadt az arca, miközben acélos ujjak ragadták meg a torkát. Megpróbált kiabálni, könyörögni az életéért, de a kegyetlen ujjak beléfojtották a szót, mint ahogyan - úgy látszott - beléfojtják az életet is.

- Hol vannak a szép kavicsok? - kiáltotta a mellén térdeplő férfi. - Mit csinált a szép kavicsokkal, Tarzan szép kavicsaival?

Az ujjak szorítása enyhült, hogy válaszolhasson. Egy ideig Werper csak fuldoklott és köhögött, végre aztán újra meg tudott szólalni.

- Ahmed Zek, az arab lopta el tőlem őket - kiáltotta. - Ő kényszerített, hogy adjam át neki a zacskót és a kavicsokat.

- Én mindezt láttam - felelte Tarzan. - De a zacskóban levő kavicsok nem Tarzan kavicsai voltak - hanem olyanok, amilyenek a folyó medrében és az azt szegélyező parton találhatók. Az arabnak sem kellettek, ezért is dobta el őket dühösen, amikor rájuk nézett. Én a szép kavicsaimat akarom - hol vannak?

- Nem tudom, nem tudom - kiáltotta Werper. - Odaadtam őket Ahmed Zeknek, mert másként megölt volna. Pár perccel később a nyomomba eredt az ösvényen, hogy meggyilkoljon, pedig megígérte, hogy nem fog többé bántani, én pedig rálőttem és megöltem. De a zacskó nem volt nála, és bár egy ideig keresgéltem a dzsungelben is, nem találtam.

- Elmondhatom, hogy én viszont megtaláltam - morogta Tarzan -, és megtaláltam azokat a kavicsokat is, amelyeket Ahmed Zek méltatlankodva hajított el. Azok nem Tarzan kavicsai voltak. Maga rejtette el őket! Mondja meg, hol vannak, vagy megölöm - azzal a majomember ujjai egy árnyalattal szorosabban fonódtak áldozata torkára.

Werper kétségbeesetten megpróbált kiszabadulni.

- Úristen, Lord Greystoke - nyögte ki nagy nehezen -, hát képes volna gyilkosságot elkövetni egy marék kő miatt?

A torkára fonódó ujjak elernyedtek, a szürke szemek megenyhültek, zavartan néztek maguk elé.

- Lord Greystoke! - ismételte el a hallottakat a majomember. - Lord Greystoke! Ki az a Lord Greystoke? Hol hallottam én ezt a nevet?

- De hát az isten áldja meg, ön Lor d Greystoke - kiáltotta a belga. - Egy lezuhanó szikla megsebesítette, amikor a földrengés bedöntötte a folyosót, amely a föld alatti kamrába vezet. Ön a fekete vazirikkel azért ment oda, hogy aranyrudakat hozzon el a nyári lakba. Az ütéstől elvesztette emlékezőképességét. Ön John Clayton, Greystoke lordja - nem emlékszik?

- John Clayton, Greystoke lordja! - ismételte meg Tarzan. Aztán egy percig csend volt.

Keze kisvártatva tétován elindult a homloka felé, szemében csodálkozás tükröződött - csodálkozás és hirtelen felismerés. Az

elfeledett név egyszeriben életre keltette visszatérőben levő emlékezetét, amely keservesen próbálta visszaszerezni jogait. A majomember visszahúzta a belga torkáról a kezét, és talpra ugrott.

- Úristen! - kiáltotta, majd aztán - Jane! - Hirtelen Werperhez fordult. - És a feleségem? - kérdezte. - Mi történt vele? A birtok romokban van. Ezt maga tudja. Magának mindehhez valamilyen módon köze van. Követett engem Oparba, ellopta tőlem a drágaköveket, amelyeket én csupán szép kavicsoknak véltem. Maga egy szélhámos! Ne is próbálja azt mondani, hogy nem az.

- Sokkal rosszabb a szélhámosnál - szólalt meg egy nyugodt hang a hátuk mögött.

Tarzan elképedve fordult meg, és egy katonaruhás, magas férfit pillantott meg, aki pár lépésre állt tőle az ösvényen. A férfi mögé számos fekete, a Kongói Szabad Állam egyenruhájába öltözött katona sorakozott.

- Ez az ember gyilkos, Monsieur - folytatta a tiszt. - Hosszú ideje keresem már, hogy visszavihessem, és bíróság elé állíthassuk tiszti elöljárója meggyilkolásáért.

Werper immár talpon volt, és sápadtan, reszketve vette tudomásul, hogy sorsa még itt, a dzsungel útvesztőjének legmélyén is utolérte. Ösztönösen menekülni igyekezett, de Tarzan, a dzsungel fia kinyúlt, és erős kezével megragadta a vállát.

- Várjon! - mondta a majomember a foglyának. - Ez az úriember igényt tart magára, miként én is. Mihelyt végeztem, át fogom adni neki. Mondja meg, hogy mi történt a feleségemmel!

A belga tiszt kíváncsian méregette a majdnem teljesen meztelen, fehér óriást. Feltűnt neki, hogy milyen éles kontrasztban van egymással primitív fegyverzete és külseje, valamint a francia nyelvnek a férfi beszédén érződő könnyed használata. Az előbbi a kulturáltság legalacsonyabb, az utóbbi a legmagasabb fokára vallott. Nemigen tudta meghatározni a különös lény társadalmi rangját, viszont határozottan nem volt ínyére az a magabiztosság, ahogyan Tarzan meg akarta szabni neki, mikor teheti rá a kezét a fogolyra.

- Már megbocsásson - mondta, és kezét Werper másik vállára tette -, de ez az úr az én foglyom. Velem kell jönnie.

- Majd ha végeztem vele - válaszolta nyugodtan Tarzan.

A tiszt megfordult, és intett a katonáknak, akik mögötte álltak az ösvényen. Egy csapat egyenruhás fekete gyorsan kilépett. Hirtelen bekerítették a majomembert és foglyát.

- Mind a törvény, mind pedig a betartására rendelt hatalom az én oldalamon van - közölte a tiszt. - Ne okozzunk egymásnak kellemetlenséget. Ha valami sérelem érte ennek a férfinak a részéről, tartson velem, és annak rendje-módja szerint emeljen vádat ellene az ügyben illetékes bíróság előtt.

- Az ön törvényes jogai egyáltalán nem állnak minden gyanú felett, barátom - felelte Tarzan -, az a hatalom pedig, amellyel érvényt akar szerezni parancsainak, csupán látszólagos - nem pedig valóságos. tán fegyveres erővel merészelt belépni brit területre. Ki hatalmazta fel arra, hogy ide behatoljon? Hol vannak azok a kiadatási papírok, amelyek feljogosítják arra, hogy letartóztassa ezt az embert? És miféle biztosítékai vannak arra nézve, hogy én nem tudok fegyveres erőt felvonultatni ön ellen, és nem fogom megakadályozni, hogy visszatérjen a Kongói Szabad Államba?

A belga elvesztette a türelmét.

- Nincs kedvem egy meztelen vademberrel vitatkozni - kiáltotta. - Ha azt akarja, hogy ne essék bántódása, ne avatkozzék a dolgomba. Örmester Vezesse el a foglyot!

Werper egészen közel hajolt Tarzan füléhez.

- Ne engedje, hogy elvigyenek. Cserébe megmutatom önnek azt a helyet, ahol a múlt éjszaka láttam a feleségét - súgta. - Valahol a közelben kell lennie ezekben a percekben is.

A katonák, őrmesterük jelére közelebb nyomultak, hogy elfogják Werpert. Tarzan a derekánál fogva felnyalábolta a belgát, a hóna alá csapta, mint egy liszteszsákot, és előreszökkenve megpróbálta áttörni a kordont. Jobb öklével úgy állon vágta a legközelebbi katonát, hogy az hátrazuhant társai közé. A csövénél fogva rántotta ki a puskát azoknak a kezéből, akik útját állták. A fekete katonák jobbra-balra dőltek a vad elszántsággal kitörő majomember elől.

Szerencsére a feketék úgy körülzárták a két idegent, hogy attól való félelmükben, hogy az övéik közül találnak el valakit, nem mertek tüzelni. Tarzan már túljutott rajtuk, és a következő pillanatban készült belevetni magát a dzsungel fedezéket nyújtó, szövevényes sűrűjébe, amikor az egyik katona, aki hátulról lopódzott utána, puskájával nagyot csapott a fejére.

A majomember egy pillanat alatt lerogyott, és tucatnyi fekete katona vetette rá magát a hátára. Amikor visszanyerte az eszméletét, azt tapasztalta, hogy Werperrel együtt alaposan megkötözték. A belga tiszt, mivel siker koronázta erőfeszítéseit, jó hangulatban volt, és kedve támadt azon csipkelődni foglyaival, hogy milyen könnyűszerrel fogták el őket. Ám Tarzanból, a dzsungelfiából, nem tudott semmit kicsikarni, Werper annál pergőbb nyelvvel replikázott. El mondta, hogy Tarzan angol lord, amin a tiszt , csak nevetett. Azt tanácsolta foglyának, hogy tartalékolja ékesszólását akkorra, amikor majd a bíróság előtt kell védekeznie.

Mihelyt Tarzan magához tért, és megállapították, hogy nem esett komolyabb baja, a foglyokat sietve beállították a sorba, és a menet elindult visszafelé, a Kongói Szabad Állam határa felé.

Estére a menetoszlop egy patakhoz érve megállt. Tábort vertek és elkészítették a vacsorát. A szomszédos dzsungel sűrű lombjai közül egy ádáz szempár figyelte csendes érdeklődéssel az egyenruhás feketék ténykedését. Dús szemöldöke alól az állat végignézte, hogy miként csinálják meg a bomát, raknak tüzet és készítik el az estebédet.

Tarzan és Werper a kis kupacba összerakott hátizsákok mögött feküdt a földön attól fogva, hogy a csapat megállt. Miután az étel elkészítése befejeződött, az őr rájuk parancsolt, hogy keljenek fel, és jöjjenek előre az egyik tűzhöz, ahol majd szabaddá teszik a kezüket, hogy enni tudjanak.

Amikor az óriás termetű majomember felállt, a dzsungelbeli leskelődő szeme elárulta, hogy felismerte a foglyot. Halk kiáltás tört elő ajkairól. Tarzan egy pillanat alatt csupa figyelem volt, de a válasznak szánt morgás elhalt az ajkán, torkára forrasztotta a félelem, hogy felkeltheti vele a katonák gyanakvását.

- Jó hangosan és egy olyan nyelven fogok magához beszélni, amelyet maga nem ismer. Tegyen úgy, mintha erősen figyelne arra, amit mondok, és időnként motyogjon valamit, mintha ugyanazon a nyelven válaszolna - menekülésünk függhet ettől.

Werper bólintással jelezte, hogy érti és helyesli a dolgot. A következő pillanatban társa ajkát olyasféle hangok hagyták el, amelyek egy kutya csaholásához és morgásához és a majmok makogásához hasonlított.

A közelben levő katonák meglepve néztek a majomemberre. Néhányan nevettek, mások viszont babonás félelmükben távolabb húzódtak.

Tarzan tovább hablatyolt, amikor a tiszt közelebb ment a foglyokhoz, megállt mögöttük, és döbbent érdeklődéssel az arcán fülelni kezdett.

Amikor Werper néhány nevetséges halandzsaszót motyogott válaszul, végképp nem tudott uralkodni kíváncsiságán: Előrelépett, és mindenáron tudni akarta, hogy milyen nyelv volt az, amelyen beszéltek.

Tarzan már az út során folytatott beszélgetés jellegéből és tartalmából korábban felmérte a fickó kulturáltságát, és válaszának sikerét most erre az előzetes becslésre alapozta.

- Görög - mondta.

- Hát persze, gondoltam, hogy görög - felelte a tiszt -, de annyi éve már annak, hogy ezt a nyelvet tanultam, ezért nem voltam benne biztos. A jövőben mindazonáltal hálás lennék, ha olyan nyelven beszélnének, amelyben járatosabb vagyok.

Werper, hogy vigyorgását elrejtse, félrefordította a fejét, és közben odasúgta Tarzannak:

- Lehet, hogy ez neki görögül volt, ám legyen - nekem viszont kínaiul.

A fekete katonák egyike halkan azt motyogta társának:

- Én már régebben hallottam ilyenféle hangokat - egy éjszaka, amikor eltévedtem a dzsungelben, a fán lakó szőrös emberek beszélgettek egymással, és szavaik úgy hangzottak, mint ezé a fehér emberé. Bárcsak ne találtunk volna rá! Nem ember ez, gonosz szellem, és nagyon ráfizetünk, ha nem engedjük útjára - azzal a fickó a szemét forgatva riadtan nézett a dzsungel felé.

Társa idegesen felnevetett, miközben közelebb ment, hogy a beszélgetés lényegét, átalakítva és felnagyítva, továbbadja. A fogoly óriás személye köré fekete mágiáról és hirtelen halálról szóló rémisztő históriák fonódtak, amelyek körbejárták a tábort.

A dzsungel mélyén pedig, a leszálló éj sötétedő árnyai között egy szőrös, emberhez hasonlatos alak száguldott sebesen dél felé titkos küldetésben.

23. A borzalom éjszakája

Jane Claytonnak, miközben ott várakozott a fán, ahová Werper feltette, úgy tűnt, hogy a hosszú éjszaka sohasem akar véget érni. Egy óra sem telt el azt követően, hogy pirkadni kezdett, amikor egyszer csak szíve-lelke repesett az újult reménységtől, mert egy magányos lovast pillantott meg, aki az ösvényen közeledett.

A lobogó burnusz és a lazán aláhulló kámzsa elrejtette a lovasnak mind az arcát, mind az alakját. De hogy Monsieur Frecoult az, azt a nő biztosan tudta, hiszen már régebben arab ruhába öltözött, és egyedül tőle volt várható, hogy a rejtekhelyén keresse.

Hirtelen feloldódott a virrasztva eltöltött éjszaka feszültsége. Nem látta azonban a férfi fekete arcát a fehér kámzsa alatt, sem a libasorban haladó ébenfa színű lovasokat, akik lassan az ösvény kanyarulatából léptettek elő vezérük nyomát követve. Mindezeket a nő először nem látta, ezért lehajolt a közeledő lovas felé, és hangosan kiáltott üdvözlésképp.

A férfi az első szóra meglepetten állította meg a lovát, és felnézett. Amikor Jane Clayton megpillantotta az abesszin Abdul Mourak fekete képét, rémülten húzódott vissza az ágak közé, de már késő volt. A férfi már meglátta, és most azt kiabálta, hogy jöjjön le. A nő eleinte vonakodott, de amikor egy tucat fekete lovas katona sorakozott fel vezére mögött, és Abdul Mourak parancsára egyikük elkezdett utánamászni a fára, Jane Clayton belátta, hogy az ellenállás hiábavaló. Lassan leereszkedett a földre, megállt új foglyul ejtője előtt, és az igazságosság meg az emberiesség nevében megpróbált a szívére hatni.

A nemrég elszenvedett vereség, az arany, a drágakövek és a foglyok elvesztése miatt haragos Abdul Mourak nem volt abban a hangulatban, hogy befolyásolhatta volna bármiféle hivatkozás holmi szelídebb érzésekre. Azok még a legkedvezőbb körülmények között is úgyszólván teljesen idegenek voltak a számára.

Megaláztatásnak, sőt, talán halálbüntetésnek néz elébe kudarcai és balsikerei miatt, ha majd visszatér saját országába, ahol jelentést kell tennie Meneleknek. Most arra gondolt, hogy egy szívesen fogadott ajándék talán mérsékelheti a császár haragját, és ezt a másik fajból való szépséges virágszálat bizonyára örömmel venné a fekete uralkodó!

Amikor Jane Clayton befejezte a kérlelést, Abdul Mourak röviden csak annyit válaszolt, hogy oltalmat ígérhet neki, de el kell vinnie őt császárához. Szükségtelen lett volna megkérdezni, hogy miért, így aztán a nő szívében ismét kihalt a remény. Lemondóan hagyta, hogy feltegyék az egyik katona mögé a ló hátára, és ismét útnak indult, új gazdáival, immár elkerülhetetlennek látszó sorsa beteljesedése felé.

Minthogy a haramiák ellen vívott csatában Abdul Mourak elvesztette kísérőit, maga pedig nem volt ismerős a vidéken, nagyon eltávolodott attól az ösvénytől, amelyen haladnia kellett volna. Ennek eredményeként a menekülés kezdete óta csak igen kís utat tett meg észak felé.

Ezen a napon nyugatnak tért, abban a reményben, hogy eljut egy faluba, ahol kísérőket fogadhat. Ám az éjszaka leszálltával ugyanolyan messze volt reményei beteljesülésétől, mint amikor a nap felkelt. Igencsak elcsüggedt csapat volt az, amelyik végül víztől távol és éhesen tábort vert a sűrű dzsungelben. A lovak szagára odagyűlt oroszlánok versenyt ordítottak a bonra körül, és a rettenetes lármát, amit csaptak, tovább növelte a zsákmányul kiszemelt, holtra rémült állatok fültépő nyihogása. Sokat nem aludt sem ember, sem állat. Az őrséget meg kellett kettőzni, hogy elég ember legyen szolgálatban, mind a túl merész és túl éhes oroszlánok hirtelen támadása esetén, mind pedig a lobogó tűz táplálására, minthogy az sokkal hatásosabb akadályt jelentett a fenevadak számára, mint a tüskés bonra.

Jócskán elmúlt már éjfél, és Jane Clayton annak dacára, hogy egy álmatlanul töltött éjszaka volt mögötte, legfeljebb kis időre tudott csak elbóbiskolni. A fenyegető veszély érzete, mint valami sötét palást lebegett a tábor fölött. A fekete császár veterán katonái idegesek voltak, nem lelték a helyüket. Abdul Mourak vagy tucatnyi alkalommal bújt ki takarói alól, hogy aztán nyugtalanul járkáljon fel-alá a kipányvázott lovak és a ropogó tűz között. A nő jól látta a felcsapó lángok fényében megtermett alakjának kirajzolódó körvonalait, és gyors, ideges mozdulataiból sejtette, hogy a férfi fél.

Az oroszlánok hirtelen olyan őrjöngő üvöltésbe kezdtek, hogy a rettenetes kórus hangjától még a föld is remegett. A rémült lovak fültépően nyerítettek, s neki-neki feszülve kötőfékjeik köteleinek, kétségbeesetten próbáltak elszabadulni. Az egyik katona, aki bátrabbnak mutatkozott társainál, odaugrott a rúgó, ágaskodó, a félelemtől megbokrosodott állatok közé, és megpróbálta megnyugtatni őket, de hiába.

Egy óriás termetű, ádáz és merész oroszlán majdnem a bomáig

ugrott előre, egyenesen a lobogó tűz fénykörébe. Az egyik őrszem felemelte a puskáját és lőtt. A kis ólomgolyó a pokol minden rémségét szabadította a halálra rémült táborra.

A lövés mély és fájdalmas barázdát szántott az oroszlán oldalába, és felbőszítette, de szemernyit sem csökkentette óriási testének életerejét, képességeit. Ha nem sebesül meg, a bonra és a lobogó tűz talán visszafordulásra késztette volna, de a fájdalom és a düh kitörölte agyából az óvatosságot. Hangosan, haragosan elbődült, és könnyedén átugorva a kerítést, a lovak között termett.

Eddig is kibírhatatlan volt a zaj, de most aztán végképp valami leírhatatlan, pokoli hangzavar keletkezett. A letaglózott ló, amelyre az oroszlán rávetette magát, rémületében és kínjában rettenetes hangokat adott. A közelében néhány elszakította pányváját, és körbe-körbe száguldozott a táborban. A férfiak kiugrottak takar óik alól, és puskával a kezükben rohantak a kerítés felé. A dzsungelből, a bomán túlról, társuk példáján felbátorodva tucatnyi oroszlán rontott rá félelmet nem ismerve a táborra.

Egyesével, kettesével és hármasával ugrották át a bomát, és végül az egész kis zárt térség megtelt káromkodó emberekkel, nyihogó lovakkal, akik elkeseredetten küzdöttek életükért a dzsungel zöld szemű démonjaival.

Amikor az első oroszlán támadásba lendült, Jane Clayton felkelt a földről, és most az iszonyattól dermedten állt a helyén a körülötte kavargó, örvénylő jelenet, a borzalmas öldöklés láttán. Egyszer az egyik megbokrosodott ló lökte fel, a következő pillanatban pedig a megriadt állatot üldöző oroszlán olyan szorosan rohant el mellette, hogy nekiütődő testével megint csak ledöntötte a lábáról.

A puskaropogás és a ragadozók horkantásai közepette hol itt, hol ott harsant fel azoknak az embereknek és lovaknak a halálsikolya, akiket a vértől eszüket vesztett óriásmacskák maguk alá gyűrtek. Az ide-oda ugráló ragadozók és az ágaskodó lovak lehetetlenné tették az abesszinek összehangolt cselekvését - mindenki magával volt elfoglalva, és a zűrzavarban fekete fogvatartói vagy megfeledkeztek a védtelen nőről, vagy nem törődtek vele. A támadó oroszlánok, a megugró lovak vagy a vaktában ellődözött golyóik többször is fenyegették az életét, de a menekülésre nem volt mód. A sárgásbarna bundájú rettenetes vadászok most - a fajtájukra jellemző ördögi furfangossággal - körözni kezdtek prédáik körül, és hatalmas, sárga tépőfogaikkal, meg hosszú, éles karmaikkal gyűrűbe fogták őket. Egy-egy oroszlán hirtelen kivált a többi közül, és berontott a rémült emberek és lovak közé. Néha egy-egy, a fájdalomtól és az ijedtségtől őrzött lónak sikerült ugyan baj nélkül átrohannia a köröző oroszlánok között, átugrania a bomán, és bemenekülnie a dzsungelbe, de a férfiak és a nő számára a menekülésnek ez a módja lehetetlen volt.

Az egyik lovat egy eltévedt golyó Jane Clayton mellett terítette a földre. A lelkét kilehelő pára fölött egy oroszlán egyenesen nekiugrott a mögötte álló fekete katona mellének. A férfi csövénél fogva felemelte puskáját, és mint egy bunkósbottal, lesújtott vele a fenevad busa fejére, de hiába, a következő pillanatban már a földön hevert a ragadozó lábai alatt.

A katona nagyot üvöltött rémületében, és ujjaival belemarkolt az állat szőrös szügyébe, szánalmas és reménytelen kísérletet tett arra, hogy eltolja magától vigyorgó pofáját. Az oroszlán lehajtotta a fejét, kimeredő fogai iszonyú reccsenés kíséretében lecsaptak a férfi félelemtől eltorzult arcára, aztán a fenevad megfordult, és a kimúlt ló tetemén átsétálva maga után vonszolta az élettelen, véres testet.

A nő tágra nyílt szemmel bámult. Látta, hogy a ragadozó rálép a tetemre, megbotlik az iszonyatot keltő hústömegben, melyet cipel. Még akkor is megbabonázva, meredt szemmel nézte a fenevadat, amikor az pár lépésnyi távolságra elhaladt előtte.

A holttesttel való bajlódás bosszantani kezdte az oroszlánt. Mérgesen rázta meg a katona élettelen tetemét. Rémisztően morgott és üvöltött, aztán ledobta az élettelen hústömeget, felemelte a fejét, és körülnézett valamilyen eleven áldozatot keresve, hogy azon töltse ki a mérgét. Sárga szeme vészjóslóan tapadt rá a nőre, sörtés szőrrel borított ajkát felhúzta, kivillantva vicsorgó fogait. Rettentő üvöltés tört elő a torkából, aztán az óriás fenevad lelapult, hogy rávesse magát újabb, védtelen áldozatára.

A tábor, amelyben Tarzan és Werper jól megkötözve hevert a földön, korán elcsöndesült. Két ideges őrszem rótta fel-alá kijelölt útját, gyakran oda-odasandítva a komor dzsungel áthatolhatatlan árnyai felé. A többiek aludtak vagy megpróbáltak aludni - kivéve a majomembert, aki nesztelenül, erejét megfeszítve veselkedett neki a csuklóját megbénító kötélnek.

Karján és vállán a barna bőr alatt csomókba futottak össze az izmok, halántékán kidagadtak az erek az óriási erőfeszítéstől - aztán az egyik kötél megpattant, majd egy újabb, és még egy, és az egyik keze máris szabad volt. Ekkor a dzsungelből hirtelen halk torokhang hallatszott, és a majomember egyszeriben néma szoborrá dermedt. A fülével meg az orrával igyekezett hidat verni a sötét messzeségbe, ahová tekintete már nem hatolt el.

Ismét megszólalt a kísérteties hang a táboron túli sűrű rengeteg felől. Az egyik őrszem azon nyomban megállt, és szemét meresztve belebámult a feketeségbe. Göndör, gyapjas haja az égnek meredt. Rekedt hangon odasúgta bajtársának:

- Hallottad?

A másik reszketve közelebb ment.

- Mit kellett volna hallanom?

A hátborzongató hang újra megismétlődött, és szinte azonnal egy hasonló válaszolt rá a táborból. Az őrök közelebb húzódtak egymáshoz, és azt a sötét pontot figyelték, ahonnan a hangot hallani vélték.

A bomán - azon a helyen, amely tőlük nézve a tábor túlsó végében volt - faágak hajoltak be. Nem mertek közelíteni. A félelem abban is meggátolta őket, hogy felkeltsék társaikat - csak álltak, álltak a rémülettől dermedten, és várták, hogy melyik pillanatban bukkan elő a szemük láttára a dzsungelből a rémisztő kísértet.

Nem is kellett sokáig várniuk. Kisvártatva az egyik fa ágai közül homályosan látszó, óriás testű alak huppant le könnyedén a táborba. A betolakodó láttán az egyik őr végre visszanyerte uralmát izmai és hangja fölött. Hangosan elkiáltotta magát, hogy felébressze az alvó tábort, aztán odaugrott a pislákoló tűzhöz, és nagy halom rőzsét dobott rá.

A fehér tiszt és fekete katonái kiugráltak takaróik alól. A felélesztett tűz lángjai magasra csaptak, és megvilágították az egész tábort. A felriasztott emberek ijedten hőköltek hátra babonás félelmükben a szemük elé táruló döbbenetes látványtól.

A kis zárt térség túlsó oldalán tucatnyi szőrös és hatalmas testű lény tűnt fel a fák alatt. A fehér óriás, akinek egyik keze már szabad volt, felküzdötte magát a térdére, és valamilyen vadállati hörgésből, ugatásból és morgásból álló keveréknyelven éppen magához hívta az ijesztő éjszakai látogatókat.

Werpernek is sikerült valahogyan felülnie. Ő is látta a közeledő emberszabású majmok vad arcát, és nemigen tudta, hogy örüljön-e vagy megijedjen.

Az óriásmajmok morogva előreugráltak Tarzan és Werper felé. Csalk vezette őket. A belga tiszt odakiáltott embereinek, hogy tüzeljenek a betolakodókra, de a négerek vonakodtak lőni, mert babonás félelem töltötte el őket a fán lakó szőrös emberek láttán. Meg voltak győződve arról, hogy a fehér óriás, aki képes volt a dzsungel fenevadjait segítségül hívni, nem közönséges emberi lény.

A tiszt végül előhúzta a saját fegyverét és tüzelt. Tarzan pedig, akit aggasztott a zajnak igazából félénk barátaira gyakorolt hatása, odakiáltott nekik, hogy siessenek, és hajtsák végre parancsait.

A tűzfegyver dörrenésére néhány majom sarkon fordult, és elmenekült. Csalk és féltucat társa azonban kacsázó lépteivel sebesen ott termett, és a majomember utasításait követve megragadta őt is meg Werpert is, és vinni kezdte a dzsungel felé.

A belga tiszt fenyegetőzéssel, káromkodással és szemrehányások özönével végre rá tudta venni remegő különítményét, hogy zúdítsanak sortüzet a visszavonuló majmokra. Szaggatott, összevissza sortűz volt ez, de egyetlen egy golyó azért így is célba talált, mert amikor a dzsungel lombjai összezárultak a szőrös mentőosztag mögött, Csalk, aki széles vállára vetve vitte Werpert, megtántorodott és elesett.

A majom egy pillanat alatt újra talpon volt, de bizonytalan járásából a belga sejtette, hogy súlyosan megsebesült. Messze lemaradt a többiek mögött, és jó pár perc eltelt azután, hogy Tarzan utasítására megálltak, mire Csalk lassan, ide-oda dülöngélve beérte őket. Végül a vállán cipelt teher súlyától meg a sebesülés okozta megrázkódtatástól a földre zuhant.

Amikor Csalk elesett, leejtette Werpert, úgy hogy az utóbbi arccal előre nyúlt el a földön, a majom teste pedig rázuhant. Ahogy így feküdt ott, a belga egyszer csak azt érezte, hogy valami nekinyomódik még mindig hátrakötözött kezének - valami, ami nem a majom szőrös testének a része.

A férfi ujjaival gépiesen körbetapogatta a szinte a tenyerébe csúszott tárgyat - egy puha bőrzacskó volt az, telistele apró, kemény, szemcsés valamikkel. Werpernek elállt a lélegzete a csodálkozástól, amikor hitetlenkedő elméjében derengeni kezdett a felismerés. Ez képtelenség, gondolta és mégis - igaz!

Lázas igyekezettel próbálta meg a majomtól elszedni és magához venni a zacskót, de a kötél, amely csupán korlátozott mozgási szabadságot engedett a kezének, meggátolta ebben. Igaz, a zacskót, becses tartalmával egyetemben azért sikerült bedugnia nadrágjának övrésze alá.

Tarzan, aki kicsit távolabb ült tőle, a tagjait megbénító kötelek még megmaradt csomóival volt elfoglalva. Kisvártatva az utolsót is félrehajította, és felállt. Odament Werperhez és letérdelt mellé. Kis ideig a majmot vizsgálgatta.

- Ez bizony meghalt - állapította meg. - Kár érte, remek fickó volt - azzal a belgához fordult, és nekilátott a kiszabadításának.

Először a kezeit tette szabaddá, majd a bokáján levő csomónak kezdett neki.

- A többit én már megcsinálom - mondta a belga. - Van egy kis zsebkésem, amit nem vettek észre, amikor megmotoztak. - És ezzel sikerült elérni, hogy a majomember ne figyeljen oda, míg megkereste és kinyitotta a bicskáját.

Elvágta a bőrszíjat, amellyel Csalk a zacskót a vállára akasztotta, majd áttette a drágaköveket a nadrágja derekából az inge kivágásába. Aztán felállt, és odament Tarzanhoz. A kapzsiság ismét csak felülkerekedett benne.

Feledésbe merült a jószándékú nekibuzdulás, amelyet az váltott ki belőle, hogy Jane Clayton bízott a becsületességében. Amit az asszony jóra fordított, azt a kis zacskó elrontotta. Hogy a kincs miként került az óriásmajom birtokába, azt Werper elképzelni sem tudta, hacsak nem az történt, gondolta, hogy az emberszabású majom szemtanúja volt küzdelmének Ahmed Zekkel, meglátta a zacskót az arabnál, és elvette tőle. De hogy abban a zacskóban az Oparból származó drágakövek voltak, azt Werper biztosra vette, és ez volt az, ami igazából érdekelte.

- Most pedig - mondta a majomember -, váltsa be a nekem tett ígéretét. Vezessen el arra a helyre, ahol utoljára látta a feleségemet.

Kínkeserves dolog volt az éjszaka síri sötétjében a lassan mozgó belga mögött törtetni előre a dzsungelben. A majomember bosszankodott az időveszteség miatt, de az európai nem tudott fáról fára lendülni, mint ügyesebb és izmosabb társai, így aztán mindnyájan a leglassúbb sebességéhez voltak kénytelenek igazodni. A majmok néhány mérföld erejéig még hajlandók voltak a két fehér ember nyomvonalát követni, de lelkesedésük kisvártatva lelohadt. A legelöl haladó egy kis nyílt térségen megállt, és a többiek is letelepedtek mellette. Aztán csak ültek, és bozontos szemöldökük alól merőn bámultak a két ember után, akik kitartóan igyekeztek előre. Amikor a hátul haladó is eltűnt a lombok szegélyezte ösvényen a tisztás túlsó oldalán, akkor az egyik majom kényelmes fekhelyet keresett magának egy fa alatt, majd egyik a másik után követte a példáját. Így aztán Werper és Tarzan egyedül folytatta útját, ami az utóbbinak sem meglepetést, sem fejtörést nem okozott.

A két férfi csupán kis utat tett meg a tisztást elhagyva, ahol a majmok lemaradtak tőlük, amikor a távolból oroszlánok bömbölése ütötte meg a fülüket. A majomember kezdetben nem szentelt különösebb figyelmet az ismerős hangoknak, de amikor ugyanabból az irányból elmosódott puskalövés hallatszott, ezt követően pedig lovak fültépő nyihogása, és szinte folyamatos puskaropogás, amelybe nagy csapat oroszlán egyre erősebb, vérszomjas üvöltései vegyültek, rögtön érdekelni kezdte a dolog.

- Valakik nagy bajban vannak arrafelé - mondta Werperhez fordulva. - Oda kell mennem hozzájuk - hátha jó barátok.

- Talán a felesége is köztük van - adta alá a lovat a belga, mert mióta ismét a zacskó birtokába jutott, csak félelem és gyanakvás élt benne a majomember iránt. Agyában egyfolytában különféle terveket forgatott, hogy miként tudna megszabadulni ettől az angol óriástól, aki egyszerre volt megmentője és fogvatartója.

A sugallt lehetőségtől Tarzan úgy összerándult, mintha korbáccsal vágtak volna végig rajta.

- Úristen! - kiáltotta. - Talán ott van közöttük, és az oroszlánok rájuk támadtak. Táborban vannak. A lovak nyihogásából hallom - most meg!, ez pedig egy haláltusáját vívó ember ordítása volt. Maradjon itt, jóember - visszajövök magáért. De előbb oda kell mennem hozzájuk - azzal az egyik fára fellendülve a hajlékony alak sebesen beleveszett az őserdei éjszakába és olyan gyorsan, nesztelenül haladt, mint egy szellem.

Werper egy pillanatra megállt ott, ahol a majomember magára hagyta. Aztán ravasz mosoly jelent meg az ajkán.

- Maradjak itt, és várjam meg, míg vissza nem jön, hogy megtalálja ezeket a drágaköveket, és elvegye tőlem? Nem, barátom, én ugyan meg nem várom - azzal hirtelen keletnek fordulva Albert Werper átbújt egy lelógó lián lombjai között, és búcsút mondott társának - mindörökre.

24. Hazafelé

Amint Tarzan, a dzsungel fia, vadul rohant előre a fák ágain, az abesszinek és az oroszlánok között dúló ütközet vad hangjai mind tisztábban hatoltak el érzékeny füléig, és megerősítették abbéli meggyőződésében, hogy az összecsapásban részt vevő emberek helyzete valóban válságos.

Végül a tábortűz fénye is jól láthaatóan előtűnt a közbülső fák lombjai közül. Az óriás termetű majomember egy perc múlva már meg is pihent az egyik lelógó ágon, hogy szemügyre vegye a lent folyó véres öldöklést.

Éles szemének egyetlen gyors, mindent átfogó pillantásával felmérte a harc színterét, és tekintete egy asszony alakján állapodott meg, aki egy lótetem mögül egy hatalmas oraszlánnal nézett farkasszemet. A ragadozó éppen ugrásra készen lelapult, amikor Tarzan felfigyelt a tragikus jelenetre.

Numa majdnem pontosan az alatt az ág alatt volt, amelyen a majomember meztelenül és fegyvertelenül állt. Az utóbbinak meg sem fordult a fejében, hogy akár egy pillanatig is tétovázzon - sőt, olybá tűnt, mintha a fáról fára való sebes rohanás közben meg sem állt volna, oly villámgyorsan tekintette át és mérte fel az alatta zajló jelenetet, és egy pillanat kellett csak az ezt követő cselekvésre.

Jane Clayton annyira reménytelennek látta a helyzetét, hogy csak állt a helyén kábán és közönyösen. Így várta, hogy a hatalmas test lendülete mikor dönti le a lábáról. Csupán a pillanatokig tartó kínszenvedésre gondolt, amelyet a kegyetlen karmok és a rettenetes fogak okoznak majd, mielőtt eljő a kegyes feledés, amely véget vet nyomorúságos szenvedésének.

Mi értelme volna, ha megpróbálna elfutni?

Legfeljebb hátulról döntené le a fenevad a teljesen felesleges menekülés közben. Akkor már jobb szembenézni a rettenetes véggel. Még csak le sem hunyta a szemét, hogy ne lássa az állat rémisztően vicsorgó pofáját. Így történt, hogy miközben a támadásra készülő oroszlánt figyelte, azt is észrevette, hogy egy bronzbarna, óriás alak veti le magát a fa belógó ágáról abban a pillanatban, amikor Numa elugorva felemelkedett a földről.

Tágra nyílt a szeme a hitetlenkedő csodálkozástól, amikor meglátta ezt a látszólag a halálból visszatért kísértetet. Elfeledte az oroszlánt, a veszélyt, amelyben forgott, mindent, kivéve ezt a különös csodát, ezt a mesébe illő feltámadást. Szétnyílt ajakkal, tenyerét hullámzó keblére szorítva hajolt előre, és meredt szemmel, megbabonázva nézte a látványt, halott férjét.

Látta, hogy az izmos alak ráveti magát az oroszlánra, és úgy vágódik le az ugró fenevad hátára, mint egy eleven faltörő kos. Látta, hogy a ragadozó, amikor már-már elérte őt, hirtelen félrependerül, és abban a pillanatban rádöbbent, hogy nem lehet anyagtalan szellem az, aki a vadállaténál is nagyobb erővel képes a megdühödött, támadásra lendült oroszlánt eltéríteni céljától.

Tarzan, az ő Tarzanja él! A kimondhatatlan örömtől kiáltás tódult az ajkára, hogy a rémülettől rögvest el is haljon, amikor látta, hogy mennyire védtelen a párja, és rádöbbent, hogy az oroszlán időközben felocsúdott, és bosszúra szomjazva vadul Tarzan ellen fordult.

A majomember lábánál ott hevert annak a halott abesszinnek a puskája, akinek megcsonkított tetemét Numa sorsára hagyta. Gyors pillantása végigsepert a földön, valamilyen fegyvert vagy

védekezőeszközt keresve, és szeme azonnal meg is akadt a puskán. Amikor az oroszlán hátsó lábaira emelkedett, hogy karmai közé kaparintsa a meggondolatlan emberállatot, aki szánalmas erejével közéjük merészelt állni, a nehéz bunkó a levegőben sur rogva meglódult, és az állat széles homlokán csattant szét.

Közönséges halandó nem tudna úgy ütni, ahogyan Tarzan, a dzsungel fia sújtott le ellenfelére. Az ütésben benne volt azoknak az acélos izmoknak az ereje, amelyek a vadonban, a fák ágai között leélt időben fejlődtek ki. Amikor az ütés megült, a széttört puskatus bezúzta az oroszlán koponyáját, és ádáz agyában állt meg, a vaskos vascső pedig U alakban meggörbült.

Abban a pillanatban, amikor Numa élettelenül a földre zuhant, Jane Clayton férje ölelő karjába vetette magát. A férfi egy rövidke másodpercig a mellére szorította a drága lényt, de aztán egy gyors körülpillantás ráébresztette a majomembert, hogy még mindig veszélyek lesnek rájuk.

Az oroszlánok továbbra is hol innen, hol onnan vetették rá magukat új áldozataikra. A félelemtől eszelős, a zárt térség egyik végéből a másikba száguldozó megbokrosodott lovak továbbra is fenyegették őket. A még életben maradt védők puskagolyói csak tovább súlyosbították veszedelmes helyzetüket.

Ottmaradni a halálos ítélettel lett volna egyenlő. Tarzan felemelte és széles vállára vette Jane Claytont. A feketék, akik szemtanúi voltak megjelenésének, döbbenten figyelték, hogy a meztelen óriás könnyedén felugrik annak a fának az ágai közé, amelyről leugorva oly titokzatos módon toppant be a színre, és ahogy jött, el is tűnik, magával ragadva a foglyot.

Túlságosan el voltak foglalva önmaguk megvédésével ahhoz, hogy fel akarták volna tartóztatni, és nem is tehették volna ezt másként, csak ha rápazarolnak egy becses puskagolyót, amelyre a következő pillanatban, valamelyik ellenük forduló fenevad támadásának elhárításához nagy szükségük lehetett.

Így aztán Tarzan háborítatlanul távozott az abesszinek táborából. A harci zaj sokáig elkísérte, miközben a dzsungel mélye felé tartott, és végül a távolság növekedésével fokozatosan elhalt.

A majomember arra a helyre ment vissza, ahol Werpert hagyta. Immár öröm töltötte el a szívét, amelyben nem is olyan rég még aggodalom és szomorúság uralkodott. Elméjében közben megérett az elhatározás, hogy megbocsát a belgának, és segítségére lesz, hogy sikerüljön megszöknie. Ám amikor odaért, Werpernek hűlt helyét találta, és bár Tarzan sokáig kiáltozott, nem kapott választ. Végül arra a meggyőződésre jutott, hogy a fickó, ő tudja, miért, szándékosan elkerüli őt. John Clayton nem érezte kötelességének további veszélyeknek és kényelmetlenségeknek kitenni a feleségét azzal, hogy alaposabb kutatást folytat az eltűnt belga után.

- Azzal, hogy elmenekült, beismerte bűnösségét, Jane - mondta. - Hagyjuk őt, hadd aludja álmát úgy, ahogyan megvetette az ágyát.

Mint a hazafelé tartó galambok, a két űzött vándor a legrövidebb úton elindult a romos és elhagyatott hely felé, amely valamikor boldog életük középpontja volt. Tudták, hamarosan ismét felépül majd a jókedvű fekete munkások fürge kezei nyomán, akiket boldoggá tesz halottnak hitt és elsiratott uruk és úrnőjük visszatérte.

Útjuk Ahmed Zek tanyája mellett vitt el, de a helyén csupán a cölöpkerítés és a benszülöttkunyhók üszkös, még füstölgő maradványait találták, néma bizonyságaként egy erős ellenség haragjának és bosszújának.

- A vazirik - jegyezte meg Tarzan kegyetlen mosollyal az ajkán.

- Az úristen áldása kísérje őket! - kiáltotta Jane Clayton.

- Nem járhatnak sokkal előttünk - mondta Tarzan -, Basuli meg a többiek. Az aranyrudak odalettek, miként Opar drágakövei is, Jane, de itt vagyunk mi egymásnak, és itt vannak szerető, hűséges barátaink, a vazirik. És felérhet mindezzel holmi arany meg drágakő?

- Bárcsak szegény Mugambi élne - felelte az asszony -, meg a többi bátor fickó, aki meddő igyekezetében, hogy megvédjen engem, az életét áldozta fel!

Némán lépkedtek, örömmel vegyes szomorúsággal a szívükben az ismerős dzsungelen keresztül. A délutáni nap már halványulni kezdett, amikor a majomember fülét a távolból elmosódottan hallatszó, mormogó emberi hangok ritmusos zaja ütötte meg.

- Közeledünk a vazirikhoz, Jane - mondta. - Hallom őket, ott vannak előttünk. Azt hiszem, éppen táborba vonulnak éjszakára.

Félórával később nagy csapat ébenszínű harcosra bukkantak, akiket Basuli gyűjtött össze a haramiák elleni bosszúhadjárathoz. Velük voltak a törzs elrabolt asszonyai is, akiket Ahmed Zek falujában találtak meg, és még az óriás vazirik közül is kiemelkedett egy magas termetű, ismerős alak Basuli oldalán. Mugambi volt az, akiről Jane azt hitte, hogy holtan hever a nyári lak üszkös romjai között.

Ó, micsoda boldog találkozás volt ez! A tánc, az ének és a nevetés jócskán belenyúlt az éjszakába, és zaja messzire visszhangzott a komor őserdőben. Újra meg újra elhangzottak a különböző kalandokról szóló történetek. Újra meg újra megvívta ki-ki a maga harcát az ádáz fenevadakkal meg az ádáz emberekkel. Már hasadni kezdett a hajnal, amikor Basuli, immár vagy negyvenedszer is elmesélte, hogyan figyelte meg maréknyi harcosával egyetemben az aranyrudakért folyó csatát, amelyet Abdul Mourak abesszinjei vívtak Ahmed Zek arab haramiái ellen. Meg azt, hogy amikor a győztesek ellovagoltak, miként lopództak elő a folyóparti nádasból, és osontak el az értékes fémrudakkal, hogy olyan helyen rejtsék el, ahol semmilyen rabló szeme nem bukkanhat rájuk.

A belga személyéhez fűződő különféle események töredékes mozaikképét összerakva nyilvánvalóvá vált az igazság Albert Werper aljas ténykedésével kapcsolatban. Csupán Lady Greystoke talált némi dicsérnivalót a férfi magatartásában, de még az ő számára is nehézséget jelentett összeegyeztetni sok-sok gyalázatos tettét lovagiassága és tisztessége eme egyetlen megnyilvánulásával.

- Minden ember lelkének mélyén - mondta Tarzan - ott rejtőzik a becsületesség csírája. Nem is annyira a kiszolgáltatottságod, mint inkább a saját erkölcsi tisztaságod volt az, Jane, ami egy pillanatra felébresztette ebben a lezüllött emberben a lappangva meglevő tisztességet. Ezzel az egyetlen cselekedetével valamelyest visszaszerezte a becsületét, és reméljük, hogyha majd a teremtő a színe elé szólítja, ez ki fogja egyenlíteni azt a sok-sok bűnt, amit elkövetett.

Amire Jane Clayton buzgó "ámen"-t sóhajtott.

Hónapok teltek el. A vazirik munkájával és Opar aranyából újjáépült és ismét otthonossá vált Greystoke-ék lakóhelye. A kiterjedt afrikai birtok egyszerű élete megint úgy folydogált, mint ahogyan a belga és az arabok érkezése előtt. A tegnap bánatai és veszedelmei feledésbe merültek.

Hosszú hónapok után Lord Greystoke végre úgy érezte, hogy némi szabadságot engedélyezhet magának, így aztán nagy vadászatot rendeztek, hogy a derék munkások nagyot lakmározhassanak, amikor megünneplik művük elkészültét.

Maga a vadászat jól sikerült. A tizedik napon egy jól megrakodott karaván vágott neki a visszaútnak a vazirik síksága felé. Lord és Lady Greystoke Basulival és Mugambival együtt az oszlop élén lovagolt. Fesztelenül nevetgéltek és társalogtak.

Jane Clayton lova hirtelen visszahőkölt valaminek a láttán, ami félig eltakarva hevert a magas fűben a dzsungel egyik fa nélküli nyiladékában. Éles szemével Tarzan azonnal megpróbálta megkeresni az állat tettének magyarázatát.

- Hát ez meg mi? - kiáltotta leugorva nyergéből. és egy perc múlva már mind a négyen egy emberi koponya és néhány szétszórt, kifehéredett emberi csont körül gyülekeztek.

Tarzan lehajolt, és egy bőrzacskót emelt fel a férfi ijesztő földi maradványairól. Kemény tartalmát megtapogatva meglepett kiáltás hagyta el az ajkát.

- Az opari drágakövek! - kiáltotta magasra emelve a zacskót, majd a lábánál heverő csontokra mutatva így folytatta. - És ennyi az, ami a belga Werperből megmaradt.

Mugambi nevetett.

- Nézzen csak bele, Bwana - kiáltotta -, és látni fogja, mik azok az opari drágakövek - látni fogja, miért adta életét a belga. - Azzal a fekete hangosan felnevetett.

- Miért nevetsz? - kérdezte Tarzan.

- Azért - válaszolta Mugambi -, mert én folyami kavicsokkal raktam tele a belga zacskóját, mielőtt megszöktem az abesszinek táborából, ahol mindketten raboskodtunk. A belgának értéktelen köveket hagytam csak ott, a drágaköveket pedig, amelyeket öntől lopott, elvittem magammal. Hogy később a dzsungelben tőlem is ellopták, míg aludtam, az szégyen és gyalázat rám nézve, de legalább a belgánál nem maradtak. Nyissa csak ki a zacskót, majd meglátja.

Tarzan kibontotta a szíjat, amellyel a bőrzacskó szája be volt kötve, és a tenyerét alátartva hagyta, hogy a tartalma lassan beleszóródjék. Mugambi szeme kerekre nyílt a látványtól, és a többiekből is hitetlenkedő, meglepett kiáltások törtek elő, mert az ütött-kopott, viharvert zacskóból ragyogó, szikrázó ékkövek hullottak ki.

- Az opari drágakövek! - kiáltotta Tarzan.

- De miként tett rájuk szert Werper újra?

Senki nem felelt a kérdésre, mert mind Csalk, mind Werper halott volt, más pedig nem tudta a választ.

- Szegény ördög! - mondta a majomember, miközben visszaszállt a nyeregbe. - Holtában visszaadta azt, ami nem az övé. Nyugodjék, és bocsátassanak meg az ő bűnei.